

BOHDAN DLOUHÝ

VŽDYCKY ZAPLATÍŠ

Nová Forma, s.r.o.

2021

Úvod

„Dobře. Zeptám se, čistě hypoteticky. Co bude, jestli to dokážu? Když ho najdu dřív jak policajti a dodám vám ho?“ zeptal se Marek zvědavě.

„Čistě hypoteticky? Bude z vás poměrně bohatý člověk,“ odpověděl podnikatel klidně a pomalu lžičkou v kávě rozmíchával napěněné teplé mléčko.

„Jak moc bohatý?“ zajímal se Marek.

„Bavíme se tady o šesti nulách,“ pokrčil muž lhostejně rameny v perfektně padnoucím bílém tričku s límečkem. Oproti polednímu setkání v redakci byl převlečený a přezutý, hnědé polobotky vyměnil za drahé bílé tenisky z limitované série, i když značka Hugo Boss zůstal věrný. Zjevně se ale držel zásady, že různé situace vyžadují různé oblečení.

Marek se úvahami o přiměřenosti bavlny či hedvábí k podvečerní kávě nezabýval. Měl doma v šatníku přesně jedno béžové semišové sako, které mu muselo vystačit na všechny situace, kde si nevystačil s tričkem s krátkými rukávy. Jemu vyrazila dech ta jen tak mimochodem zmíněná částka.

Doteď jejich rozhovor nebral příliš vážně, považoval ho za víceméně bezvýznamné tlachání. Ovšem suma, kterou Mrkvička naznačil, mu vyrazila dech.

Šest nul... To je přece minimálně milión! Sakra, to mít, tak se můžeme s Martou okamžitě sebrat a odejít z redakce, poslat Šebelu s psaním těch jeho sraček do prdele a přitom budeme mít dost času a prostředků na hledání něčeho jinýho někde jinde... Přece by o tom ten Mrkvička nemluvil, kdyby to nemyslel vážně?

„To je zatraceně velká spousta peněz,“ řekl, aby získal čas se trochu vzpamatovat.

Podnikatel přestal míchat, nechal lžičku okapat a položil ji beze spěchu na okraj oválného podšálku. Podíval se na Marka. „To je relativní, pane Koudelko,“ řekl vážně. „Moje dcera pro mě byla absolutně vším. Na penězích, na těch mi teď už nezáleží. Víte, s její smrtí jsem ztratil jakýkoliv důvod je hromadit.“

Marek se uvnitř zachvěl. Lhostejnost, s jakou to Mrkvička řekl, byla děsivá. „Dobře. Rozumím vám. A co s tím chlapem, kdyby se mi ho náhodou podařilo najít?“ vrátil se k tématu.

Mrkvička pokýval hlavou, jako by ani na okamžik nepochyboval, že se s Markem dohodnou. „Toho mi dodáte na adresu, kterou vám určím. Pokud bude potřeba, moji hoši vám s tím pomůžou. Na samostatnou práci se nehodí, ale pokud je zaúkolujete, dokážou být velice výkonní. A hlavně jsou velice mlčenliví.“

„Co s ním uděláte?“ zajímal se Marek, ale už v okamžiku, kdy ta slova vypustil z úst, věděl, že to byla naprosto zbytečná otázka. Otec té dívky mohl chtít jejího vraha do rukou jen z jednoho jediného důvodu.

Mrkvička se opřel zády o křesílko, položil si obě ruce volně na stůl a chvíli přemýšlel. Pak se mírně předklonil a zahleděl se Markovi přímo do očí: „Řekněte mi, pane Koudelko, kdybyste byl vy na mém místě, někdo vám bestiálně umučil jedinou dceru, a vy byste ho dostal do rukou. Co byste s takovým člověkem udělal vy? Čistě hypoteticky, samozřejmě.“

Marek před mužovým chladným, soustředěným a jakýkoliv soucit postrádajícím pohledem neuhnul. V tomhle měl naprosto jasno. Přemýšlel o tom od okamžiku, kdy to děvčátko našel. On sám nestihl být tátou dlouho, ale svou dcerku miloval. A klidně by kvůli ní vraždil. Nadechl se. „Přitloukl bych ho někde ve sklepe ke dveřím a dal si zatraceně záležet, aby umíral velmi dlouho a velmi bolestivě,“ odpověděl bez zaváhání. „A to říkám zcela nehypoteticky,“ dodal tvrdě.

„Jsem moc rád, že si v téhle věci rozumíme. Takže vám asi nemusím podrobně popisovat, co s ním mám v úmyslu udělat já,“ konstatoval Mrkvička a znovu se napil kávy.

Ruka s hrnkem se ani nezachvěla.

Část první

Středa, 9.9.2009, Brno

Bylo babí léto, to příjemné, krásné, ale krátké období mezi koncem léta a začátkem podzimu, a po prosluněném a parném dlouhém dni přišla vlahá a osvěžující chladivá noc.

Do skromně, ale útulně zařízeného dvoupokojového bytu na Kamenném vrchu, nejmladším panelovém sídlišti na území Brna, proudil dokořán otevřenými okny svěží a díky stromům obklopujícím panelák i relativně čistý vzduch.

Průvan rozechvíval lehké, světle zelené voálové záclony, ohýbal lístky pestrobarevné směsi lučních květin ve váze na stole a šustil věřejšími Lidovými novinami, odloženými na kuchyňské lince.

Zatímco vítr převracel stránky s texty o hledání půl miliónu vyvolených Čechů, nadbytku dopravních pilotů na trhu a o pohoršení opozičních politiků nad zahraničními cestami premiéra Fischera, vedle v ložnici, na širokém pohodlném letišti, se Markovi Koudelkovi, bez pár dnů osmatřicetiletému muži urostlé, svalnaté postavy, zdál příjemně dráždivý erotický sen.

A byl to velice živý sen.

Přímo cítil, jako kdyby to bylo ve skutečnosti, jak pod prošívanou hedvábnou letní příkrývku vniká Andreina teplá suchá dlaň, lehce se dotýká jeho levého kolene a po vnitřní straně svalnatého stehna se beze spěchu sune stále výš a výš.

Byli ze života na horách oba otužilí a spávali po většinu roku úplně nazí. Manželčině zvědavé ruce tak nestála v cestě žádná překážka.

Marek se ve spánku usmál, zavrtěl se, uvelebil se pohodlněji na zádech a lehce roztáhl nohy, aby tak vyšel cílevědomě šmátrající dlaní vstříc.

Už dobře věděl, co bude následovat, a těšil se na to.

Andreina ruka dorazila do cíle své cesty a Markovi se zrychlil dech a srdce se mu rozběhlo o závod.

Do těla se mu náhle zakousl chlad, jak z něj jeho vášnivá mladá žena nečekaně stáhla příkrývku a odhodila ji na podlahu vedle postele. Vnímal, jak si kleká mezi jeho rozevřená kolena, a ucítil vlhký dotek jejích rtů.

Po nějaké době Andrea přesunula svoji pozornost výš a Marek ucítil, jak se mu o ploché vyrýsované břicho a hustě zarostlou hrud s vypracovanými prsními svaly otírají dvě ztvrdlé bradavky.

Bylo to, jak když si lánem zralé pšenice razí cestu dva kombajny a zanechávají za sebou dvě vysečené rovnoběžné stezky.

Ta infantilní představa Marka tak pobavila, že se zasmál. Probudilo ho to a otevřel oči.

Dívčí obličej, který se nad ním v tlumeném světle noční lampičky skláněl, byl půvabný, milující, něžný, vzrušený i vzrušující zároveň.

Nepatřil však ženě, o níž právě snil.

***

Markem projel ostrý osten zklamání a zoufalství.

Ačkoliv se snažil nedat to na sobě znát, něco z toho se mu muselo odrazit v očích, neboť hezká souměrná tvář mladé dívky se zachmuřila, pečlivě upravené tmavé obočí se stáhlo, jemně vykrajované růžové rty se zklamaně stiskly, důlek na bradě prohloubil a na hladkém čele, orámovaném několika uvolněnými prameny jako antracit černých vlasů, se objevila tenká, ale hluboká kolmá nesouhlasná vráska.

Už na první pohled o hodně mladší dívka sklouzla z jeho hrudi dolů, prudce ho rukama odstrčila od sebe, s rezignovaným povzdechem se svalila na svou polovinu lůžka, lehla si na záda a založila si ruce za hlavu. „Už zase myslíš na ni,“ řekla po chvíli trapného mlčení pečlivě ovládaným hlasem a pozorovala přitom šedivé stíny záclon, líně se vlnící po bíle vymalovaném stropu.

Neznělo to jako otázka. A vlastně to neznělo ani jako výčitka. Spíše to vyznělo jako smutné konstatování prostého faktu.

„No... ano. Zdálo se mi o ní,“ přiznal Marek provinile. „Odpusť mi to. Já... já nechci... nechci na ni myslet, když jsem s tebou. Ale je to těžký. Neumím zabránit tomu, aby se mi o ní zdálo. Víš, že před pár dny bylo to výročí, asi proto se mi ty vzpomínky na ni právě teď vracejí.“ Zaváhal. „Holíčko, nezlob se, víš přece, že tě mám rád...“ dodal poněkud chraptivě.

Neříkalo se mu to snadno. Nelhal, když té zklamané dívce říkal, že ji má rád. Nemiloval ji, to si nemohl dovolit, ale měl ji rád. Jenomže teď právě by dal

všechno za to, aby mohl mít vedle sebe tu druhou. Tu, o níž se mu zdálo. Tu, se kterou už takto bok po boku ležet v manželské posteli nikdy nebude, protože ji před několika lety zabil. *Odpusť, Andrejko...*

„Říkáš, že mě máš rád? Opravdu?“ ozvala se po chvíli dívka vedle něj tiše. Měla najednou hrozně unavený a smutný hlas. „Ráda bych tomu věřila, Marečku. Fakt strašně ráda. Ale neusnadňuješ mi to. Ani trošičku. Tebe není zrovna jednoduchý milovat, víš?“ krátce po něm střílela pohledem svých velkých smaragdově zelených očí a otočila se na bok. Zády k němu.

A toto už jako výčitka rozhodně znělo.

„Do prdele,“ zašeptal Marek sám pro sebe a promnul si hrubými dlaněmi rozespálý obličej. *Už zase! Už zase jsem ublížil někomu, kdo mě měl rád a kdo mi důvěřoval. Proč to pořád dělám? Kolik dalších lidí ještě zklamou nebo přivedu do neštěstí? Přináším lidem jenom trápení...*

Nikdy se neměl moc rád, ale v tomto okamžiku se z hloubi srdce nenáviděl a byl si přímo odporný.

Vzepřel se na loktech a sjel pohledem do klína. Po nedávné pevné erekci nebylo ani památky.

Podíval se na vedle ležící a až podezřele pravidelně oddechující štihlé nahé tělo půvabného mladého děvčete.

Vůbec nic to s ním neudělalo.

Ani její útlé rameno s vytetovaným červeným dráčkem.

Ani její vystrčený kulatý a pevný zadeček, ani její roztomilé dva důlky dole vedle páteře, které tak rád líbal.

Strašně rád by se toho hladkého, zdravého, pružného a dokonalého mladého těla dotkl. Pohládl je, pomazlil se s ním, zlíbal je, ale tušil, že by to byla chyba. Že by mu to ani nedovolila.

A zjevně si to myslel i jeho penis. Ani to s ním nehnulo.

Takže ze sexu dneska nejspíš taky nic nebude, pomyslel si otráveně. „Do prdele,“ zašeptal si sám pro sebe ještě jednou a taky se k partnerce otočil zády. Věděl, že teď dlouho neusne, pokud vůbec, ale dívat se na ni nedokázal.

Neurvalé zvonění mobilního telefonu přivítal s neskryvanou úlevou.

Navzdory tomu, že bylo sotva půl třetí ráno.

***

Marek se na lůžku posadil a spustil nohy z široké manželské postele na jednu z několika bílých umělých kožešin z IKEA, které v ložnici používali místo koberce.

Natáhl ruku a popadl černý přístroj, tlumeně zvonící a tanečující v rytmu vibrací po leštěné dřevěné desce nočního stolku. Podíval se krátce na jméno volajícího na displeji, stiskl zelené tlačítko a přiložil mobil k uchu. „Vydrž chvilku,“ zabručel tiše a položil telefon zpět na stůl.

Zvedl se, sebral ze země odhozenou deku a přikryl jí trucující dívku, aby se nenačhladila. Nijak na to nereagovala. Povzdychl si, popadl znovu mobil a odešel si hovor vyřídit do kuchyně. Byl si sice naprosto jistý, že Marta nespí, ale nechtěl ji obtěžovat víc, než bylo nutné. Už tak toho v jejich vztahu před chvílí pokazil víc než dost.

Zavřel za sebou dveře, dlouze si zívla a natočil si sklenici plnou studené vody, aby se osvěžil. Několika velkými doušky ji všechnu vypil, a teprve pak konečně přiložil přístroj k uchu. „Co chceš?“ obořil se na volajícího. Na člověka na druhém konci zdvořilostmi nikdy neplýtl. „Ty vole, víš ty vůbec, kolik je hodin?“

Pálily ho nevyspalé oči, cítil se mizerně kvůli trapné situaci s Martou, ale i kvůli nedokonanému sexu. Ze zkušenosti věděl, že tohle ho bude ještě hodně bolet. Psychicky i fyzicky. Marta ani jeho nadvarlata mu to jen tak snadno neodpustí. Ale přesto byl jakýmsi zvráceným způsobem rád, že mu jeho informátor zavolal zrovna teď. Umožnil mu tak vyvléct se aspoň dočasně z trapné a nepříjemné situace. Neviděl však jediný důvod, proč by mu měl dávat najevo nějakou vděčnost. Ten člověk ho zajímal, jen pokud pro něj něco měl. A navíc to muselo stát za to. Jinak pro něho neexistoval.

„Pokud pro mě nemáš něco fakt hodně důležitýho, Viktore, tak tě na mou duši zabiju,“ zavrčel nevlídně do telefonu.

Chlap na druhém konci se krátce uchechtl, ale zaznělo to tak nervózně, že to Marka přimělo k větší pozornosti.

Viktor, zmíněný informátor, byl lidská troska. Původem Ukrajinec, ale žijící tady už tak dlouho, že mluvil dokonale česky, jen s nepatrným měkkým přízvukem, bezdomovec vymetající kanály, příležitostný zloděj, krysa živící se zbytky z popelnic. Ale přesto všechno to byl poměrně vyrovnaný a se svým osudem smířený drobný a šlachovitý chlapík kolem šedesátky. Žil mizerný

život, ale on od něj víc nečekal a stačilo mu to. Neměl rodinu, byl sám. Žena mu utekla ještě na Ukrajině, už tak dávno, že si ani nevzpomínal, jak vypadala, děti nikdy neměli. Až jednou umře, nikdo ho nebude postrádat. A až ho jednou někdo najde někde v temném zákoutí mrtvého, nechá ho magistrát spálit na náklady města. Říká se tomu sociální pohřeb. Jeho popel se na čas uloží, a když o něj neprojeví nikdo zájem, vysypou ho na rozptylovou loučku na ústředním hřbitově, kde ho rozfouká vítr. A tím skončí jeden bídný osud. Bylo mu to úplně jedno.

Tohle měl s Markem společné. A i když jinak byli každý úplně jiný, každý jinak starý, každý z jiného prostředí, možná to byl právě tenhle jejich povahový rys, to absolutní pohrdání vlastním životem a naprostá lhostejnost k tomu, jak a kdy umřou, co je svedl dohromady a co jim umožňoval docela dobře už několik měsíců spolupracovat.

Viktor, díky svému postavení ve společnosti, dá-li se tomu tak vůbec říkat, se v přítmí brněnského podsvětí pohyboval jako ryba ve vodě. Tam, kde by byl Marek nápadný jako jeptiška v nevěstinci, Viktor dokonale splynul s prostředím a stával se takřka neviditelným. A zásluhou téhle své schopnosti se dostával k zajímavým informacím a tipům, které pak Markovi obratem prodával.

Viktor si vydělal nějakou stovku, někdy i víc, a Marek měl o čem psát. Dokonalá symbióza.

No a tenhle člověk, kterého zpravidla nerozházelo vůbec nic, byl dneska úplně vykořeněný. Takhle ho Marek ještě nikdy nezažil. Zamračil se, sedl si ke kuchyňskému stolu a začal ho konečně pořádně poslouchat.

„Do hajzlu,“ hlesl po delší chvíli do mobilu. „Viktore, budu tam tak za dvacet minut, hlavně dej bacha, ať se tam nepřiplete někdo další a nezavolá policajty dřív, než to vyřídím. Jo, a buď tak hodnej, nenech se sebrat. Jasně, že tě neprozradím, ty debile, seš můj nejlepší zdroj, musel bych bejt padlej na hlavu. Jo, jasně, že to pak policajtům nahlásím, neboj se furt.“

Kretén jeden, copak to děláme prvně, pomyslel si naštvaně, když ukončil hovor. Nijak se na svoji dnešní noční práci netěšil, i když byl Viktor docela stručný, nečekalo ho nic hezkého, ale pro tento okamžik to vypudil z hlavy. Aby mohl odjet, potřeboval šaty, nahý tam jet nemohl. A šaty měl vedle v ložnici. Takže se tam musí vplížit jako duch, aby pokud možno nevzbudil Martu. Na další debatu o vzájemných citech se teď rozhodně necítil.

Zhasl ostré kuchyňské světlo, pomaličku, aby ani trošku nezavrzaly, otevřel dveře od ložnice a po špičkách do ní vstoupil. Jeho opatrnost byla ale zbytečná. Dívka nespala a čekala na něho.

„Musíš odjet do práce?“ ozvalo se z jejich širokého lůžka klidným a pečlivě kontrolovaným hlasem a Marek si v duchu povzdechl. *Tohle nebude snadné ani příjemné*, pomyslel si. Ale musel si s ní promluvit, i když pospíchal. Pokud s ním teď bude chtít mluvit, musí ji vyslechnout, ať už bude mít na srdci cokoli. Aspoň tohle málo jí dlužil. Ona se vůbec ničím neprovinila, to on ublížil jí. Tak, do toho.

Marta seděla uprostřed postele, záda opřena o pelest, štíhlé nohy přitažené k tělu, tenkou pestrobarevnou příkrývkou nataženou až pod bradu, pažemi si objímala kolena. Její krásné, velké oči na něj upřeně hleděly.

Vypadala úplně klidná, ale přesto z ní Marek cítil silné napětí.

Nechce, abych ji viděl neoblečenou, pomyslel si zachmuřeně. *Je na mě namáhaná mnohem víc, než dává najevo*, došlo mu a začal se sám ve své nahotě cítit nekomfortně. Nebyl ostýchavý a před svými partnerkami se nikdy nestyděl, ale odjakživa vyřizoval nepříjemné věci raději oblečený. Sebral ze země kalhoty, natáhl si je a posadil se k Martě na okraj postele.

„Jo. Musím odjet za prací. Do Komárova, Viktor tam prý pro mě má cosi důležitýho,“ odpověděl trochu roztržitě. „Marti, zlobíš se na mě moc?“ zeptal se opatrně a podíval se na ni.

„Měla bych se snad zlobit kvůli něčemu konkrétnímu?“ opáčila dívka se sotva patrnou stopou sarkasmu v hlase. Napjaté svaly, vlnící se líce a stisknuté rty však její vnitřní rozpoložení prozrazovaly víc než zřetelně.

„Že musím odjet pryč?“ zkusil Marek zbaběle napřed tu bezpečnější možnost. Ale Marta mu na tak průhledný pokus samozřejmě neskočila.

„Ne, Marku,“ opáčila s naprostým klidem. „Kvůli tomu se na tebe nezlobím. A nikdy bych se ani nezlobila. To je tvoje práce. Vím přece dobře, jak to chodí. A že když je případ, nemáš na vybranou. Bez ohledu na čas.“

„A kvůli... no kvůli tamtomu?“ Marek tyhle debaty bytostně nenáviděl. Když se jednalo o city a pocity, neuměl reagovat a argumentovat, rychle se dostával do defenzívy a vždycky se u toho cítil strašně hloupě. Občas ho mrzelo, že se do nějakého vztahu vůbec pouštěl. Nemusel by dávat najevo své city

a mluvit o nich. Mohl mít klid. A neměl by pravidelný sex s krásnou holkou. To byla druhá strana té mince.

Dívka se na něj dlouho mlčky dívala a přemýšlela. *Kdybys jen tušil, jak strašně mě bolí, když myslíš na svou ženu, pomyslela si a smutek se jí tlačil do očí. Tolik tě mám ráda, ty zatracenej mizero, a když už si myslím, že ty mě snad taky, aspoň trochu, trošičku, přihodí se pokaždý něco takovýho, co to pokazí. Ublížíje mi to, ale zlobit se? Na to asi nemám právo, snům nikdo neporučí. Ovšem trochu naštvaná být můžu...*

Povzdechla si, lehce zavrtěla hlavou a uvolnila se. „Ale ne, Marečku, vlastně se nezlobím. Rozumím tomu, že to nemáš jednoduchý a nemůžu se na tebe zlobit kvůli tvým snům. Na to nemám právo. Ale je mi to hrozně líto. Víš, ani pro takovou potrhlou mladou holku, jako jsem já, není dvakrát příjemný, když se s ní její chlap, kterýho má moc ráda, miluje a myslí přitom na jinou.“

Její klidná a mírným hlasem pronášená slova ho řezala na kusy účinněji jak chirurgický skalpel.

Marta zvedla pomalu ruce a rozpustila si husté havraní vlasy, dosud stažené gumičkou do ohonu. Prudec zavrtěla hlavou, aby se uvolnily.

Další jasnej signál, že mám prúser, pomyslel si Marek trudnomyslně. Marta velmi dobře věděla, že s vlasy staženými dozadu se mu líbí mnohem víc, než když kolem ní jen tak vlají a zakrývají její hezké uši a šíji.

„Opravdu mě to moc mrzí,“ vzdychl zahanbeně. „Věř mi to prosím tě.“ Odhrnul prsty dívky z obličejů kadeř neposlušných vlasů a naklonil se, aby ji políbil. Ale narazil svými ústy na tvrdou hráz pevně sevřených rtů. Zarazil se a zauvažoval, zda ten zvláštní lesk v zelených očích má na svědomí odraz světla z noční lampičky anebo jsou to zbytky slz.

S rezignovaným povzdechem se napřímil. „Dneska v noci se už asi nevrátím, nečeká mě nic příjemnýho, možná se to protáhne, a půjdu pak nejspíš rovnou do redakce,“ řekl tiše. „Hezky se vyspi aspoň ty,“ dodal snaživě.

Dívka se místo odpovědi bleskurychle svezla na lůžko, svinula se do klubíčka a prudec si přetáhla příkrývku přes hlavu, až jí na druhém konci vylezla bosá chodidla s černě nalakovanými nehty.

Tak to bysme jako měli, pomyslel si Marek rozladěně. Nechtěl od ní takhle odcházet, cítil, že právě teď by zde měl zůstat a snažit se vyžehlit, co pokazil,

ale musel jít. To, kvůli čemu mu Viktor volal, bylo mimořádně závažné a opravdu se to nedalo odkládat. Už tak se doma zdržel víc než dost.

Jak Marta sama velmi správně poznamenala, byla to jeho práce.

Práce hnusná, špinavá, nedůstojná, někdy vyloženě odporná. Ale přesto se od něj očekávalo, že bude v pohotovosti čtyřicet hodin denně a že ji bude dělat.

Už bez dalších slov posbíral zbytek svých šatů povalujících se u postele, za zavřenými dveřmi v kuchyni se dooblékl, v předsíni popadl vždy připravenou pohotovostní brašnu s několika foťáky a objektivy, peněženku s doklady a klíčky od auta nacpal do kapes kalhot, pěšky seběhl tři patra do přízemí a skočil na sídlištním parkovišti do otlučené modré Fabie.

Pět minut mu trvalo, než se vymotal z přeplněného vnitrobloku, ale za dalších osm minut už byl o osm kilometrů dál.

V brněnské čtvrti Komárov. Nevzhledné městské části s trochou hezkého bydlení v rodinných domech, jedním velkým ošklivým sídlištem, spoustou průmyslu a několika širokými, víceproudými komunikacemi, které původní spořádanou obec rozsekaly na několik oddělených částí.

* * *

Marta s hlavou pod peřinou poslouchala, jak Marek co nejtíšeji zavírá dveře od bytu a jak otáčí klíčem v zámku. A pak už byl slyšet z chodby jen postupně se vytrácející se klapot podrážek jeho sportovních bot, jak rychle sbíhal jednotlivá patra. Byl pryč.

Ještě chvíli čekala, aby měla jistotu, že se nevrátí, ale pak se vysoukala zpod deky, přelezla na Markovu polovinu lůžka a zabořila obličej do jeho zmačkaného polštáře. Cítila se v té veliké posteli uprostřed noci sama úplně ztracená a vůně jejího chlapa jí aspoň trochu vynahrazovala jeho nepřítomnost.

Ale také jí bránila usnout a nutila ji přemýšlet.

Jak Markovi řekla, bolelo ji, že při milování s ní myslí na jinou. Ale také ji mrzelo, a ne právě málo, jakým tónem mu to řekla. Mohla si odpustit aspoň tu jízlivost. Nemohl přece za to, že se mu něco zdálo. Nikdo přece vědomě neovlivní, o čem se mu v noci zdá. Ona se ho snažila sexuálně vzrušit, když spal. Vždyť kdykoliv, když byl vzhůru a milovali se, myslel při tom jen na ni.

Opravdu? Zahlodal v ní náhle červík pochybností. Jak to můžeš tak jistě vědět? Copak poznáš, co se mu při souložení s tebou honí v hlavě? A koho si představuje na tvém místě?

Udělal se jí z té nečekané, ale o to jedovatější myšlenky tak smutno, že jí do očí vhrkly dvě slzy. Vztekla je setřela dlaní. Nechtěla brečet jako malá holka.

Překulila se na bok, sehoulila se do klubička a zmuehlanou příkrývkou si nacpala mezi štíhlá stehna.

Koukala se z okna do noční tmy a přemýšlela, co dál. S jejím chlapem, s ní samotnou, s jejich vztahem...

Ve skutečnosti si nemyslela, že by Marek při sexu myslel na někoho jiného. V tomto ohledu si byla sama sebou dost jistá. Věděla, že to, co mu může nabídnout ona, by mohl jen málokdo. A navíc, bydleli spolu, pracovali spolu. Vídali se neustále. Poznala by, kdyby ho to táhlo jinam. *Ne, netáhne ho to jinam. Problém je, že ho to moc netáhne ani ke mně*, povzdechla si.

V posteli si dokonale vyhovovali. Uměli si vyjít vstříc, po těch několika měsících, co spolu intimně žili, znali dokonale svá těla, své potřeby i své možnosti, uměli se už bez zábran bavit o čemkoliv, co se týkalo sexu.

Velká černá díra ale pro Martu byla Markova minulost. Věděla o něm tak zoufale málo.

Kdykoliv si s ní rád a ochotně povídal o práci, o dění kolem, o jejich koníčcích a zálibách a společných zážitcích. Uměl být vtipný, i když někdy zbytečně moc sarkastický, uměl zajímavě vyprávět. O současnosti. Ale nikdy nemluvil o sobě, o své minulosti. A když na to náhodou přišla řeč, odvedl ji okamžitě na jiné téma nebo nechal vyřčenou otázku bez odpovědi. Dozvídala se tak jen střípky.

O tom, že je vdovec, jí neochotně řekl poté, co se mu poprvé zdálo o mrtvé manželce. Ale jak zemřela, to už jí neprozradil. Nevěděla ani čím se živil, než přišel do Brna. Podle několika letmých narážek, i podle chování a vzhledu tak nějak tušila, že má za sebou nejspíš pobyt ve vězení. Ale proč, kdy, kde, jak dlouho, to netušila.

Zpočátku se ho snažila rozpovídat, ale velmi rychle poznala, jak moc nepřijemné mu to je. Měla strach na něho víc naléhat, bála se, že by ho přílišnou zvědavostí od sebe odradila a nejspíš i ztratila. A to nechtěla, měla ho ráda, byla do něj zamilovaná. Možná ne stejným způsobem, jako zpočátku, kdy v tom byla

z její strany zamilovanost, živočišnost, zvědavost a impulzivnost, ale milovala ho jako partnera. Z celé své duše.

Navzdory tomu, že on jí to neoplácel. Nerada si přiznávala, že tak, jak ona jeho, on ji nemiluje. Že ten vztah není vyvážený. Že jí sice má nějakým způsobem rád, ale láska v tom z jeho strany nebyla. Lásce se bránil, vystavěl si proti příliš osobním citům pevnou hráz.

Jenže už spolu byli sedm měsíců a jí se stále tu hráz nepodařilo zdolat. Jiné páry po takové době soužití plánovaly společnou budoucnost, zakládaly rodiny. Oni byli svým způsobem stále na počátku.

Markovi to očividně vyhovovalo, Martě už ale mnohem méně.

Přes to všechno to nechtěla ukončit, nechtěla ho ztratit. Měla ho ráda. A navíc měla v povaze kus Matky Terezy. Cítila, že někde hluboko je v Markovi ukrytá spousta citů a lásky, jen je nechce dát najevo.

Tušila, že když to ještě vydrží, když bude dostatečně trpělivá, tak tou jeho skořápkou nakonec pronikne.

Otázka byla, zda chce být ještě trpělivá a dál se snažit. A trápit se.

Zamyslela se nad tím a poctivě si odpověděla, že ano. Věřila, že si k tomu chlapovi dříve či později cestu najde. A že tou jeho drsnou slupkou, do které se před světem uzavřel, pronikne. Že jí za to stojí, i když to občas bolí.

Tím přiznáním se jí ulevilo. Mírně se usmála a konečně usnula...

***

Marek, který se mezitím proplétal autem ulicemi města, na Martu a jejich *nedorozumění* už nemyslel. Tyhle myšlenky mu z hlavy vytěsnily představy o tom, co ho v cíli cesty čeká.

Že to bude mrtvola, to z Viktorova nesouvislého povídání pochopil. Ale nic bližšího se od Viktora nedozvěděl. *Zrovna dneska má ten idiot potřebu být tajemnej jak hrad v Karpatech*, zabručel si pro sebe polohlasně a zcela reflexivně dupl na brzdu, aby nevrazil do taxíku, co ho myškou předjel a úplně zbytečně se narval do pruhu před něj, jen proto, aby o pár metrů dál na křižovatce vedle Zvonařky zastavil na červenou.

„Čuráku zsranej,“ ulevil si nahlas Marek procítěně, dlouze a vztekle zadržel dech a z otevřeného okýnka vystrčil levou ruku se vztyčeným

prostředníčkem. Trochu doufal, že taxikář vystoupí a přijde si to s ním vyříkat. *Nebylo by to špatný na upuštění páry*, pomyslel si a ošklivě se usmál. Taxikář však na jeho vulgární gesto nereagoval a v okamžiku, kdy na semaforu naskočila oranžová, vyrazil se svým vozem vpřed a vysokou rychlostí zmizel v ulicích. Asi měl nějaké výnosné rito.

Srabe, podíval se za ním Marek s pohrdavým úšklebkem na rtech a s pocitem jakéhosi iracionálního zadostiučinění odbočil doprava na Plotní.

Blížil se k cíli své cesty.

Zase zvažněl a zamračil se. Čím byl blíž, tím divnější a nepříjemnější pocit z toho všeho měl.

Zauvažoval, kde nechá auto, a rozhodl se pro sídliště na Hodonínské ulici. Tam se jeden starý a omlácený vůz snadno ztratí a nikomu nebude nápadný. Pokud tam ovšem najde teď v noci, kdy jsou skoro všichni doma, nějaké volné místo.

Jako na všech brněnských sídlištích, ani zde nebylo právě místa nazbyt, ale nakonec se mu podařilo poměrně malou Fabii mezi dvě auta vmáčknout. Majitel vpravo stojící Toyoty sice neměl šanci se do svého vozu dostat, ale Marek asi správně předpokládal, že než se ten člověk bude ráno chystat do práce, bude on už dávno pryč.

Nikoliv bez problémů se vysoukal z vozu, ani vlevo moc volného prostoru nezůstalo, z kufru si podal brašnu s foťáky, a už pěšky šel k místu, na kterém se domluvil se svým informátorem.

Když se přiblížil, vytáhl mobil a vytočil Viktorovo číslo.

Všem svým informátorům, kromě Viktora měl další tři bezdomovce, s nimiž spolupracoval pravidelněji, už dávno nakoupil v bazarech ty nejlevnější Nokie s předplacenými kartami, aby s ním byli v kontaktu. Stálo ho to jen pár tisícovek, které si beztak nechal v redakci proplatit, a maximálně se mu to osvědčilo. Pravda, občas někdo z těch parchantů ten mobil prodal do zastavárny, případně vyměnil za krabici jablečného vína či „sedmičku v plechu“, jak říkali sedmidecovým plechovkám toluenu. Ale to už bylo riziko podnikání. Většinou to fungovalo docela uspokojivě.

Viktor patřil v tomto ohledu k těm spolehlivějším spolupracovníkům, a i teď to zvedl prakticky okamžitě. Čekal na Marka na protější straně ulice. Za

tu dobu, co spolu pracovali, už dokázali do určité míry předvídat, co ten druhý udělá.

Marek se rozhlédl, svižně přeběhl přes širokou čtyřproudou silnici s tramvajovým pásem a zastavil se na protějším chodníku. Viktor se vyloupl z černých stínů mezi dvěma domy. Měl zapálenou lacinou cigaretu a trásl se mu ruce. Vypadal pořádně vylekaně.

A byl opilý.

Ani jedno, ani druhé u něj nebylo obvyklé, čekala-li je společná práce.

„Jak jsi na to přišel?“ zeptal se Marek bez pozdravu a s neskrývaným odpo-rem si prohlížel mastné špinavé vlasy a ušmudlané oblečení svého práškače. Muž kysele páchl stoletou špinou a nějakou podomácku vydestilovanou mizer- nou pálenkou. Marek předpokládal, že se Viktor pitím těch chemických sajrajtů jednou zabije, ale bylo mu to jedno. Jako bylo Šebelovi lhotejné, co se stane s jeho reportéry, jeho reportérům bylo lhotejné, co se stane s jejich informá- tory. Toto byla džungle a přežívali v ní jen ti nejsilnější. Nebo ti nejyjnětější. Často to splývalo.

„No jak asi,“ zabručel Viktor, který Markovo nezdvořilé chování nevnímal. Byl na to zvyklý. A nejen od Marka. Kdysi na Ukrajině byl inženýr, vážený a respektovaný muž. Ale to bylo v nějakém jiném životě. Poté, co po několika letech práce na stavbách v Česku naletěl ukrajinskému mafíánovi a přišel o všechno a po brutálním výprasku málem i o život, se propadal stále hlouběji. Teď už mu žádné nebezpečí nehrozilo. Nikoho totiž nezajímal. Byl nula. Spousta lidí ho přejela pohledem, aniž ho zaregistrovala. Vlastně byl rád, když s ním někdo mluví, i když hrubě. „Chtěl sem se vychrápat v jednom tom ba- ráku, co se staví támhle,“ ukázal rukou na dvě stě metrů vzdálený shluk roze- stavěných budov v rozlehlém areálu, obehnaném masivním, tři metry vyso- kým dřevěným plotem.

Marek se podíval naznačeným směrem a všechny chlupy na zádech se mu naježily. To místo už od pohledu působilo jako z hororového filmu.

Stavební dvůr byl temný a ponurý, neosvětlovalo jej žádné pouliční osvět- lení ani žádná jiná světla. Proti tmavé obloze se nejasně rýsovaly obrysy budov a při důkladnějším pohledu byly vidět i černé díry budoucích oken v tmavě še- dých stěnách.

Vypadaly jako prázdné oční důlky...

Venku před plotem bylo sice noční, ale přesto živé město.

Vozovky i chodníky byly lemovány nažloutle svítícími lampami, po ulicích občas projel osvětlený vůz. A navzdory počínající hodině vlka se svítilo i v několika oknech panelákových bytů.

Uvnitř ohrady nic z toho neplatilo. Za vysokým plotem byla tma a ticho a pusto a liduprázdno. Mrtvo.

A někde tam v té temnotě leželo i mrtvé tělo, kvůli kterému sem Marek přijel.

Tělo člověka, který byl ještě před nedávnem plný života, který nejspíš někoho miloval a který byl někým pravděpodobně milován.

A kterého do těchto míst zřejmě někdo zákeřně vylákal a života násilně zbavil.

Marek se bezděky zachvěl. Představa, že se tam bude muset za pár minut vypravit, ho jakýmsi zvráceným způsobem vzrušovala. Neměl strach, ale napětí cítil.

„Ehm,“ upoutal Viktor znovu jeho pozornost. „V tý ohradě je díra, vím o ní, už sem tam párkrát byl, tak sem tam vlezl. No a v jednom sklepe sem to našel,“ hlas se mu slyšitelně zachvěl.

Marek se zamračil, takhle rozhozeného ho ještě neviděl. Znovu zalétl pohledem k těm strach nahánějícím budovám. Přes všechnu svou kuráž by tam spát opravdu nechtěl. Mnohem raději by se vyspal pod stromem v medvědíh lese než v takovéhle ponuré barabizně. Počítal dokonce záchvěv respektu k Viktorovi, který tam až dodnes chodíval spát docela často.

No, každej holt máme jinej biotop, kde dokážeme přežívat, ušklíbl se v duchu. *Ty ve městě, já v lese.* Nadechl se. „Fajn, zaveď mě tam,“ řekl alespoň navenek klidně a rozhodně.

Vytáhl z brašny foťák a zkontroloval baterie v blesku. Zalovil ve fotobrašně ještě jednou a vytáhl starou čelovku. Nasadil si ji, ale zatím ji nerozsvěcel. Tady bylo světla dost, potřebovat ji bude až v tom sklepení.

„Zbláznil ses!? Ty vole, ani nápad! Já tam dovnitř už nejdu ani za zlatý prase!“ vypadlo z vyděšeného Viktora. „Na to zapomeň! Nemám chuť to vidět znovu! Tam já už v životě nevlezu!“

„Ty kreténe blbej, a jak to tam asi sám najdu?“ vybuchl Marek. Byl ospalý, unavený a po rozμίšce s Martou notně otrávený. Klepal se zimou, jelikož jako

idiot vyrazil ven jenom v tričku s krátkými rukávy a teď nad ránem bylo stěží deset stupňů nad nulou. „Pročs mě teda budil?“ vyštěkl polohlasem podrážděně. „Hele, jestli to bude fakt taková bomba, jak furt tvrdíš, tak si taky přijdeš na svý. Vždycky ti za tvý tipy přece platím, tak vo co ti do prdele dneska de? Jestli mě tam nezavedeš, tak ti nic nedám a skončili jsme spolu. Jasný?“

„No tak jo, kurva. Neřvi na mě,“ zvedl Viktor ruce v obranném gestu. „Hele, ukážu ti cestu, vysvětlím ti to, ale až na to místo s tebou v žádným případě nepudu,“ zabejčil se. „Fakt ne. To mi za žádný prachy nestojí.“

Marek se na něj pozorně zahleděl. Ten chlap je hrůzou posranej až za ušima, uvědomil si, když zaregistroval neskrývanou paniku v jeho očích. Co mi ten parchant ožralá neřekl, že je z toho tak přepadlej? Proč by ho měla vyděsit nějaká mrtvola? Zauvažoval, že z Viktora dostane víc podrobností, i kdyby je z něj měl vymlátit, ale pak si to rozmyslel. Sám už pár i hodně ošklivě vypadajících mrtvých těl viděl, tak nepředpokládal, že by tam měl zrovna dneska najít něco, s čím by se nedokázal nějak vypořádat. Ubral plyn.

„Tak dobře, Viktoro,“ oslovil svého informátora docela mírně. „Přehnal jsem to. Sorry. Pojď mi aspoň ukázat, kudy se dostanu do toho správného sklepa. Těch baráků je tam nejmíň šest, sklepů tam musí být spousta a je tam tma jak v prdeli. Sám bych to tam hledal až do rána.“

***

V podřepu se oba opatrně protáhli otvorem po uvolněných prknech, drobný Viktor snadno, velký Marek s odřenými rameny a natrženým rukávem, a uvnitř ohrady se napřímili a rozhlédli kolem sebe.

Areál byl neuvěřitelně zpuštělý.

Všude rostly husté porosty kopřiv, pelyňku černobýlu, vlašovičníků, lopuchů a občas nějaké té divizny, v hlubokých spárách mezi cihlami na neomítnutých zdech se zachytávaly náletové břízy a pajasany, přičemž některé z nich měřily i přes dva metry.

Provozní cesty byly zablácené, porostlé pýrem a dalšími plazivými plevely, a byly plné kamení a nafoukaných odpadků. Bylo na první pohled zřejmé, že na téhle stavbě už nejméně rok, možná i dva, nikdo nepracoval. *Nejspíš investoři došli prachy a bance se to nepodařilo prodat*, domyslel si Marek. *Nebo je*

spíš bordel v majetkových vztazích, zauvažoval ještě, za takovej pozemek v blízkosti centra by dal každěj developer majlant. Potrásl hlavou, aby se zbavil zbytečných myšlenek, a soustředil se raději na své okolí a své problémy.

Ošuntělých, sprejerskými výtvy pokrytých staveb tam bylo šest. Budova, před níž se ocitli, byla nejvyšší. Vypadala téměř dokončená, měla tři patra a podle rozložení oken tam pravděpodobně měly být kanceláře.

Prostor za ní vyplňovalo pět dalších nižších objektů v různém stupni rozestavěnosti. Podle dispozice to Marek odhadoval na tři montážní nebo snad výrobní provozovny a na dva rozlehlé sklady.

A právě k jednomu z nich ho Viktor vedl. Navzdory tmě vybíral nejspíše nejšetrnější trasu zcela neomylně, bylo jasné, že se tady vyzná a že touhle cestou neprochází v noci poprvé.

Opatrně, aby si nepolámali kotníky, zdolali dvě velké hromady stavebního kamene, obešli několik volně položených betonových kanalizačních rour s metrovým průměrem, přešli širokou manipulační plochu zasypanou nepořádkem, a zastavili se u několik metrů vysoké a několik metrů široké díry ve zdi, kde zřejmě podle plánů měla být jednou v budoucnu velká nákladní vrata do skladu.

„Hele, támhle to je,“ zašeptal Viktor chraptivě a ukázal kamsi do tmy. „Drž se u té levý stěny a asi v třetině toho baráku narazíš na schodiště do suterénu. Ty schody jsou tam dost rozbitý a navíc místama porostlý mech. Svinsky kloužou. Tak dávej bacha, ať tam nesletíš po palici. Já sem se tam jednou málem zabil, když mně ujely nohy.“ Odmlčel se a odchrehlal si. „Marku... těch sklepů dole je víc. Ta věc... ehm, to, co hledáš... je na úplným konci té chodby, v poslední místnosti vpravo.“

Marek mlčky přikývl, stisknutím knoflíku rozsvítil čelovku na hlavě a namířil její světlo do černočerné tmy uvnitř skladiště. Přestože měl ve svítilně nové baterie, dohlédl sotva do poloviny. Zbytek se dál utápěl v hluboké tmě. Přejel bílým kuzelem světla aspoň přes to, co vidět bylo.

Staré rozpadající se dřevěné europalety s materiálem.

Jakási napůl rozebraná kovová konstrukce.

Rozestavěné, a kupodivu dosud nerozkradené lešení u stěn.

Všudypřítomné hromady odpadu a odpadků.

A na hranici dohledu byl zaparkovaný nějaký mohutný, žlutě natřený stavební stroj. I odsud bylo vidět, že není kompletní, zřejmě vše, co se dalo

odmontovat a prodat, už dávno skončilo buď v nedaleké výkupně starého železa nebo v nějakém bazaru.

Pootočil hlavu a přikryl světlo dlaní, aby Viktorovi nesvítíl do očí. „Hele, tak já jdu na to,“ řekl polohlasem. „Počkej tady na mě. Kdyby se tady ukázali nějakí sekuritáči nebo dokonce policajti, tak udělej trochu kraválu, abys mě varoval. Někam zalezu, než se to přežene.“

„A co bude se mnou?“ zeptal se Viktor dotčeně.

„Tobě vůbec nic nehrozí, tebe odsud maximálně vykopnou pryč,“ mávl Marek netrpělivě rukou. Myšlenkami už byl v suterénu. Měl obavy, ale zároveň se ho zmocňovalo téměř lovecké vzrušení. „Zůstaň tady. Já se vrátím za pár minut,“ dodal a vzápětí se už bez zaváhání ponořil do temných útrob budovy.

* * *

Sklopil čelovku tak, aby mu její světlo mířilo kousek před nohy, a vydal se naznačeným směrem. Nedohlédl tak sice příliš daleko před sebe, ale dával přednost tomu, aby pořádně viděl, kam šlape. Neměl nejmenší chuť polámat si tady někde nohy. Představa, že se subtilnímu a rachitickému Viktorovi podaří dostat jeho metrák živé váhy někam ven, byla absurdní.

Na schodiště narazil už po půl minutě. Zábradlí ještě nebylo nainstalované, anebo je pravděpodobněji už někdo ukradl, a tak se při sestupování do sklepa musel přidržovat neomítnuté cihlové stěny. Viktor měl pravdu, na tom mechu to klouzalo opravdu pekelně.

Sklep byl poměrně hluboko pod terénem, musel sejít celkem třicet dva rozpadajících se betonových schodů s jedním odpočívadlem, aby se dostal až dolů.

Jakmile ale zdolal poslední drolící se schod, ocitl se na začátku asi třicet metrů dlouhé chodby.

A prakticky okamžitě se mu na záda usadila zvláštní tíseň, kterou chvílkami pociťoval už nahoře. Cítil, že se mu zježily chloupky na zátylku a na předloktech, jak se dostavil pocit neurčitěho ohrožení. Tohle znal z lesa. Přesně stejný pocit míval, když narazil na čerstvé medvědí stopy a byl si jistý, že je medvěd, i když neviděn, ukryt někde poblíž.

Ani tady nikoho neviděl, ale z dlouhé chodby vedly dveřní otvory do celkem šesti temných místností po každé straně. V kterékoliv z nich se mohl někdo ukrývat a nevěděl by o něm.

Sakra, zaklel v duchu. Musím si už konečně pro takovýhle situace pořídit nějakou zbraň.

Poodešel od schodiště, postavil se zády ke stěně, aby je měl krytá, zhasl světlo, zhluboka se nadechl a zadržel dech, aby ho nerušilo jeho vlastní dýchání.

Přivřel oči a soustředil se jen na sluch. Jako to dělával na planině, když se v hustém lese snažil vystopovat nějaké zvíře.

Po chvíli začal rozlišovat jednotlivé zvuky.

Kapání vody.

Cupitání myších nožiček.

Vítr v hale nad ním.

Tlumené hučení z povrchu, jak po ulici projel nějaký těžký nákladní automobil nebo snad noční autobus.

Ale jinak bylo hluboké ticho.

Jako v hrobě.

Vydržel tam stát bez jediného pohybu dost dlouho, než si byl téměř jistý, že je v těch temných podzemních prostorách sám.

Pokud nepočítal to mrtvé tělo v poslední místnosti.

Rozsvítil znovu baterku, přivykl oči na světlo, odlepil se od zdi a zvolna se vydal chodbou na její konec. Do každé z bočních místností nahlédl, ale neprohledával je. Nechtěl tím ztrácet čas, už tak tu byl déle, než čekal. Báł se, aby Viktor nahoře nepropadl panice a neprovedl nějakou hloupost. A tak i když zůstával ve střehu, postupoval přímo k té poslední kóji vpravo.

Jak se k ní přibližoval, uvědomil si, že se něco změnilo. Do všudypřítomného pachu vlhké zatuchliny se přimísila vůně čerstvé krve.

Stiskl pevně rty. Blížil se k cíli a asi ho nečekal nijak příjemný pohled. Viktor mluvil o těle, ale další podrobnosti nezmínil. Asi věděl proč.

Marek se snažil pravidelně dýchat, ale s každým krokem byl pach krve intenzivnější. A u dveří se k němu přidal nějaký další.

Markovi chvíli trvalo, než mu v paměti naskočilo, odkud ten nový pach zná.

Bylo to před sedmi, osmi lety na planině, kde byl u toho, jak po podzimním honu myslivci otevřeli břicho čerstvě skoleného jelena a vyvalily se z něj ještě teplé a kouřící vnitřnosti.

To, co z místnosti cítil, páchlo úplně stejně.

Do prdele, pomyslel si. Čerstvě vykuchaná mrtvola mohla Viktora tak rozhodit. Obrnil se, opatrně vstoupil dovnitř a ve světle baterky místnost rychle prohlédl.

Sklepní kóje byla široká tři metry a dlouhá asi šest.

Byla prázdná, jen na jejím konci bylo to, kvůli čemu sem přišel.

Mrtvé tělo.

***

Při letmém pohledu od dveří vypadala ta mrtvola ve světle baterky jako poněkud bizarní motýl s doširoka roztaženými křídly. Jakmile však přišel blíž a iluze přerostlého motýla se rozplynula, došlo mu, na co se to vlastně dívá.

Zalupal po dechu, obrátil se mu žaludek a vyzvracel u nejbližší stěny pozdní večeři.

Opíral se v předklonu o dosud neomítnutou cihlovou zeď, odplivoval na zem kyselý zvratky a nadával si, že ten telefon zvedl. Tohle vidět na vlastní oči skutečně nepotřeboval.

Po pár minutách se však vzpamatoval. Měl povinnosti, které za něj nikdo jiný neudělá. Znovu by sem asi nešel, ale když už tady byl...

Zhluboka se nadechl, zaťal zuby, otočil se zpět k mrtvému tělu a udělal povětivou sérii fotek, včetně několika opravdu nechutných detailů.

Odtáhl foťák od oka a rozhlédl se důkladně kolem.

Všiml si, že z hromádky vnitřností na hrubém betonu podlahy se pořád slabě kouří. Zachvěl se. Možná se do těch ostatních kójí, okolo kterých procházel, měl přece jen podívat důkladněji. Nerad by měl někde v zádech člověka, co je sehopen něčeho takového.

Vrátil se zpátky na chodbu a posvítil do ní.

Nikde nikdo, všude ticho.

Presto zatoužil, aby už byl odsud pryč. Zaváhal, ale bylo mu jasné, že jakmile sem dorazí policajti, neprodyšně to tady uzavřou a bude po kšeftu.

Vrátil se proto ještě jednou k mrtvému tělu a udělal dalších pár desítek snímků z nejrůznějších úhlů.

Čím víc jich bude mít, tím víc jich může redakce otisknout. A čím víc jich otiskne, tím víc on dostane při výplatě peněz. Musel si nějak vydělávat na živobytí a za toto by mohl dostat dost, aby se nemusel pár měsíců strachovat o zaplacení složenek.

Ani bulvární novinář se totiž k takovému případu nedostává každý den.

Pokud mu bylo známo, byl v tuzemsku jediný, kdo kdy narazil někde v temných katakombách na dřevěný kříž a na něm za končetiny přibité, nahé, zmučené a vykuchané malé děvčátko.

***

Část druhá

Středa, 9.9.2009, Brno

„Koudelko, víš o tom, že vypadáš opravdu příšerně?“ prohodil znechuceně šéfredaktor, když krátce před sedmou ráno dorazil do redakce a našel Marka zkrouteného v kancelářské židli u jeho psacího stolu. Přejel po něm zamračeným pohledem a nakrčil zhnuseně nos. „A taky pěkně smrdíš. Co tady vlastně tak brzo děláš?“

Marek se opatrně narovnal a pokusil se pomalými pohyby rozhýbat ztuhlou krční páteř. Šlo to ztuhla a bolel ho každý pohyb a každý sval. Nadával si, že si raději nelehl na podlahu. „Byl jsem v noci venku, šéfe, a donesl jsem bombu. Chtěl jsem na tom pracovat, ale asi jsem na chvílku usnul... Sorry.“

„Vypadá to tak,“ opáčil Šebela s despektem a podvědomě si upravil uzel elegantní a drahé kravaty značky Gagliardi. Řídil redakci, která se neštítala na-prosto ničeho, ale on sám vždycky chodil oblečený jako ze žurnálu. Možná to byl jeho způsob, jak si vnitřně vykompenzovat tu špinavou práci.

„Je ti známo, že máš na obličejí otláčenou klávesnici?“ prohlížel si s morbidním zájmem Markovu unavenou tvář. „Docela zřetelně tam vidím Ctrl a Shift.“

Marek obrátil otráveně oči v sloup, s námahou v sobě udusil zívnutí, nalil do sebe ledový zbytek kávy ve velkém hrnku, a podal šéfredaktorovi žluté kancelářské desky s výtisky několika fotografií a stručným popisem toho, co se v noci událo. Originály snímků už dříve nahrál do interního redakčního systému. „Raději si to prohlídněte až u sebe,“ dodal varovně, neboť do redakce během posledních minut dorazilo několik dalších kolegů. „Je to... není to vůbec nic hezkýho na koukání.“

Šéfredaktor po něm střelil pohledem, přímo bytostně nesnášel, když mu někdo radil, co má nebo nemá dělat, ale něco v Markově divokém výrazu mu říkalo, aby ho aspoň tentokrát poslechl. Cosi zabručel, aby měl jako správný boss poslední slovo, a odešel s deskami v podpaždí k sobě do kanceláře.

Netrvalo ani pět minut a objevil se znovu ve dveřích. Byl pobledlý, kravatu měl povolenou a horní knoflíček košile rozepnutý. Hlas měl ale zvučný jako vždy. „Koudelko, ke mně!“ houkl a zmizel uvnitř.

Marek, který na to už netrpělivě čekal, vstal a ignoruje zvědavé pohledy kolegů, kteří se pomalu scházeli v redakci, šel rovnou do šéfredaktorovy kanceláře.

„Zavři za sebou,“ přikázal šéf. Marek poslechl a zůstal stát u polstrovaných, zvukotěsných dveří.

„Sedni si.“

Nespecifikoval kam, tak se Marek rozhlédl a před nepohodlnou dřevěnou židlí u šéfova psacího stolu dal přednost pohodlí v rudě potaženém křesílku u stolku pro návštěvníky. Posadil se a vyčkával. Jindy by mu ta drzost tak snadno neprošla, ale dnes byl šéfredaktor poněkud vykolejený a nezareagoval.

Seděl za svým mohutným starožitným dubovým stolem a Markovy žluté desky měl položené před sebou. Zavřeně. Prsty mu poněkud nervózně bubnovaly do stolu. „Co to sakra má být?“ zeptal se polohlasem a aby nedošlo k omylu, píchl prstem do složky s výbušným materiálem. Zvedl oči a upřel svůj pichlavý pohled na Marka.

Ten jen pokrčil lhostejně rameny. „Nevím, co bych k tomu dalšího dodal, šéfe. Všecko, co o tom vím, jsem vám tam sepsal.“

„Tohle přece nemůžeme pustit ven,“ zavrtěl šéf hlavou.

Marek ztuhl. Doufal ve velmi slušný honorář. A navíc, když si představil, že si to kvůli tomu výjezdu podělal u Marty, že se nejspíš pořádně nachladil a že se mu o tom bude ještě velmi dlouho zdát, naštvalo ho to. Vždyť toto je přesně ta práce, kterou tady po něm vždycky chtěli! „Ale, šéfe...“ ozval se nakvašeně.

„Mlč,“ skočil mu šéfredaktor do řeči. „A nech mě přemýšlet.“

Markem zalomcoval vztek, ale udržel pusu zavřenou.

„Zavolals policajtům?“ otázal se po chvíli Šebela.

„Pochopitelně. Na stopadesátosmičku. Z budky na Lesný. Nechtěl jsem volat z centra, je to tam samá kamera. Tak jsem zajel na Lesnou, znám tam jednu šikovnou zapomenutou budku. Je docela zašitá a žádná kamera by tam být neměla. Začíná to bejt docela problém, už těch budek po městě moc není.“

„Jo, jasně. To by šlo,“ ocenil šéf a Markova nálada se začala pomalu spravovat. „Kdys volal?“

„Asi ve 3:40.“

„Cos jim řekl?“

„Že jsem na tý adrese slyšel střelbu.“

„Představil ses jim?“

Tak hloupou otázkou Marek neuznal za hodnou odpovědi, jen se na šéfa s lehkou výčítkou v očích podíval.

„Pochopitelně, že ne,“ mávl šéfredaktor netrpělivě rukou. „Jasný. Přijeli tam?“

„Netuším, ale dá se to předpokládat. Já jsem se vracel jinudy, nechtěl jsem se tam už motat.“

„Rozumný. To se stejně brzy dozvíme,“ pokrčil rameny Šebela. „Zametl jsi za sebou stopy moc hezky, Koudelko. Akorát, že je to celý úplně na hovno.“

Marek znovu ztuhl a zamračil se, čekal spíš pochvalu. Opět to v něm začínalo bublat.

Šéfredaktor Markovu nevoli buď nezaregistroval nebo ji, a to bylo pravděpodobněji, prostě ignoroval. „Vypadá to, že jsme jediní, kdo má fotky,“ přemýšlel nahlas. „Když je otiskneme dřív, než to policajti pustí ven, přijdou se okamžitě zeptat, kde jsme k nim přišli. Co jim mám říct, až se mi sem nastěhuje parta vyšetřovatelů? A to si piš, že kolem toho bude pořádněj mazec. Rituální vražda malý holky, to už tady hezky dlouho nebylo... Vlastně si na nic takovýho nevzpomínám...“

„Kurva,“ uklouzlo Markovi. „To mi nějak nedocvaklo. Byl sem utahanej a nevyspalej...“ dodal na svou omluvu.

„Hmmm,“ zareagoval šéfredaktor nepřítomně. Tvrdé oči mu těkaly po místnosti, jak usilovně přemýšlel. „Otiskneme to, Marku,“ rozhodl se po úvaze. „Nakonec veřejnost má právo být informována,“ dodal s cynickým úšklebkem, ze kterého se Markovi navalilo. „Budeš mít svý fotky v novinách, budeš mít svůj případ. Napíšeš příběh. Ale upozorňuju tě, že pokud budu muset, předhodím tě policajtům. Neudělals nic nezákonnýho, dělals jenom svou práci. Když bude nejhůř, náš právník tě podrží. Ale budeš to mít sakra nepříjemný. Počítej s tím, že po tobě půjdou. Budou se ti rejpat v životě, dokud nenajdou někoho jinýho, komu by se věnovali. Cheeš do toho pořád ještě jít?“

„Jasně že chci,“ odpověděl bez přemýšlení. „Ať se klidně rejpu, mně je to jedno.“

„Výborně,“ přikývl šéf. Jinou odpověď od Marka ani nečekal. Jestliže některý z jeho reportérů naprosto postrádal pud sebezáchovy, byl to právě Koudelka. Předpokládal, že na to jednou doplatí, že se zničí nebo ho zavřou nebo mu

někdo ublíží, ale dokud pro něj psal a fotil, a že psal a fotil skvěle, bylo mu to srdečně jedno. Až tady nebude tenhle, bude pro něj tu špinavou práci dělat někdo jiný. Jak se říká, lidí je plná říř...

„Teď se seber a táhni domů,“ pokračoval nahlas. „Vyspi se a buď tak hodnej, vykoupej se. Otřesně smrdíš. Je středa, uzávěrku máme v pátek. Takže zítra ráno mi přineseš první nástřel článku. Během dne to doladíme. Do té doby máš volno.“

Marek se rozpačitě poškrábal na hlavě. „Jasně, šéfe, připravím to. Ale potřeboval bych k psaní toho textu aspoň nějaký fakta.“

„A máš nějaký fakta?“ opáčil šéf.

Marek zavrtěl hlavou.

Šéf teatrálně ukázal prázdné dlaně. „Jak vidíš, já taky ne. Tak si je prostě vymyslí. Vycucej si to z prstu. Nebo najdi cokoliv zajímavýho na internetu. Hele, je to tvůj kšeft. Pokud něco včas zjistíme, upravíš to. Pokud ne, pustíme to ven tak jako tak. Víš přece, jak se tahle hra hraje. Toto neskončí za pár týdnů, bude čas se s tím vyblbnout a upřesnit to. Jestliže to bude nutný. Hlavně když se to bude dobře prodávat. A že se to díky těm tvým fotkám bude dobře prodávat! Škodnej na tom nebudeš, to ti můžu slíbit už teď.“

To byla věta, kterou chtěl Marek slyšet. Zvedl se a chystal se k odehodu. Byl ve dveřích, když ho zarazil šéfův ostrý hlas. „Jo, a s nikým o tom zatím nemluv.“

„Ani s Mar...“

„S nikým! Naprosto s nikým! A to myslím smrtelně vážně, Koudelko. Řekneš to tady jedný babě a do deseti minut to budou vědět všichni, včetně jejich kadeřnic, pedikérek a milenců. Do zveřejnění prvního článku o tom víme jenom my dva. Tečka. O tomhle nehodlám naprosto vůbec diskutovat. Ani slovo! Rozumíme si?“

„Dokonale, šéfe,“ přikývl a odešel z šéfredaktorovy kanceláře.

***

Mířil ke svému stolu u okna vypnout počítač, umýt hrnek od kávy a sebrat svých pár věcí, když do redakce vstoupila Marta.

Dvaadvacetiletá, sto šedesát čtyři centimetrů vysoká a necelých pětapadesát kilogramů vážící štíhlá brunetka s velikýma, zářivě zelenýma očima. V jejích týdeníku měla na starosti inzerci a drby z prostředí společenské smetánky.

Navzdory časné hodině a faktu, že spala sotva tři hodiny, byla svěží jako ranní rosa, usměvavá jako červnové sluníčko a půvabná jako obrázek.

Hedvábná zelená košile s podkasanými rukávy a uzlem na pupíku, bílé tenisky s vyšší platformou bez ponožek a krátké džínové kraťasy dávaly vyniknout do hněda opáleným předloktím a štíhlým končetinám, pro její image nezbytná bílá kšiltovka s vzadu protaženým ohonem černých vlasů jí pak dodávala zvláště rozpustilý a uličnický výraz. Outfit doplňovaly stříbrné náušnice se zirkony a rovněž stříbrný přívěšek se stejným kamenem na krku a na zápěstích směs korálkových a stříbrných náramků. Na očích pak měla nasazené luxusní sluneční brýle Ray-Ban Erika s modrými zreadlovými skly, asi nejdražší módní doplněk, který ve svém šatníku momentálně měla.

Zastavila se na kraji místnosti, sundala si brýle, pozdravila se s kolegy a pohledem vyhledala Marka...

***

...Pro ty velké zelené oči a nepoddajné havraní vlasy jí někteří spolužáci na ekonomce říkali Harry Potter v sukni, ale upřímně, byly to jediné dvě věci, které měla s Harrym společné.

Harry byl tuctový kluk, ona krásná dívka.

Chtěl-li Harry někoho ovládnout, potřeboval k tomu kouzelnickou hůlku nebo lektvary. Martě k tomu stačily její velké zelené oči a dlouhé řasy. Jak to na chlapy funguje, pochopila už jako čtyřletá, když si pomocí smutného psiho pohledu otočila kolem prstu tatínka. A tak, když o pár let později už jako středoškolačka chtěla, a že občas tomu pokušení neodolala, evičila se svými hormony zmítanými spolužáky, že by to ani David Copperfield lépe nesvedl. Pravda, někdy si vypomohla krátkou sukénkou, tričkem sotva po pupík, eventuálně absencí podprsenky, ale který kouzelník si někdy nevypomohl nějakým tím menším trikem...

Strašně ráda tančila, hlavně hip-hop a street dance. Od dvanácti let navštěvovala brněnskou taneční školu SD4U a spolu s ní se loni zúčastnila soutěže

Dancefloor Attack 2008 v Hradci Králové, kde jejich crew skončila sedmá z dvanácti finalistů. Z tancování měla vysportovanou, pružnou postavu a ladné, vláčné pohyby.

Chlapi po ní šileli, mohla mít, na koho si vzpomněla, ale ona byla zamilovaná do Marka. A to od první chvíle, kdy ho uviděla. Elektrizující dotek jeho ruky při seznamování, vzájemný odhadující pohled do očí a okamžitě věděla, že toho chlapa chce. A že ho dostane. Dlužno říct, že jí velký odpor nekladl.

Byl to její čtvrtý partner. Všichni její dosavadní kluci byli o dost starší než ona. V tomto ohledu byla typický Kozoroh, už od dětství inklinovala spíše ke starším mužům. Ale zatímco její předchozí mládenci byli starší o pět až sedm let, Marek byl starší o celých patnáct. Vlastně to bylo skoro o šestnáct let, ale patnáct jim oběma znělo lépe.

V redakci ani v Martině mladém tanečním okolí tomu nikdo moc nerozuměl, nikdo nechápal, čím tu mladou krásnou holku ten starej a omlácenej chlap tak přitahuje, ale Marek to věděl velmi přesně. A nebyl na to vůbec pyšný.

Ano, byl na svůj věk ve skvělé kondici. Přestože už dobrých osm let po kopcích jako profesionální strážce přírody nechodil, a posledních pár let se z pocho-pitelných důvodů nedostal do pořádného terénu ani jednou, fyzičku si pečlivě udržoval. Posiloval ostatně i v kriminále, a jelikož tam na to měl dost času, a navíc to tam byla jediná smysluplná zábava, vyrobil si za těch pět let pobytu za mřížemi pěkně široká ramena, svalnaté paže, ploché břicho s pekáčem buchet, pevný zadek a silná stehna.

Jiná věc je, že tam také přišel o zbytek iluzí o životě, naučil se surovosti a cynismu a získal schopnost postarat se s přímočarou brutalitou v jakékoliv situaci sám o sebe nebo o své blízké.

Ale bez ohledu na to to byl pěkný a urostlý, osmatřicetiletý, málomluvný, ale velmi sebevědomý chlap. Nicméně to, čím některé dívky a ženy přitahoval přímo živočišně, nebylo v jeho postavě ani ve svalech.

To něco měl ukryté v očích.

Viděla to tam Andrea, jeho bývalá žena, která to tam ostatně měla vepsáno také.

A zahlédla to tam i Marta, když se s ní loni v listopadu, po svém nástupu do redakce, seznamoval.

I ona v jeho jasně modrých očích, olemovaných na jeho věk možná až příliš mnoha vráskami, neomylně postřehla značku zabijáka.

Stigma člověka, který už zabíjel a který byl připraven zabít znovu.

Martě strašně vadilo, že ji často lidé, kteří ji neznali blíž, vnímali na první pohled jen jako jakousi hezkou černovlasou barbinu. Protože podle mnoha lidí dívka s krásnou tváří a excelentní postavou přece nemůže být zároveň chytrá a nadaná.

Jenže ona nechtěla, aby ji lidé soudili jen podle toho, jak vypadá. Nemohla samozřejmě popřít, že je mimořádně atraktivní, dobře to o sobě věděla a mnohdy toho využívala. A občas i zneužívala. Ale nechtěla v téhle škatulce skončit. Byly situace, kdy si přála, aby lidi víc zajímalo, co je v ní. Nejenom to, jak vypadá.

Protože ona byla nejen hezká, ale byla i chytrá. Střední ekonomickou školu ukončila jako jedna z nejlepších v ročníku. Plyně se domluvila anglicky a německy. V matematice byla jako doma.

Navíc byla pohybově mimořádně nadaná. V té jejich taneční skupině nebylo nic, co by nedokázala zatančit. Nebo zaevičit, protože jejich hip-hop byl občas víc o gymnastice a akrobacii než o tanci.

A měla ještě jeden aspekt povahy, o kterém věděl jen málokdo, protože se snažila nedávat ho příliš najevo.

Odmalička toužila být rebelkou. Divoškou. Princeznou bojovnicí. Jenže kvůli mamince, která ji po otcově předčasné smrti vychovávala sama, byla vždy spíš jen tou princeznou a hodnou holčičkou. Svoje divoké geny držela na uzdě, aby mámě nepřidělávala starosti, a jediným odreagováním pro ni byl ten vášnivý pouliční tanec. Byla si ale jistá, že v ní dřímá divoké zvíře. A ve svých vlastních očích byla šelmou.

Kdyby si mohla vybrat, jakým zvířetem by chtěla být, byla by to divoká kočka. Anebo ještě raději puma.

Stejně jako puma byla rychlá, mrštná, obratná, nebojácná a na svou drobnou postavu i docela silná. Měla drápy a zuby, ale upřímně, zatím moc strachu nenaháněla. Přestože už věkem žena, byla ještě pořád spíš mládětem k pomazlení, kotětem, které se blaženě rozpřede, kdykoliv mu někdo vlídně položí dlaně na záda nebo ho podrbe na bříšku.

A najednou stála tváří v tvář proti muži, který to všechno v sobě měl. Který byl oproti ní už zralým lovcem. Ačkoliv on sám nikdy dravým zvířetem být nechtěl, zlomyslným řízením osudu se jím stal. Byl vlkem samotářem, jenž víceméně z donucení ochutnal lidskou krev. A jeho oči prozrazovaly, že je připraven ji v případě potřeby kdykoliv ochutnat zas.

Marta nevěděla nic o tom, jak se stalo, že z citlivého, něžného mladého kluka, kterým byl, když před dvanácti lety vyrazil na Lopušnou fotit medvěda a seznámil se přitom se svou budoucí ženou Andreou, vyrostl starý zkušený zabiják, těžší o dvacet kilo svalů, tvrdý jako křemen, houževnatý jako kůže bizona, silný a dominantní alfa samec, který mladinké nezkušené šelmiče naháňel hrůzu a zároveň jí tím nesmírně imponoval.

V každém případě teď, když se poprvé ocitla v jeho blízkosti, vnímala jeho zjevnou fyzickou sílu, tvrdost a nelítostnost, ale i kdesi uvnitř skrytý silný ochranný pud. Strašlivě jí imponoval. A vzrušoval ji. Hrozně ji vzrušoval. Jako ještě nikdo v jejím životě.

Nikdy mu to nepřiznala, ale když se ten den, co se seznámili, vrátila po práci domů do svého podnájmu v jednopokojovém bytě s kuchyňským koutem ve třináctém patře paneláku na Majdalenkách na Lesné, shodila ze sebe hned za dveřmi veškerý oděv, svezla se do jejich jediného křesla, přehodila si jednu nohu přes opěradlo a s představou Markových drsných rukou na svém těle si během dvou minut přivodila orgasmus, jaký už dlouho neměla.

„Ehm, tos potkala ve výtahu Breda Pitta?“ ozval se z kuchyňského koutu pobavený hlas Markéty, její kamarádky a spolubydlící.

O necelý rok starší, metr sedmdesát vysoká, velice pohledná štíhlá blondýnka stála v rohu místnosti u otevřené ledničky, na sobě jen dlouhé červené tričko a plandavé domácí šortky, v jedné ruce krabici s mlékem, v druhé modrý keramický hrnek s bílými puntíky a s úžasem, ale i se vzrušeným zájmem, hleděla na svou nahou spolubydlící, jak leží zkroucená v tom velkém starém ušáku, jednu ruku pohodlně svěšenou k zemi, ale druhou stále ponořenou v uklidňujícím se klíně, a přerývaně oddechuje po divoké masturbaci.

Marta se na ni vyděšeně ohlédla, zapýřila se až do kořínků vlasů a mrštně vyskočila na nohy. Sebrala ze země poházené oblečení a přitiskla si je na zpončené břicho. „Promiň, netušila jsem, že seš doma,“ řekla a v rozpacích na sebe natáhla aspoň kalhotky.

Nestyděla se před Markétou za svou nahotu, nahé se vídaly prakticky denně, dělily se už téměř rok o jeden pokoj a jednu koupelnu, navíc obě chodily do stejného tanečního oddílu a po trénincích do společné sprehy, takže nějakou nahotu přestaly řešit už dávno. Intimitu spolu ale dodnes ještě nikdy nesdílely a byla z toho trochu zaskočená.

„Děvče, tobě by to bylo úplně fuk, i kdybys věděla, že je tady na návštěvě autobus jeptišek,“ suše prohodila Markéta a konečně si nalila to mléko. „Nedalas mi vůbec šanci na sebe upozornit,“ řekla s lehkým úsměvem, vrátila krabici se zbytkem mléka do dvířek ledničky a bosou patou ji zavřela. „Hele, takhle nadržanou jsem tě už pěkně dlouho neviděla. Máš novýho kluka?“ zeptala se zvědavě.

„Ještě ne, totiž ne, nemám vůbec novýho kluka,“ zamotala se Marta do vysvětlování. „Je to jen jeden nověj kolega, dneska nastoupil k nám do práce,“ mávla rukou s nepřesvědčivou lhostejností.

„A je aspoň hezkej?“ zeptala se Markéta a přistoupila k Martě blíž. Byla tanečnice stejně jako Marta a když chtěla, měla stejně ladné a smyslné pohyby. „Měl by být zatraceně hezkej, aby si zasloužil tohle všechno,“ řekla polohlasně záměrně chraptivým hlasem a přejela téměř nahou kamarádku oceňujícím pohledem od hlavy až k patě a zase nazpátek.

Marta znovu zrudla. „Nic mezi váma není,“ řekla trochu upjatě a pod Markétiným pohledem se ošila. Připadala si, jako kdyby ji prodávali na tržišti otroků.

Markéta se upřímně rozesmála. „Marťánku, jo, to vidím, jak nic. Seš jak rozmrouskaná kočka. Hele, povíme si za týden, jak mezi váma nic není,“ dodala a vlepila Martě mlaskavou sesterskou pusou na čelo. „Kdyby to s tím novým kolegou náhodou neklaplo, tak mně se moc líbilo, co jsem před chvílí viděla,“ zašeptala jí do ucha, letmo ji pohladila dlaní po zadečku a vrátila se ke kuchyňské lince předstírat nějakou činnost.

Zaražená Marta chvíli hleděla na její útlá záda, obočí stažené přemýšlením.

Makulko, ty potvoro jedna, copak to mělo znamenat? Ty mě snad balíš? Vždyť máš kluka!

Až dodnes si myslela, že jsou obě heterosexuální, obě za sebou měly známosti pouze s klukama, a jejich vzájemný vztah byl do téhle chvíle jen kamarádký a navzdory občasné nevyhnutelné nahotě bez jakéhokoliv sexuálního

podtextu. Že by snad Markéta chtěla víc? Probudila v ní něco tím, že se nedopatřením nechala vidět v té nejintimnější možné situaci? *No, když to neklapne s tím Markem...* přimhouřila oči a pohlédla na kamarádku úplně novým pohledem. *Má neskutečně hezký nohy, jak to, že jsem si toho nikdy nevšimla? Uvidíme, zkusit se prý má všechno*, zasmála se uličnický a zamířila do koupelny. Měla skvělou náladu. Ať tak nebo tak, vypadá to, že už brzy bude zase s někým chodit.

***

Navzdory tomu, že byla rozhodnutá, že udělá všechno pro to, aby to s Markem klaplo, a druhý den ráno přijela do redakce odhodlaná nového kolegu při nejbližší příležitosti sbalit, při prvním pohledu na něj ji popadla strašlivá tréma.

Veškeré její sváděcí schopnosti byly najednou ty tam, a to si o sobě donedávna myslela, že plést hlavu klukům je její superschopnost.

Jenže teď si připadala ošklivá, trapná, hloupá, moc mladá.

Zkrátka naprosto nezájímavá pro někoho, jako je ten nově urostlejší reportér s očima vlka. *Vždyť takovej krásnej chlap musí mít na každým prstu deset takových holek jako jsem já...* pomyslela si nešťastně, zatímco v kuchyňce zuřivě drhla hrnek od zaschlé kávy. *No, tak budu prostě muset chodit s babou, když neumím sbalit chlapa*, mračila se do dřezu.

Byla tak zabraná do svých pochmurných myšlenek, že když se o linku vedle dřezu opřela černými chloupky zarostlá svalnatá mužská ruka, lekla se, až sebou trhla.

„Omlouvám se, nechtěl jsem tě polekat,“ řekl Marek s rozpačitým úsměvem.

„Ne, to je dobrý, nic se nestalo, já... Hned tě sem pustím,“ zadrmlila Marta v panice a podívala se na něj.

Měl na sobě modré tričko s límečkem, které mu barvou ladilo k očím a krátké rukávy odhalovaly jeho svaly. Byl čerstvě ostříhaný, měl upravené strniště na bradě a voněl nějakým příjemně dráždivým pánským parfémem. Takhle zblízka bylo v jeho tváři vidět, že je mu už skoro čtyřicet a různé staré jizvy

napovídaly, že má ledacos za sebou. Ale to Martě nevadilo. Naopak. Kluků už několik měla. Ona ale toužila po chlapovi.

„Nemusíš nikam odcházet, já tady nic nepotřebuju,“ zavrtěl Marek na krátko ostráhanou hlavou. „Chtěl jsem s tebou chvilku mluvit, pokud možno aspoň trochu o samotě,“ přiznal.

Jeho modré oči se na ni mírně usmívaly. Dneska v nich neviděla žádnou tvrdost, jen laskavost, něhu, lehké pobavení, ale také strach, nervozitu a nejistotu. *Vždyť on je ze mě úplně stejně nervózní, jako já z něho*, došlo jí najednou. Uklidnilo ji to a začala se jí vracet její normální sebedůvěra.

„A co pro tebe můžu udělat, pane kolego?“ zeptala se s vlídnou shovívavostí služebně starší členky redakce. Byla v redakci sice sotva pár týdnů, ale proti Markovi byla veterán.

„Aha. No, jako zkušenější kolegyně bys mi mohla někdy ukázat, jak se zachází s tou zatracenou kopírkou na chodbě, nějak si spolu nerozumíme,“ zasmál se Marek. „Ale já za tebou nepřišel jako za kolegyní, ale jako za ženou,“ zvážněl.

„Hm,“ povytáhla obočí a v očích se jí zablesklo. Potěšilo ji, že o ní mluví jako o ženě. Mohla by sice být skoro jeho dcerou, ale v téhle souvislosti o nich nechtěla ani na okamžik uvažovat. Mile se na něho usmála. „A co pro tebe můžu udělat jako žena?“

Marek zaváhal a koukl se přes rameno, jestli je někdo neposlouchá. „No, já vím, že se vůbec neznáme. A nic o sobě nevíme. A možná je to ode mě úplně nevhodný...“ ošíval se a znejistěl.

Marta naklonila hlavu k rameni a zatvářila se povzbudivě. „Klidně povídej, slibuju, že se nebudu zlobit ani pohoršovat, ať to bude cokoliv.“

Marek se nadechl. „Dobře, varoval jsem tě,“ usmál se odhodlaně. „Prostě, Marto, já tě od věcrejška nemůžu dostat z hlavy. Dokonce se mi o tobě zdálo.“

„Jejda, to je milý, a povíš mi, o čem ten sen byl?“ zeptala se s upřímnou zvědavostí.

„Tak to ani náhodou,“ zareagoval Marek okamžitě a omluvně se usmál. „Bylo to s hvězdičkou.“

„O to jsem zvědavější. Fakt mi to neřekneš?“

Zaváhal a ušklíbl se. „Nevím. To dost záleží na tom, co mi za chvíli odpovíš.“

„Napínáš mě.“

„No, víš, vlastně jsem se tě chtěl zeptat, jestli bych tě nemohl pozvat někam do cukrárny, na kafe, na dvojku vína, do kina, na výlet, kamkoliv si řekneš. Neznám tvý preference, nechal bych výběr na tobě. Hele, já vím, že o mně nic nevíš, netuším, jestli nemáš kluka, je mi jasné, že jsem proti tobě dědek...“

Položila mu ruku na rty. „To stačí... Moje preference jsou dospělí chlapi, Marku. A ano, ráda s tebou půjdu. Kamkoliv. Taky jsem na tebe hodně myslela.“ *Hlavně v tom křesle*, pomyslela si rozverně a málem se zahihňala nahlas...

Na Markovi bylo vidět, jak strašlivě se mu ulevilo. Uvolnil se, chytl Martinu dlaň a spontánně ji zlehka políbil na bríška prstů. Martě se na okamžik rozšířily oči a zachvěla se, jak ozvěnu toho polibku ucítila až mezi stehny. *Doufám, že aspoň dneska nebude Markétka doma*, prolétlo jí hlavou. *Budu nejspíš zase potřebovat to křeslo*.

„Děkuju,“ řekl Marek. Poškrábal se na hlavě. „Jenže já jsem sice Brňák, ale strašně dlouho jsem tady nebyl, posledních pár let jsem pobýval v... zahraničí,“ krátce zaváhal. „Vůbec nevím, kam se tady teď dá jít. Poradíš mi?“

„Jasně že jo. Znáš v centru výbornou cukrárnu, kde dělají i skvělý kafe. Tam bysme mohli spolu někdy zajít, není to daleko,“ navrhla.

„To zní lákavě. Tak co třeba dneska odpoledne? Měla bys čas?“ kul Marek železo, dokud bylo žhavé.

„Doufala jsem, že to řekneš,“ opáčila Marta se spokojeným úsměvem.

„Víš, já měl tak strašnou trému, když jsem sem ráno jel,“ přiznal Marek. „Bál jsem se, že to bude trapas. Že to bude těžký. Ale nakonec to bylo docela snadný,“ přimhouřil oko a rošťácky se usklíbl.

„Snadný?“ podivila se Marta, ale v očích jí přitom jiskřila dvě zelená světýlka. „Tak snadný to se mnou nikdy mít nebudeš, hochu,“ řekla, přitočila se blíž k Markovi a otřela se o něj tělem. Na Markovy smysly zaútočila kombinace doteku jejího pevného a pružného těla a nesmírně smyslné vůně jakéhosi aromatického parfému. Feromonový lapač by nemohl být účinnější.

Marta spokojeně zaregistrovala, jak celý ztuhl a jak se mu rozšířilo chřípí. Zacukaly jí koutky. Tenhle parfém ji ještě nikdy nezklamal. *Je fajn, když věci fungují, jak mají*, pomyslela si pobaveně. *Zvlášť, když stály tolik peněz*. Parfémovaná voda Chanel Gabrielle s vášnivou květinovo-ovočnou vůní si loni sama, protože nebyl nikdo jiný, kdo by se o to postaral, nadělila pod stromček a používala ji při mimořádných příležitostech. Jako byla například ta dnešní.

„Tak domluveno, odpoledne ve čtyři mě vyzvedni v práci,“ řekla přes rameno a odnesla se z kuchyňky vznešeně jako anglická královna.

Že se ovšem na rozdíl od anglické královny u toho šťastně culí jako to pověstné sluníčko na hnoji, Marek přes její záda neviděl.

***

Úderem čtvrté vyšli oba z redakce a hned před budovou se na sebe krátce podívali, mile se na sebe usmáli a vedeni stejnou myšlenkou se úplně přirozeně chytli za ruce.

Vyrazili zvolna směrem do centra, šli mlčky a nijak nepospíchali. Neměli to daleko a chtěli si pořádně užít ten první delší vzájemný dotyk jejich dlaní. To sdílené teplo, občasná sevření prstů, pohlazení palcem po hřbetě dlaně...

Oba ze svých dřívějších zkušeností dobře věděli, že tyto první doteky jsou jedinečné a neopakovatelné, že už nikdy to nebude stejné, jako když to bylo poprvé, a vychutnávali si je.

A bylo to víc než příjemné, oba z toho byli silně sexuálně vzrušení.

Za rohem to už Marek nevydržel. Zastavil se a otočil se k Martě. „Trváš na té cukrárně?“ zeptal se nevinně.

„Máš snad jinej návrh?“ podívala na něj Marta zvědavě. Měla chuť na spoustu věcí, přičemž zmrzlina na prvních místech nebyla.

„Možná. Když budeš chtít. Táhle mám zaparkovaný auto,“ ukázal na parkoviště naproti přes silnici.

„A kam bysme jeli?“ zeptala se Marta, přitočila se k němu, objala ho kolem hrudi a zaklonila hlavu, aby mu viděla do tváře.

Marek se sklonil, našel její ústa a dlouze ji políbil. Měla rty sladké rtěnkou a slané potem a působily na něj jako afrodisiakum. Oplatila mu polibek a vnikla mu na okamžik do úst svým jazykem.

„Ke mně,“ řekl Marek chraptivě, když zase mohl mluvit. „Mám na Kameňáku malej byt. A v něm velkou postel,“ zašeptal. „Chtěla bys?“

Marta bleskově přemýšlela. Ne o tom, jestli chce. Samozřejmě, že by chtěla. Strašně moc by chtěla. Jak říkala Markéta, byla jak rozmrouskaná kočka. Už druhý den toužila po tom, aby s tím chlapem už už byla někde v posteli. Nebo na hromadě sena. V trávě. Na pláži. Na kobereci. V jejich starém křesle. Ve

výtahu. V parku pod keřem. Na pánských záchodech v nádražní restauraci. Prostě kdekoliv. Kdekoliv, kde by z něj mohla servat oblečení a kde by on mohl servat oblečení z ní a kde by se navzájem osahávali a dotýkali a mazlili, kde by cítila jeho doteky na sobě a v sobě, a kde by nakonec...

Vzpamatovala se a silou vůle se přinutila vrátit zpět do reality.

Bylo to jejich první rande, vůbec toho muže neznala, nic o něm nevěděla. Jasně, líbil se jí moc, ale nemohla nemyslet na to, co mu při prvním setkání viděla v očích. A všechny ty jeho jizvy. Vypracované svaly. Drsné ruce. Otlučené pěsti. Z čeho je tak omlácený? Boxuje v tělovičně, živil se jako vyhazovač nebo mlátí lidi na ulici? Nevěděla. Nemohla zavřít oči před zjevným faktem, že tenhle chlap není žádný svatoušek. Je krásnej, je silnej, je urostlej, neskutečně ji přitahuje, chce i on ji, chemie mezi nimi by se dala měřit na kila...

Ale ona ani neví, kde přesně bydlí, takže nemůže nikomu říct, kde bude možná trávit dnešní noc. Má to risknout? Těch případů, kdy to skončilo špatně, neznala zrovna málo. A o tom, že by mu snad dokázala v případě potíží fyzicky vzdorovat, neuvažovala ani na sekundu. Paže měl silné jak ona stehna.

„Nebo chceš jet někam jinam?“ zeptal se Marek měkce, když mu došlo, o čem dívka asi přemýšlí. „Je to trošku na rychlíka, že? Nechtěl jsem na tebe tlačit. Já jen že... no, to je jedno. Poslyš, taky můžeme nechat auto autem a jít do tý cukrárny. Dáme si kafe a zmrzlinu a budeme si povídat. A potom půjdeme na noc každej do svýho. A zítra odpoledne můžeme vyrazit zas někam jinam. Budeme se poznávat. A kdo ví, třeba se k tý posteli časem propracujeme i tak. Bylo by to lepší?“

Marta ho pořád objímala, nechtěla se jí ho pustit. Cítila z jeho chlupaté hrudi tu příjemnou kolínskou, pot, vůni chlapa... Byla sama už několik měsíců a na to nebyla zvyklá. Nechtěla být sama.

Zavrtěla hlavou. „Ne,“ řekla. „Vlastně jo. Teda ne. Sakriš,“ rozpačitě se zasmála. „Plácám jak dement. Vidíš, co se mnou děláš?“ Pustila ho a o půl kroku ustoupila, aby na něj líp viděla. Vzala mu obě ruce do dlaní a přitiskla si je k hrudi. „Ke mně nemůžeme, Marku,“ řekla rozhodně. „Bydlím na Lesný v podnájmu v malým kamrlíku a mám tam spolubydlící.“ Ušklíbla se. „Teda ona by se nejspíš ochotně přidala do trojky, ale já se o tebe nechci dělit.“ Zaváhala, ale pak řekla odhodlaně: „Zmrzlina je fajn nápad, ale dáme si ji někdy jindy. Pojďme dneska k tobě.“

„Dobře,“ řekl a pohnul se směrem k parkovišti.

„Počkej ještě, Marku,“ zadržela ho. „Neublížíš mi, víš že ne?“ zeptala se vážně a zahleděla se mu do očí.

Markova tvář se stáhla smutkem a bolestí. *Dobře se ptá*, pomyslel si. *Už tolika lidem, kteří si to nezasloužili, jsem ublížil. I když jsem nechtěl. Co když bude tahle krásná mladá holka další v řadě?*

Vyprostil ruce z dívčina sevření a protřel si dlaněmi obličej. Položil jí paže zlehka na ramena a podíval se jí zpříma do očí. „Neublížím ti, Marto. Nikdy ti vědomě neublížím a neudělám nic proti tvý vůli. Přísahám. Ale musíš vědět, že nosím smůlu. Strašnou smůlu.“

Martě přejel mráz po zádech. Ani ne tak z těch slov, jako z tónu, jakým to říkal. Musel to myslet vážně.

Pátřala mu v očích po nějaké falši, ale viděla tam jen upřímnost.

A bolest.

Velkou, hlubokou bolest.

Ten chlap je strašně nešťastnej. I když to zatraceně dobře maskuje, uvědomila si náhle a zaplavila ji vlna soucitu. A probudila se v ní touha mu pomoct. Jakkoliv. Pokud ho má někdo z jeho smutku dostat, chce to být ona.

Rozhodla se.

Natáhla se na špičky a políbila ho. „To risknu, Marku,“ řekla tiše a pohladila ho po tváři. „Ovšem pod jednou podmínkou,“ v očích jí znovu zatančili rarášci.

„Jakoupak?“ zeptal se Marek opatrně. Začínal ji už poznávat a tušil nějakou kulišárnu.

„Prozradíš mi, co se ti o mně zdálo.“

Marek ale zavrtěl rozhodně hlavou. „Tak to ne, to nepůjde.“

Marta se zatvářila zklamaně. „A proč ne? Mám právo vědět, co se ti zdálo, když to bylo o mně.“

„Silně pochybuju, že takový právo existuje,“ zasmál se. „Ale i kdyby jo, styděl bych se o tom mluvit.“

„Ty seš stydlivej? Takovej velkej chlap?“ zeptala se nevěřícně.

„Jo,“ přiznal Marek neochotně.

„Jé, to je tak roztomilý,“ utahovala si z něho. „Tak jak to ale provedeme, když jsi stydlivka a nemůžeš mi to říct?“ přitulila se k němu.

„No, možná bych měl jeden nápad. Když mi u toho budeš asistovat, tak bych ti to třeba mohl ukázat názorně,“ odpověděl Marek a trochu se začervenal.

***

O necelé tři týdny později spolu večer leželi v Markově velké posteli a mazlili se v předehře na milování. Tou činností ostatně strávili většinu uplynulých večerů.

Souložili jako dva králíci. Marek byl po několikaleté abstinenci nenasytý a Marta byla ochotná milovat se s ním kdykoliv a kdekoliv.

Tou dobou už Marta u Marka bydlela natrvalo. Přestěhovala se k němu asi týden poté, co spolu začali oficiálně chodit. Což bylo vlastně hned ten první den.

Přestěhování vyřešilo i problém s Markétou. A pravděpodobně to zachránilo Martino přátelství s ní.

Od té doby, co v sobě Markéta objevila skrytou bisexualitu a učinila nepřímou nabídku Martě, totiž mezi dívkami panovalo nepříjemné napětí. Marta měla mizerný pocit z toho, že dala přednost Markovi, a co hůř, že jí s ním bylo tak dobře. Pokaždé, když se vrátila domů, šťastná, zamilovaná, sexuálně ukojená, cítila, jak to Markétu mrzí. A že snad i žárli. Žárli na Marka, že se jí kvůli němu Marta vzdálila. Bylo to absurdní, protože sama v té době měla přítele, se kterým chodila už několik měsíců, ale racionalita s jejím emocemi neměla mnoho společného.

Odluka děvčatům pomohla. Vidaly se dál jen na trénincích taneční skupiny a jak ubíhal čas, hrany se obrušovaly a začínaly být schopné spolu zase normálně vycházet.

„O čempak přemýšlíš?“ zeptal se Marek zvědavě, když si všiml, že Marta začíná být nějaká nesoustředěná a nereaguje na jeho důvěrnosti úplně podle očekávání. Něco jí odvádělo myšlenky.

„Promiň,“ řekla omluvně a přitulila se mu těsněji do náručí. „Nezlob se. Víš, chtěla bych něco zkusit, ale asi si o mně budeš myslet, že jsem blázen.“

„Vymyslela jsi novou polohu? Prima.“ Za těch asi dvacet společných večerů a nocí vyzkoušeli všechno, co měli oba v milostných repertoárech, a teď s nadšením experimentovali.

„Ale ne, to ne. Je to, je to, není to poloha, no, prostě bych tě chtěla poprosit, abys mě na konci milování zalehl.“

Marek se nadzvedl a podepřel si rukou hlavu. „Jak to myslíš, zalehl?“ zeptal se nechápavě.

Marta se kousek odsunula a také si lehla na bok a podepřela si hlavu. „No normálně, až se budeme milovat, tak já budu dole, a ty než skončíš, si na mě lehneš. Celou váhou. A sevřeš mě rukama a nohama, abych se nemohla vůbec hýbat. Můžeš to pro mě udělat?“

„Martí, já vážím skoro metrák,“ namítl Marek vážně. „Málem dvakrát tolik, co ty. Když si na tebe lehnu celou váhou, ublížím ti. Polámu ti žebra, udusím tě. Poškodím ti nějaké vnitřní orgán. Nezlob se, to není dobrý nápad.“

Marta posmutněla. „A kdybys byl opatrný?“ zaprosila. „Ozvu se, kdyby bylo něco špatně.“

„Proč to chceš?“

Marta sklopila oči. „Nezlob se, je to asi blbost. Ale nechci o tom mluvit. Jen bych to chtěla zkusit. Ale neptej se mě proč. Prosím.“

Marek byl zmatený. Až dodnes neexistovalo žádné téma, o kterém by s ním Marta nedokázala mluvit. To on měl daleko větší zábrany, i když se jich s Martou postupně zbavoval. Tohle ale bylo poprvé, kdy se mluvení vyhýbala Marta. Nechtěl ji zklamat a chtěl jí vyhovět, ale měl z toho opravdu strach.

Natáhl volnou ruku a přitáhl si dívčinu hlavu, aby ji mohl políbit. „Tak jo, udělám to pro tebe. Ale jestli uslyším, že ti praskají kosti, tak toho nechám, jo?“

***

Markův výkon toho večera nebyl úplně stoprocentní, protože pořád musel myslet na úkol, který ho čekal, a byl z toho nervózní. Báł se, že dívce opravdu ublíží. Konečně se však propracovávali do finále.

Podle scénáře byla Marta pod ním v misionářské poloze. Marek, když cítil, že se jeho vyvreholení už blíží, jí koleny a stehny znehybnil nohy a svými lokty přimáčkl její paže k bokům. A opatrně na ni nalehl. Nebylo to rozhodně plnou vahou, jak si dívka přála. Zůstal opřený na loktech a to „zalehnutí“ trochu korigoval.

I tak Marta jen hekla a málem ji to připravilo o dech. Ta váha ji přece jen zaskočila, netušila, že metrák je tak moc.

Ale když v sobě cítila jeho pulsující a ejakulující penis a současně sevřená jeho lokty a stehny a zavalená tou hromadou svalů a kostí, že se sotva dokázala nadechnout, o nějakém aktivním pohybu ani nemluvě, zažívala pocit naprosté bezbrannosti a odevzdání se mu na milost a nemilost.

Ale zároveň se tak cítila v absolutním bezpečí, chráněná před celým světem a před každým, kdo by dostal ten hloupý nápad, že jí snad ublíží. Jako kdyby aspoň na tu krátkou chvíli přestala být drobnou, křehkou holkou, a stala se součástí toho silného, mohutného chlapa, na kterého si nikdo nedovolí. Alespoň nikdo cizí.

Z jednoho člověka totiž měla i nadále strach. A sice z Marka samotného. Věděla, že před jinými ji spolehlivě ochrání, ale tušila, že nikdy by ji nedokázal ochránit sám před sebou, pokud by se v něm probudilo to jeho dravé zvíře.

„Děkuju,“ vydechla o pár minut později, když leželi vedle sebe, zpocení, unavení a zadýchaní.

„Splnilo to to, cos od toho čekala?“

„Ano, opravdu děkuju.“

„Nemáš vůbec zač. Budeme to provozovat častěji?“

„To by od tebe bylo milé...“

* * *

„Dobré ráno,“ pozdravil ji Marek neutrálně, když zachytil její pohled, a vyrobil na tváři co nejpříjemnější obličej. Nebyl si jistý, jak si na tom s Martou stojí, ale nikdo nemusel vědět, že to mezi nimi v noci zaskřípalo.

„Dobré ranko, miláčku,“ oplatila mu úsměv. Na rozdíl od něj se do něho neutila, ten její působil zcela přirozeně a spontánně. Zjevně se rozhodla tu hloupou noc neřešit.

Toto byla jedna z věcí, které Markovi imponovaly na ní. Jakmile se rozhodla na nějaký spor nebo nějakou nepříjemnost zapomenout, odhodila ji a už nikdy se k ní nevracela. Nenosila to v sobě jako mnohé jiné ženy, bezpečně uložené, zaškatulkované a připravené k pozdějšímu použití.

Přistoupila k němu a bez ohledu na čumily ho nenuceně políbila na neoholenou tvář.

Zatímco z ní cítil příjemnou, broskvově-květinovou vůni jejího oblíbeného denního parfému Boss the Scent, její lehké nakrčení nosíku mu signalizovalo, že on po probdělé noci asi skutečně smrdí. A ne právě málo. Ale nekomentovala to, věděla, že byl Marek v noci v terénu a osprehovat se neměl kdy a kde.

„Ups. Já sotva přišla a ty už odcházíš pryč?“ zeptala se však překvapeně, když si všimla, že si balí věci.

„Jo, jdu domů, dneska už mám odpracováno. Šebela mě poslal se vyspat. A vykoupat,“ mrkl na ni. Za jeho zády se někdo nepříjemně zasmál. Nevšímal si toho. Poznal, komu ten hlas patřil, ale nestálo mu to teď za reakci. Jednou tomu sportákovi přerazí sanici, aby mu tu jeho protivnou hubu museli aspoň na pár týdnů zadrátovat, ale až toho bude víc. Teď si jen udělal další čárku do pomyslného seznamu.

Marek byl solitér a v redakci se s nikým kromě Marty nepřátelil. Vlastně se pořádně nepřátelil téměř s nikým a všechny lidi, kromě Marty, si držel daleko od těla.

Naklonil se k jejímu uchu a zašeptal: „Přijdeš dneska domů brzy? Chei se ti nějak omluvit za tu pitomou noc.“

Pozvedla černé obočí a rychle si v duchu promítla svůj dnešní program. „V pět? Ale jediné když mi pomůžeš s jedním rozhovorem, jinak bych tady musela zůstat dýl.“

„Takže v pět se na tebe těším,“ odpověděl a pohládl ji prsty po tváři. „A pomůžu ti rád.“

Zářivě se na něj usmála, stoupla si na špičky a políbila ho na rty. „Nevydržím to dneska tady,“ zašeptala, natáhla se mu k uchu a velmi detailně mu šepetem vysvětlila, proč přesně to tam dneska nevydrží, a co by večer ráda dělala.

Marek zrudl a Martě zaplály v očích zlomyslné zelené jiskřičky. Bavilo ji, přivádět toho velkého chlapa do rozpaků. A vzrušoval ji strach z toho, co jí udělá, až to jednou přežene.

Marek se vzpamatoval, s úsměvem pohrozil rozpustilé dívce prstem a už bez ohlížení a pozdravů odešel z redakce.

Ani za nic by to nepřiznal, ale nesmírně Martě to bezstarostné veselí záviděl. On sám měl pocit, že po dnešním nočním výjezdu za reportáží už nikdy nebude nic jako dřív.

* * *

Marek opravdu měl upřímnou snahu začít pracovat na svém článku hned po návratu domů, aby měl tu ohavnost co nejdříve z krku a nemusel se tím později už zabývat. A hlavně, moc si přál, aby mohl aspoň pro zbytek dne vypudit z hlavy všechnu tu hrůzu. Ale nešlo mu to. Byl příliš unavený a vůbec mu to nemyslelo.

Po několika marných pokusech to vzdal. Osprechoval se, oholil a šel si lehnout. Musel se na to vyspat.

Vzbudil se zhruba v poledne. Přesněji řečeno v tu dobu vylezl z postele, protože vzbudil se za dopoledne už několikrát.

Nespalo se mu dobře. Byl bílý slunečný den, okenní závěsy propouštěly do ložnice spoustu světla a z ulice se ozývalo množství rušivých zvuků.

Troubení aut.

Hlasy lidí.

Vrčení motorů.

Štěkot psů.

Stupačkami se šířily ruchy a puchy z celého osmipatrového paneláku.

Slyšel spláchnutí ve všech pěti podlažích nad nimi i dvěma pod nimi.

Ale hlavně, hlavou se mu neustále honily příšerné obrazy.

Kdykoliv zavřel oči, znovu před sebou viděl ten dřevěný kříž ve tvaru X, jak se zhmotnil ve světle baterky.

Znovu viděl to zohavené tělíčko, přibité na něm za ruce a za nohy dlouhými hřeby.

Znovu cítil až v ústech pach čerstvé krve i vnitřností, rozlévajících se po zemi.

A jeho obrazotvornost mu do morbidních nechutných lícila to nesmírné utrpení, kterým nebohé děvčátko prošlo, než konečně umřelo.

Markovu chápání se vymykalo, že je někdo schopn něco takového dítěti udělat. Snášel to o to hůř, že on sám o dítě, o malou deerku, tragicky přišel. Dnes by jeho Hanička byla zhruba ve věku té zavražděné holčičky.

Nedovedl si vůbec představit důvod, proč někdo něco takového udělá. Byla to snad něčí pomsta? Bestiální touha ublížit rodičům? Nebo jen neukojitelná, úchylná potřeba nějakého magora trýznit bezbranné dítě? Či snad nezvladatelný hlad po krvi? Byl to racionálně uvažující zabiják, šílenec, pedofilní sadista nebo snad nějaký úchylný satanista?

Bylo to šílené.

Všechno na tom bylo šílené. A nejšílenější bylo, že on o tom musel napsat článek. A ne jen jeden. Bude na to téma muset v brzké době napsat spoustu článků. Co nebulvárnějších. Se spoustou příšerných fotek a se spoustou ohavných detailů, aby se jejich noviny dobře prodávaly.

***

Osud umí být velmi zlomyslný.

Právě on, který měl na svědomí smrt malého dítěte, se připletl k vraždě jiného malého dítěte.

Právě on, který svým vlastním životem pohrdal, musel ty články napsat, aby si vydělal peníze na živobytí.

Peníze potřeboval. Nejen kvůli sobě. Ale i kvůli Martě. Přestože do ní nebyl zamilovaný, přece jen cítil určitou zodpovědnost za dívku, se kterou sdílel domácnost. Věděl, že ona ho má ráda. Že ho asi i miluje. A ačkoliv on nemohl říct totéž, bylo mu s ní hezky. Svým cynickým způsobem ji měl rád. A chtěl, aby i jí bylo hezky s ním.

A to znamenalo výdaje.

Čím víc o tom všem přemýšlel, tím víc se mu chtělo zvracet.

Z toho, co viděl.

Z toho, co udělal.

Z toho, co právě dělá.

Z toho, co ještě udělá.

Chtělo se mu zvracet ze sebe. A to úplně nejvíc.

Měl chvíle, a toto byla jedna z nich, kdy měl kvůli Martě hroznou výčitku svědomí.

Nebyl hloupý, ani od přírody bezcitný, a věděl, že dívku ten jejich nevyvážený vztah trápí. Věděl a viděl, že se až dojemně snaží, aby si jeho lásku zasloužila. Ale on jí to nedokázal splácet stejnou mincí.

Nedokázal ji milovat.

Problém nebyl v ní. Vůbec ne. Bylo to v něm.

On už zkrátka nedokázal milovat nikoho.

Zakázal si to před těmi šesti lety, když ho odváděli do vězení.

Tehdy se zařekl, že už si nikdy nikoho nepustí k tělu, protože až dosud každý, komu to dovolil, špatně skončil. Zemřel. Už to nechtěl s nikým zažít znovu.

A proto, aby jí před sebou ochránil, ji trápil a svou odtažitostí ji zraňoval.

A Marta, přestože nic z toho nevěděla, zůstávala s ním a nechávala si to všechno líbit.

A on neměl sílu, ale ani vůli, aby jejich vztah čestně ukončil.

Měl své potřeby, a když nic jiného, to děvče bylo skvělou milenkou. A tak to zbaběle nechával na ní.

Zůstane-li s ním, bude dobře. Odejde-li, pochopí to.

Potřásl zhnuseně hlavou.

Už zase se mu chtělo ze sebe zvracet...

***

Došel do koupelny, vlezl si do vany a pustil na sebe ze sprechy ledovou vodu. Zůstal tam stát, dokud se netřásl chladem a nedrkotaly mu zuby. Ale pomohlo to, zmražený mozek přestal aspoň na pár okamžiků myslet a vzpomínat.

Naobědval se nějakých zbytků od večere. Nechtělo se mu to ohřívat, tak to snědl studené. Bylo to hnusné, ale hlad to zahnal. Už jedl i hůř.

Hodil na sebe společensky přijatelnější oblečení, než byl pouhý mokrý ručník přehozený přes rameno, a seběhl do Billy dole na sídlišti.

Byl pevně odhodlaný být aspoň dneska večer Martě příjemným společníkem a k tomu potřeboval nakoupit nějaké dobroty a pár lahví vína.

Nebyl přes víno žádný expert. Byl, jak sám říkal, jen poučený konzument a řídil se při výběru mnemotechnickou pomůckou, kterou ho naučil jeden známý vinař. A sice, že když jméno obce, kde se dané víno vyrábí, končí na –

ice, jako třeba Valtice, Pavlovice, Bílovice, Dunajovice, Věstonice, Vranovice, bude s velkou pravděpodobností dobré. Jen si musel dávat pozor na víno z Lednice, to prý byla výjimka z toho pravidla. Ale nedokázal posoudit, zda je to pravda. Zase takový expert nebyl. Bylo klidně možné, že ten jeho znalec jen žárlil na nějakého lednického vinaře.

V obchodě obešel regál s vínem dvakrát a nakonec se rozhodl pro pár lahví André Rosé z čejkovických Templářských sklepů. Pravidlo ice bylo dodrženo, růžové víno Marta milovala a kromě toho, s templáři se zatím nezklamal.

Vrátil se s nákupem domů, vše vybalil a uklidil do spíže a do ledničky. Na kuchyňský stůl si rozložil notebook, uvařil si hrnek kafe a pustil se konečně do práce. Už nebylo nic, na co by se mohl vymlouvat. Musel ten zatracený článek napsat. Ať už se mu to líbí nebo ne. Ty složenky připnuté magnetem na ledničku bohužel ani trochu nezajímá, že vám vaše práce připadá odporná a nechce se vám do ní.

Psal asi dvacet minut, ale stále to šlo velmi ztuha. Vše, co napsal, vzápětí zase vymazal, a začínal znovu a znovu.

Tohle téma se mu těžko zpracovávalo, nedokázal si od něj udržet odstup. Nakonec se přiměl k tomu přistoupit zcela pragmaticky. Přestal o tom přemýšlet jako o vraždě malé holky a bral to prostě jako úkol. Musí to napsat? Musí. Líbí se mu to? Nelíbí. Ale to nikoho, počínaje jeho šéfredaktorem, nezajímalo. Potřebuje peníze za článek? Potřebuje. Takže co zbývá? Napsat to.

Ale ani tak to nebylo snadné. Byl zvyklý ve svém psaní improvizovat a fabulovat, to bylo první, co ho v této redakci naučili, ale zoufale mu chyběla alespoň ta nejzákladnější fakta. Něco, od čeho by se mohl odrazit. Neměl vůbec nic. Jen ty snímky. Ačkoliv se zpočátku zařekl, že se na otřesné noční fotky mrtvého těla pokud možno už nikdy v životě nepodívá, nakonec to udělat musel. Ale nedokázal to bez přípravy.

Došel si do ledničky pro láhev staré slivovice, kterou před časem dostala Marta od nějakého polozapomenutého strýce z Vysočiny, a nalil si velkého panáka. Normálně slivovici nepil, ale teď mu to připadalo jako dobrý nápad. Popadl skleničku do tří prstů, naznačil ťuknutí se svým odrazem v okenní skle, vydechl a obrátil ji do sebe. Hrdlem mu prošlehl plamen a spálil mu trubky. „Proboha, jak tohle může někdo dobrovolně pít?“ zasípal a otřel si ústa. Slivovice musela mít dost přes šedesát procent. Podíval se s odporem na láhev a raději

ji zase odnesl do ledničky, aby ji neměl na očích. Nechutnalo mu to. Skleničku opláchl a položil na odkapávač na lince.

Neochotně se posadil zpátky k počítači a otevřel tu zatracenou fotogalerii. Obrnil se a pečlivě si všechny v noci pořízené snímky prohlédl. A u jednoho z nich konečně dostal nápad, na čem by ten text mohl postavit.

Asi hodinu a půl psal, škrtal, mazal a znovu psal, až měl najednou hotový článek. Byl docela krátký, ale nadřel se s ním. A odmyslel-li si, o čem byl, byl s ním vnitřně spokojený. Na tu bídu.

Uložil si text do složky s články, na flashdisk udělal zálohu, další kopii poslal e-mailem Šebelovi do redakce, zaklapnul víko notebooku a zakázal si o tom případu až do zítřka přemýšlet.

Chvilí uvažoval, že by si šel ještě aspoň na půl hodiny lehnout, odpočatý se rozhodně necítil, ale pohled na hodiny mu prozradil, že nejpozději za hodinu přijde Marta z práce a on jí slíbil hezký večer. Nejvyšší čas se pustit do vaření. Aspoň to málo jí dlužil.

***

„Marečku, slíbil jsi, že mi pomůžeš s tím rozhovorem,“ připomněla mu Marta, když si po romantickém jídle při svíčkách a po méně romantickém, ale o to živočišnějším milování v ložnici, spolu vlezli do vany se spoustou pěny a popíjeli tam už druhou láhev toho růžového vína.

Bylo výtečné, musel se Marek v duchu pochválit, jak dobře nakoupil. A navíc po něm byla dívka vláčná, mile upovídáná a velmi příjemně roztoužená.

Malá paneláková koupelna byla osvětlená několika čajovými svíčkami a na umývadle doutnala aromatická vonná tyčinka. Cannabis, stálo na obalu, a proto to také zvědavý Marek v Myší díře u Vietnamců koupil. Ale jak zkušenější Marta po prvním dychtivém nadechnutí poněkud zklamaně konstatovala, s tím konopím, které znala a občas pokuřovala ona, to nemělo vůbec, ale vůbec nic společného.

„Nezapomněl jsem na to,“ usmál se. Hlavu měl po té slivovici a láhvi vína příjemně lehkou. „Čekal jsem ale, až s tím začneš sama, nechtělo se mi o práci začínat jako prvním.“

„A mně se snad chce?“ zamračila se. „Nechce. Ani trošku. Ale musím to ráno odevzdat,“ povzdechla si otráveně. „Vždyť to znáš.“

„Rozumím,“ přikývl s pochopením. Znal to. Stejný drsný režim platil i pro něho. „A s kým ten rozhovor má být?“

„Ále, s Bartoškou...“ opáčila dívka otráveně a obrátila oči v sloup.

„S Jirím Bartoškou? To by mohlo být fajn, ne?“ překvapila ho její nechuť.

„Kéž by. Ale mám to udělat s Ivetou Bartošovou. S tou krávou. Nemůžu ji vystát. Ale šéf si myslí, že se dobře prodává, a chce, abych zase něco zplodila.“

„A pročs jí prostě nezavolala? Ta přece rozdává rozhovory jak na běžícím pásu? Určitě by ti to neodmítla.“

„Máš mě za blbku?“ naježila se. „Volala jsem jí třikrát. Ale nebere mi to. Možná se zase někde léčí.“

„Nebo ti to nebere, protože je naštvaná kvůli tomu, cos o ní napsala minulě,“ usklíbl se. „Možná by sis měla změnit číslo, aby tě hned nepoznala,“ dodal potměšile.

„Možná,“ trhla už poněkud podrážděně mokřými rameny. „Nevím ale, čemu se díví. No chápeš, když mi sama pošle fotky z dovolený u moře, kde jí špeky přetejkaj z plavek a vypadá na nich jak oteklej vorvaň v bikinách, tak co čeká, že o ní napíšu? Že jí to na těch fotkách moc sluší? Že je na svůj věk kočka? Jestliže nemá sama soudnost, já ji šetřit nebudu! Já teda ne! Krávu starou!“ ulevila si rozhořčeně.

Marek se zasmál. „Je skoro stejně stará jako já, miláčku,“ řekl mírně. Zjišťoval, že když je opilý, snáší poznámky o věku výrazně lépe, než když je úplně střízlivý. „Asi jsem ti ještě nikdy neříkal, že když začala zpívat, tak jsem do ní byl hrozně zamilovanej. A Knoflíky lásky jsem uměl nazpaměť. Měl jsem dokonce její plakát nad postelí.“

„Teda teď fakt doufám, že kecáš,“ podívala se na něj podezíravě. „Protože jestli ne, tak to bych s tebou v jedný vaně asi být nemohla,“ dodala výhružně.

„No tak jo, trošku kecám,“ ubral. „Plakát nad postelí jsem neměl. Visel v kuchyni,“ usklíbl se. „Ale vážně, opravdu se mi líbila. A vlastně mám její písničky rád i teďka. Má hezkej hlas. A opravdu je ta tvoje stará kráva jen o pět let starší než já,“ zatvářil se dotčeně.

„Tak se už nezlob,“ řekla omluvným hláskem a dala mu pusu na tvář. „Ty víš, že jsem to takhle vůbec nemyslela. Ty přece nejseš vůbec

starej,“ zašermovala mu před nose ukazovákem. „Ty seš muž v nejlepším věku. Ale ona je stará kráva. To je obrovské rozdíly, chápeš?“ zdůraznila.

Marek tuhle myšlenkovou zkratku moc nechápal, ale nebylo to téma, ve kterém by se chtěl nějak pitvat. Až příliš často a bolestně si věkový rozdíl mezi nimi uvědomoval. Věděl, že období jeho dospívání je pro Martu a její vrstevníky hluboký pravěk, časově někde tam, kde se z hnědého uhlí stávalo uhlí černé.

A taky měl podezření hraničící s jistotou, že muž v nejlepších letech a starý dědek budou ve slovníku dvacetiletých nejspíš synonyma.

„Ale že vypadá jako oteklý vorvaň v bikinách, tos do toho článku přece nenapsala?“ vrátil se raději k původnímu, bezpečnějšímu tématu. „Nebo snad jo? Už si to přesně nepamatuju.“

„Ne,“ uculila se. „Takhle doslova jsem to fakt nenapsala. To by bylo hnusný i na mě. Ale přiznávám, že něco hódně, hódně podobného tam asi být mohlo,“ řekla tenkým hláskem a zatvářila se jako nevinátka.

Přestala mluvit, usrkávala pomalu víno a přes okraj skleničky se hloubavě zahleděla mlčícímu Markovi do očí. Pár okamžiků se na sebe tiše dívali a výraz ve tvářích se jim měnil.

„Nemáš chuť si ještě trošku zablblnout?“ špitla, zrychlil se jí dech a oči se jí začínaly lesknout vzrušením.

Vždy připravená a vždy ochotná se milovat. Schopná vzrušit se už jen pouhou představou milování, pomyslel si Marek pobaveně a zároveň s určitými obavami, neboť nevěděl, jak dlouho bude ještě schopen Martin nekonečný sexuální apetit fyzicky uspokojovat. Ale tím nemělo smysl se zabývat. Až jí nebude stačit, tak od něj prostě odejde k někomu mladšímu a výkonnějšímu. Vlastně ho to zase tak moc netrápilo. Nikdy ho ani na okamžik nenapadlo, že by jejich vztah mohl vydržet delší dobu.

Nechal zbytečného přemýšlení, podíval se dívce do očí a s lehkým úsměvem řekl: „Mám chuť si ještě trošku zablblnout. Ale taky mám strašnou chuť na to víno. A úplně nejraději bych si dal obojí zároveň. Myslíš, že by to šlo nějak zařídit?“

„Určitě by to šlo nějak zařídit,“ přitakala rozverně, vyloupla se z husté pěny, posadila se na hranu vany, lehce se zaklonila, vypjala hrudník a rukama si z těla setřela pěnu. „Co třeba růžový z Templářských sklepů servírovaný

s růžovou bradavkou?“ vzala skleničku s vínem, několikrát s ní zakroužila, ale místo poválení vína po jazyku, si ho pomalu lila nahoru nad pravé ňadro.

Pramínky lahodné tekutiny stékaly několika potůčky po oblině jejího pružného prsu, narážely na své pouti na růžovou bradavku, která je jako ledolam u pilířů Karlova mostu rozdělovala do dvou proudů, aby se pod prsem znovu setkaly a spojeny stekly společně na dívčino hladké břicho.

„Slečno, váš způsob podávání vína je neodolatelný. Tohle by se mělo zavést ve všech vinotékách. Víš, jak by to zvýšilo tržby?“ podotkl, klekl si mezi její kolena a vzal bradavku, tvrdou jako nezralá oliva, do úst a pečlivě z ní i jejího okolí všechno víno vysál a slízal.

„Já ti dám, ve všech vinotékách, ty darebo,“ sykla vzrušeně. „Na to rychle zapomeň, toto můžeš mít jenom u mě.“

Jelikož víno ve sklenici brzy došlo, podala si Marta celou láhev a naservírovala mu stejným způsobem i druhé ňadro. Marek je přidržoval dlaněmi a pocitivě se snažil, aby ani kapka nepřišla nazmar. Nebylo to snadné, protože dívčín hrudník se zvedal stále rychleji a stále výš.

Aniž si přestal hrát s jejím ňadrem, zvedl oči a podíval se Martě do tváře. Měla zvrácenou hlavu, přivřené oči, skousnutý spodní ret a líce jí žhnuly. Byla jen krok od orgasmu. Marek se spokojeně usmál. „Teď bych si dal i dezert,“ zašeptal a velmi pomalu přešel dívce drsnými prsty druhé ruky přes břicho a pupík s piercingem až do hladce vyholeného klína. Miloval její hladkou, mladou a pružnou kůži, strašně rád se jí dotýkal a mazlil se s ní. Hrozně ho vzrušovala.

Dívka dlouze zasténala, tělo se jí zachvělo vzrušením, ale zareagovala správně.

Posadila se dál, zaklonila se ještě víc a zbytek vína si pomalu lila na břicho. Marek ponořil hlavu mezi její vstřícně rozevřená stehna a přisál rty hladově do míst, kam všechno to růžové André stékalo. Netrvalo dlouho a dívka se celá napjala a nahlas vykřikla.

Její vypracované břišní svaly se začaly v extázi, tancem vytrénované štíhlé nohy drtily Markovu hlavu jako ve svěráku a sladkokyselá chuť vína se v jeho ústech mísila s tryskající hořkoslanou chutí jejího mladého vzrušeného těla.

* * *

Seděli pořád ve vaně, tentokrát ale byla dívka pohodlně usazená mezi Markovými svalnatými stehny a opírala se zády o jeho chlupatý hrudník. Hrála si zamyšleně s pramínkem mokrých vlasů, namotávala jej na prst a zase ho natahovala. Bylo zřejmé, že o něčem přemýšlí. „Marku?“

„Ano?“ zabručel automaticky. Bradu měl položenou na jejím rameni s dráčkem, hlavu opřenou o tu její a přemáhal spánek. Dvě milování za jeden večer byly už na hraně jeho fyzických možností, byl unavený, nevyspalý a docela opilý a už by si docela rád šel lehnout do jejich pohodlné postele. Ale bylo mu v dívčíně přítomnosti tak příjemně, že se mu paradoxně nechtělo ani pohnout.

„Na čem jsi to vlastně dneska v noci pracoval?“ zeptala se Marta bezelstně.

Marek ztuhl a lícní svaly se mu zavlnily, jak začal zuby. Ta nevinná otázka ho dokonale probrala a také rozhodila. Zasáhlo ho to nečekaně jako šíp vystřelený ze zálohy. Myslel si, že to v sobě potlačil, ale během jediného okamžiku bylo všechno to hrozné, na co se usilovně snažil zapomenout, zpět.

Nemohl se kvůli tomu na Martu zlobit, nemohla tušit, co svým dotazem způsobí, ale kouzlo úžasného večera se vytratilo a zůstala jen po zvracích chutnající pachů v ústech. A silou vůle potlačované obrazy hrůzy a utrpení před očima.

S velkým vypětím duševních sil se ovládl. „Nezlob se, nesmím o tom zatím s nikým mluvit. Ani s tebou,“ omluvil se a velmi si dával záležet na tom, aby v jeho hlase nebylo slyšet ani stín náhlého rozladění. Martina záda se přesto nesouhlasně napnula. „Ale no tak miláčku,“ zabručel chlácholivě a začal jí masírovat krk a ramena. „Nedělej mi to ještě těžší a vydrž to do pondělka. Šebela mi to zakázal. Výslovně se zmínil i o tobě. Prosím... Potom ti všechno povím. Ale věř mi, není vůbec o co stát.“

Marta to chvíli vstřebávala. „Tak jo,“ hodila to za hlavu s lehkostí, které Marek nebyl schopen. Ale on, na rozdíl od Marty, věděl, na čem pracoval.

„Ale když už pracujeme,“ uchichtla se dívka, ponořila ruku za svá záda a rozverně ho zatahala za ochablý penis. Říkala tomu, k Markově utajované ne-libosti, neboť odjakživa nesnášel některé hloupé zdobněliny, tahat tygríka za ocásek. „Pomůžeš mi teď s tou Bartoškou? Já ten rozhovor musím udělat, kdyby trakače padaly, tohle Šebela vysvětlil dost jednoznačně pro změnu zase mně.“

„To víš, že jo,“ byl Marek vděčný, že změnili téma. „Pojďme na to. Ale jak by to dneska mělo pro paní zpěvačku vyznít? Bude jako většinou hloupá,

namyšlená nebo opilá či zfetovaná? Nebo má být pro změnu chytrá a moudrá? Ale abysme to nepřehnali, tohle by ti asi nikdo nevěřil a ještě by si někdo mohl myslet, že sis to celý vymyslela," dodal varovně.

„To nechám na tobě, učili nás v kurzu tvůrčího psaní, že rozhovory jsou nejlepší, pokud jsou spontánní," vyprskla Marta se smíchem.

„Dobře, když spontánně, tak spontánně. Tak prosím, slečno redaktorko, ptejte se. Uděláme spolu hezký, velký a naprosto spontánní rozhovor," odpověděl a celkem úspěšně napodobil afektovaný tón třiačtyřicetileté odkvétající hvězdy pop-music. „Ale hlavně dej už pryč tu zlobivou ruku šmátralku nebo nebudu schopnej se soustředit, rozptyluješ mě," plácl ji po paži, která si s ním pod vodou pořád hrála.

„Seš můj miláček největší!" vykřikla Marta, otočila se, otiskla mu vlhké rty na tvář, vyskočila z vany a bez ohledu na loužičky vody, které všude za sebou zanechávala, odběhla nahá do pokoje. Během chvilky byla zpět i s malým diktafonem.

Vklouzla zpátky do chladnoucí vody, uvelebila se proti Markovi a zapnutý přístroj mu přistrčila před obličej: „Dobrý den, paní Bartošová. Povězte prosím našim čtenářům, myslíte si, že v letošním ročníku Českého slavíka skončíte opět až předposlední?"

***

Bestie v lidské kůži umučila osmiletou školačku

(mako) Osmiletá Kristýnka byla dívenka jako každá jiná v tomto věku. Veselá, hezká, bezstarostná, hravá, zvědavá. I když zvědavější byla možná víc než jiná osmiletá děvčata.

Velmi ji zajímala příroda, navštěvovala turistický kroužek, ve škole chodila pomáhat paní učitelce třídit exponáty do přírodopisného kabinetu. Zdá se, že právě tam našla inspiraci pro svého koníčka. Koníčka pro dívku jejího věku možná poněkud neobvyklého. Osmiletá Kristýnka totiž propadla sbírání motýlů.

Celé letošní prázdniny strávila dívka u babičky na venkově, kde pobíhala se sítkou po louce a lovila motýlky. Od bělásků a žluťásků, přes modrásky až po různé babočky a okáče. Někdy zkoušela po večerech chytat i můry, ale ty ji tolik nebavily. Měla ráda motýlky barevné.

Ulovené motýlky pak připichovala špendlíky s barevnými hlavičkami, ty vybírala tak, aby jejich barvy ladily s barvami jejich křídýlek, k malým kostkám z polystyrenu, které si v dědečkově dílně sama vyřezala lupenkovou pilkou, a skládala si je do velké ploché krabice. Časem v tom získala takovou praxi, že se jí dařilo motýlky připíchnout tak obratně, že jim vůbec nepoškodila jemnou malbu na křídlech. Napíchnutí motýlci se sice ještě nějakou dobu kroutili a svíjeli, ale po čase všichni znehybněli a stali se součástí její krásné sbírky.

Je nesmírně krutou ironií osudu, že sama Kristýnka nakonec skončila jako takový napíchnutý exponát...

Dosud neznámý pachatel ji zatím neznámo kdy a kde unesl, zatáhl do sklepení rozestavěného domu a tam ji donutil projít peklem.

Jak jinak totiž říct tomu, že ji zaživa přibil nahou na dřevěný kříž a pak ji dlouhé hodiny mučil a znásilňoval, aby ji nakonec vykuchal a podržel jako velikonoční jehně?

Nechce se věřit, že by k něčemu tak barbarskému, běžnému chápání se vymykajícímu, mohlo dojít v dnešní době a uprostřed velkého českého města, ale stalo se. Stalo se v noci na úterý u nás v Brně.

Dosud není znám motiv tohoto otřesného činu, zatím vše nasvědčuje tomu, že se nešťastná Kristýnka stala náhodnou obětí duševně chorého maniaka. Vždyť kdo jiný by byl něčeho tak hrůzného, bezdůvodného a nesmyslného schopen?

Asi nikoho nepřekvapí, že matka Kristýnky se nervově zhroutila a je momentálně hospitalizovaná na psychiatrickém oddělení bohunické nemocnice. Otec, soukromý podnikatel, je odhodlán udělat vše pro to, aby byl pachatel co nejdříve dopaden. Uvažuje dokonce o vypsání značné finanční odměny za každou informaci, která povede k jeho dopadení. Myšlenka, že by případ mohl jakkoliv souviset s jeho podnikáním, se zatím nikterak nepotvrdila.

Naše redakce bude tento bezprecedentní případ samozřejmě nadále pečlivě sledovat a bude své čtenáře pravidelně seznamovat s aktuálním stavem i vývojem pátrání po tom to brněnském Řezníkovi.

***

Šéfredaktor zvedl oči od papíru s Markovým textem a upřel je na autora. „To docela ujde,“ prohodil, ale Marek byl spokojený. Šebela málokdy chválil a toto rozhodně byla pochvala. „Je něco z toho, co tam píšeš, pravda?“

„Nemám nejmenší tušení,“ pokrčil Marek rameny. „Ale dost o tom pochybuju.“

„Takže lidová tvořivost. To nevadí. To vůbec nevadí. Máme příběh. Přidáme k tomu dvě tři pěkný fotky, a pokud se nic nezmění, půjde to v tomto čísle takhle ven. A uvidíme, co se bude dít. Dobrá práce, Koudelko.“

Marek si ho prohlížel s odporem.

Příběh, dvě tři pěkný fotky...

Sakra, vždyť je to o malé zavražděné holce!

Nahlas ale řekl: „Díky, šéfe. Mám na tom pokračovat?“ On tam nebyl proto, aby to hodnotil. On tam byl proto, aby to napsal.

„Samozřejmě. Nemáš teď rozdělanýho nic akutního, tak se naplno věnuj tomuto. Máš představu, jak dál?“ zajímal se šéf.

„Jo. Chei dneska odpoledne zajít na kriminálku za kamarádem,“ navrhl.

„Poldové to ale zatím ven nepustili, hlídám to,“ varoval ho šéf. „Naběhneš si tak akorát na vidle.“

„Ale my o tom víme, ne? Stejně se dřív či později provalí, že to máme. Mohl bych je zkusit trochu popostrčit.“

„Dostaneš od nich škaredě přes pazoury,“ konstatoval Šebela nevzrušeně.

„Možná. Ale sám jste říkal, že jak to vyjde, máme je tady stejně nastěhovaný. Jestliže to na ně vybalím rovnou, ušetříme si několik dní,“ namítl.

Šebela se zapřel ve svém pohodlném křesle a zkoumavě se na něj podíval. „Hele, Koudelko, nemáš ty v rodině nějaký Japonce?“ zeptal se zvědavě.

Marek se zatvářil zmateně. „Ne, to teda nemám. Proč se ptáte?“

„Jen mě to tak napadlo.“ pokrčil Šebela rameny. „Já jen, že seš tak strašně hr do sebevraždy.“

Marek se nad tím krátce zamyslel. Hr do sebevraždy určitě nebyl. Ale zároveň mu bylo naprosto lhostejné, co s ním bude. Nedělal si na život žádný nárok, vždyť správně by měl být mrtvý. To však Šebelovi neříkal, nic mu do toho nebylo. „Myslím, že by to mohlo vyjít, šéfe,“ odpověděl místo toho.

„Je to tvůj krk, bránit ti rozhodně nebudu,“ odpověděl Šebela lhostejně. „Když tě zadrží, tak zavolej, pokud ti to dovolí, a vytáhneme tě ven tak rychle, jak to půjde. Pokud to ovšem bude možné,“ nechal si pootevřená zadní vrátka. Pokud by tím snad měl ohrozit sám sebe, nehnul by pro Marka ani prstem a oba to dobře věděli.

„Díky,“ ocenil to přesto Marek, který naprosto přesně chápal, jak si na tom u šéfa stojí. Nebylo to pro něj nic nového a akceptoval to jako součást své současné práce. „Jo a šéfe,“ kul raději železo, dokud bylo žhavé, „budu mít nějaký provozní výdaje...“

„Myslíš na kafe tomu policajtovi, co?“ ušklíbl se Šebela. „Ale jistě, to ti proplatím. Klidně mu něco přistrčí i bokem. Jen buď tak hodnej a utrácej s rozumem a jenom za informace, který za to budou stát, ano?“

* * *

„Kamaráde, to sis nevybral nejvhodnější chvíli na návštěvu,“ zatvářil se nepřívětivě kapitán Kovář, když si ho Marek nechal pod smyšlenou záminkou zavolat na recepci v nově a nákladně rekonstruovaném vstupu do budovy Krajského ředitelství na Kounicově ulici. Přestože zde nebyl zdaleka poprvé, dál než na tu recepci se dneska nedostal. Panoval tu zpřísněný režim. „Hele, sejdeme

se někdy jindy,“ snažil se ho odbýt policista. „Dneska se to fakt ani trochu nehodí.“

„Potřebuju s tebou nutně mluvit, Matěji,“ vmlouval se Marek svému známému, spolužákovi ze střední školy.

„Opravdu to nejde. Ne dneska. Pochop, máme dost fofr.“

„Souvisí to snad nějak s tou malou ukřižovanou holkou dole v Komárově?“ vyslovil Marek pomalu a zřetelně.

Policista zbledl. „Kurva, Marku,“ vydechl znechuceně. „Jak o tomhle sakra víš? Nikdo o tom přece ještě neví! Držíme to pod pokličkou!“

„Já ji našel. To já vám volal. Viděl jsem ji v noci, dostal jsem tip. Mám to nafočený a píšu o tom článek. V pondělí to u nás vyjde.“

„Tys tam byl? Pojď se mnou!“ štěkl Kovář, jakmile popadl dech. Rysy mu ztvrdly a vypadal najednou velmi úředně. Kamarádkského v jeho pohledu nebylo v tom okamžiku vůbec nic.

„Jdeme nahoru ke Klementovi,“ oznámil policistovi u vstupu a táhl Marka za rukáv za sebou, jako by se bál, že mu někam uteče.

***

„Je to pravda?“ zeptal se Marka vztekle major Klement, když mu Kovář vysvětlil, o co se jedná.

„Podle toho, co máte na mysli,“ pokrčil rameny Marek, sedící na nepohodlné dřevěné židli před stolem majora Klementa.

„Byl jste na místě činu?“

„Byl,“ přikývl.

„A proč jste to nenahlásil?“ zamračil se kriminalista. „Nevíte, co je vaše povinnost?“

„Ale já to vám nahlásil,“ zarazil ho Marek. „Jen jsem nemluvil o tom těle, ale řekl jsem, že se tam na tý adrese střídalo. Volal jsem kolem 3:40, na stopadesátosmičku.“

„Ověř to,“ kývl Klement na Kováře. Kapitán zmizel ve vedlejší kanceláři.

„Co jste tam dělal?“ obrátil se vyšetřovatel znovu k Markovi.

„Tak moment,“ ohradil se Marek. „Tohle je vlyslech?“

„Ne. Tohle je rozhovor. Zatím,“ odsekával slova major. „Výslech to bude, pokud mi teď hned zatraceně dobře nevysvětlíte, co jste tam dělal.“

„Svou práci,“ odpověděl Marek klidně a Klement začal rudnout v obličejí.

„Jak já vás nesnáším, vy hyeny novinářský...“ zavrčel major.

„Ano? A čtete noviny? Díváte se večer na zprávy? Posloucháte zpravodajství v rozhlase?“ opáčil nevzrušeně Marek. „To všechno dělají hyeny jako jsem já.“

„Tak to teda nedělají, vážený pane,“ odpálil ho major s gustem. „To dělají většinou slušní lidi. Hyena jste vy osobně a celá ta vaše zasraná redakce je jedna velká žumpa, která se k nim vůbec nemůže přirovnávat.“

Marek se odmlčel. Nijak zvlášť se ho to nedotýkalo a navíc měl ten komisař naprostou pravdu. Jejich redakce byla tím nejhorším, co se dalo v brněnském regionu najít. Manipulovali fakta, pokud žádná nebyla, vymýšleli si je, šmírovali známé osobnosti a pomocí kompromitujících nebo i jen ošklivých snímků je pak vydírali a nutili ke spolupráci na rozhovorech nebo i ke kupování inzerce a reklamy. Když si někdo zaplatil, dokázali dokonce na objednávku někoho společensky zničit. Žádná špína jim nebyla dost špinavá a žádné dno pro ně nebylo dost hluboké.

Kdyby si mohl vybírat, nikdy by tam nepracoval. Ale jeho problém byl v tom, že si vybírat nemohl. Ne se svou minulostí.

Ucházel se o celou řadu slušných zaměstnání, ale pokaždé byl odmítnut. A když mu došly našetřené peníze, vzal to jediné místo, kde před ním nezavřeli dveře.

Rychle se naučil o své práci nepřemýšlet a dělat přesně to, co se po něm chtělo a za co dostával plat. Etiku a morálku neřešil, to si nemohl dovolit. A jakmile Šebela zjistil, že v podstatě nemá pud sebezáchovy a že nemá velké zábrany, pokud šlo o to vyrazit někomu pár zubů, začal ho posílat na práci do nejrizikovějších míst.

Tam se Markovi dařilo ještě lépe. Měl čuch na příležitosti a brzy se obklopil sítí informátorů, naverbovaných z té nejhorší spodiny společnosti. Pracovali většinou za flašku rumu, nicméně jejich zásluhou občas přinesl zajímavý text, za který dostal slušně zapláceno. Daní za to bylo, že se propadal stále hlouběji do toho odpudivého šerého polosvěta, o kterém většina normálních lidí nemá ani tušení.

Příchod kapitána Kováře přerušil Markovo zadumání a vrátil ho do reality. „Je to přesně tak, jak nám říkal, pane majore,“ podal Matěj nadřízenému lístek s nějakými poznámkami.

„Odkud jste volal?“ nahlédl do nich Klement.

„Z budky na Lesný,“ odpověděl.

„Proč jste jel telefonovat až na Lesnou?“

„Žádnou jinou budku blíž neznám.“

„A mobil nemáte?“

„Mám, ale měl jak na potvoru vybitou baterku.“

Major zamračeně zmačkal papírek a nacvičeným obloučkem ho zahodil do odpadkového koše. „Poslyšte, prostě mi řekněte všechno, co o tom víte...“ přistrčil před Marka mikrofon a zapnul nahrávání.

„Myslel jsem, že si jenom povídáme? Mimo záznam, abych tak řekl,“ ukázal Marek na běžící přístroj.

Major se s unaveným povzdechem natáhl a vypnul ho. „To je síla zvyku. Promiňte. A už sakra mluvte.“

„Budete asi zklamaný,“ začal. „Nevím totiž prakticky nic. Dostal jsem tip od informátora...“

„Od koho konkrétně?“ přerušil ho major.

Marek zavrtěl odmítavě hlavou. „Neprozzrazujeme nikdy své zdroje.“ Nebyla to pravda. Pokud by se mu to vyplatilo, Šebela by prodal kohokoliv a kdykoliv, ale to ten policajt vědět nemusel.

„Můžeme vás donutit.“

„Tak to udělejte,“ ušklíbl se Marek. Tohle byl nedůstojný pokus. „Zatím si jenom povídáme. Nebo už zase ne?“

„Pokračujte, kurva.“

„Přijel sem chvíli po třetí na to místo, našel tu hrůzu, pozvracel se tam, udělal pár fotek a jel vám zavolat. To je v kostce všechno.“

„To blití je tam po vás?“ zeptal se major otráveně. Marek ho chápal, kriminalista doufal, že je to biologická stopa pachatele.

„Jo. Nezvládl sem to. Omlouvám se za to.“

„Hm, to se dá pochopit,“ odpověděl major. Zaznělo to téměř lidsky. Major Klement byl hlavním vyšetřovatelem toho případu, takže věděl, o čem Marek mluví, takříkajíc z první ruky. Také byl na místě činu. „Budete souhlasit s

odběrem DNA a sejmutím otisků prstů?“ zeptal se. „Abychom vyloučili vaše stopy,“ dodal na vysvětlenou.

„Jistě,“ přikývl a oba policisty tím notně překvapil. Marek sice věděl, že tohle by mohl snadno odmítnout a bez soudního příkazu by ho k tomu nikdo nemohl donutit, ale neměl důvod odmítat. Naopak se tím sám chránil, měl svědomí čisté a k mrtvému tělu se natolik nepřiblížil, aby tam zanechal své otisky či jiné stopy.

Major nečekanou ochotu ocenil spokojeným přikývnutím. „Běžte s Matějem, pane Koudelko, zařídí to. A kdybyste si na cokoliv vzpomněl, dejte mi prosím vědět.“

„Samozřejmě. A řeknete mi teď na oplátku, jestli už máte na někoho podezření? Nebo už snad znáte pachatele? A kdo je obětí?“

„Bez komentáře,“ vypadlo z majora zcela automaticky.

„A můžeme se domluvit na exkluzivně pro náš list, až budete něco vědět?“

„Vypadněte!“

„Hele, že to byl Viktor?“ obrátil se na něho Kovář, sotva se spolu ocitli sami na chodbě. „Že ti volal on? Motá se poslední dobou v těch místech.“

„Bez komentáře,“ opáčil Marek téměř tak rychle jako major před chvílí. „Máte už něco?“ zeptal se polohlasem.

Matěj pokýval hlavou. „Jo, máme. Velký hovno, kamaráde. Tohle je větší průser, než si dokážeš představit.“

„Pojďme někdy večer na pivo,“ lámal ho Marek.

„Ale já fakt nic nevím,“ bránil se Kovář.

„To nevadí, Matěji. Aspoň pokecáme o starejch časech. Mám od redakce otevřenej účet. Trochu mu odlehčíme.“

„Odemkneš nám?“ zavolal Kovář na strážného, když došli do vestibulu.

Muž v uniformě jim jednou rukou naznačil, ať moment počkají. Druhou si přidržoval u ucha telefonní sluchátko. „Provedu,“ zahlásil a zavěsil. „Sorry, hoši. To byl Klement. Máte se oba vrátit nahoru. Okamžitě,“ dodal a nechal turniket zajištěný.

Oba muži se po sobě podívali. „To je nějaký divný. Marku, kurva, jestli v tom máš přece jenom prsty,“ zatvářil se policista výhružně.

„Ale hovno. Neblbni a pojď zpátky. Já fakt v ničem prsty nemám,“ plácl ho bezstarostně po zádech. „Nejspíš mi ten tvůj šéf zapomněl dát podepsat nějaký zkrivený papír.“

„Pane Koudelko, posad'te se ještě na chvílku,“ řekl major Klement komisně a ukázal znovu na tu nepohodlnou a rozvrzanou židli před svým stolem.

Marek se opatrně usadil. Cítil, že se atmosféra nějak změnila. „Jsem zatřenej?“ zeptal se, aby si udělal jasno.

„Ne. Zatím ne, abych byl přesnej.“

„Já že bych si někam zavolal, na to mám právo.“

„Nepřekvapuje mě, že tak znáte svá práva,“ opáčil major suše a Marek začal mít nepříjemný pocit.

Major se několik nekonečných minut díval do svého počítače a pak se otočil k Markovi. „Trochu jsem si vás prolustroval.“

„To bylo rychlý.“

„My umíme být rychlí. Víte, že sdílíme se slovenskou policií informace o našich oběanech žijících na Slovensku?“

Tentokrát Marek neodpověděl a vyčkával. Tušil komplikace.

„Tady u nás máte za poslední rok nějaký přestupky, většinou parkování, ale i pár bitek,“ četl major ze záznamů. „Ale v podstatě prkotiny. To na Slovensku jste toho nasbíral podstatně víc.“ Otočil se ke Kovářovi. „Věděl jsi, že tady kolem tvýho kámoše bylo během jeho slovenského působení pozoruhodné množství mrtvých? A že ho teprve loni na podzim pustili ven z basy, kde si odkrotil pět let natvrdo?“

V Markovi se vařila krev a jen s největším vypětím všech sil zachovával navenek klidnou tvář a lhostejný výraz. Tak, jak to major interpretoval, to bylo vůči němu strašlivě nefér, ale nemělo smysl se obhajovat. Ne tady a ne teď. Místo toho vstal a otázal se: „Jsem zatčenej?“

„Zatím ne,“ stroze odpověděl major po chvíli, kdy mu upřeně hleděl do očí.

„Tak že můžu odejít?“

„Můžete.“

Marek se otočil a bez jediného slova odcházel.

„Pane Koudelko?“ zastavil ho ve dveřích majorův hlas.

„Ano?“ ohlédl se přes rameno. Čekal to. Každý vyšetřovatel vás na odchodu ještě aspoň jednou zastaví, to nebyla výhradní specialita inspektora Columba, to dělají všichni.

„Zatčenej zatím nejste. Ale od této chvíle jste podezřelý. Počítejte s tím.“

Marek se k němu otočil celým tělem a přikývl. „Beru to na vědomí, pane majore, a budu s tím počítat. Ale vy neztrácejte čas jenom se mnou, protože vám tam venku někde běhá vopravdiekej vrah. Tak abyste ho kvůli mně třeba nepropásli. To by bylo dost trapný,“ dodal a odešel.

Major s Kovářem se na sebe požívali. „On to neudělal,“ namítl Kovář.

„Pojď si to přečíst,“ řekl major a otočil k němu monitor s Markovými záznamy ze Slovenska. Sám zatím zavolal dolů strážnému, aby Marka pustili z budovy.

„Fíha,“ povzdechl si Kovář, když dočetl. „To jsem vůbec netušil. Ale pane majore, o to víc si myslím, že on to neudělal.“

Major pokýval hlavou. „Ale však já si to taky nemyslím. Chtěl jsem s ním jen trochu otrást, zkusit nabourat tu jeho zatracenou arogantní slupku.“

„Pane majore?“ ošil se kapitán nervózně.

„Jo?“

„Marek, teda pan Koudelka, chce, abych s ním šel někdy večer na pivo. Víte, známe se už od střední školy. Určitě doufá, že se ode mě dozví něco o tom případu.“

Major si založil ruce za hlavou, opřel se zády o opěradlo křesla a chvílku o tom přemýšlel. „Víš ty co? Běž s ním na to pivo. Asi ti svým způsobem důvěřuje. Choď s ním tak často, jak bude chtít. Máš moje svolení. Zatím mu nemáš co prozradit, později se vždycky domluvíme, co mu můžeš říct. Ale mám takový tušení, že zatím toho ví on mnohem víc než my. Obrať tu situaci, vytáhni něco ty z něho. Pořádně ho vytěž. Zvládneš to?“

Kapitán Kovář se rozzářil, neboť si uvědomil, že se mu právě nabízí šance dostat se k lepší práci, než je zakládání šanonů do archívu a v nejlepší případě řešení sousedských sporů. Napřímil se do pozoru a zasalutoval: „Ano, pane! Zvládnou to, pane!“

„Ježíšmarjá, zklidni se a přestaň se na ten blbej americkéj seriál dívat. Leze ti to na mozek,“ zavrtěl major znechuceně hlavou.

Matěj zrudl a připažil. „Pro-promiňte,“ zakoktal.

„Běž už,“ mávl major rukou. „Jo, ještě něco, vojáku. Kdyby ti dal Koudelka nějaký prachy nebo nějaký dárek, musíš to tady nahlásit a vyúčtovat. Nebo na tebe vletí ten náš JAG.“

„A-ano, pane!“

***

Sobota, 12.9.2009, Brno

Marta, po koupeli celá rozezhřátá, oblečená do růžového, huňatého polyesterového županu s kapucí, si v koupelně u zamklého zrcadla nad umývadlem rozčesávala kartáčem své husté černé vlasy. Tiše si broukala nějakou písničku. Sice falešně, protože zpívat neuměla, ale o to víc od srdce.

Marek, který procházel kolem, se zaujatě zastavil v otevřených dveřích, opřel se o zárubeň, ruce založil na prsou, hlavou sklonil k pravému rameni a se zalíbením si dívku prohlížel.

Připadala mu tak svěží, čistá, voňavá, nevinná.

„Proč si mě tak prohlížíš?“ zeptala se s nejistým úsměvem, když ho za sebou zahlédla v zrcadle. Přestala si prozpěvovat a rychlým pohledem do zrcadla si ověřila, zda je všechno v pořádku.

Marek se mírně usmál a přistoupil k ní. Postavil se za ni a položil jí dlaně na ramena. Políbil ji do mokrých vlasů. „Protože seš krásná,“ odpověděl. „Strašně rád se na tebe dívám. Podívej,“ řekl, utřel dlaní zrcadlo a zlehka jí natáčel hlavu, aby se mohla vidět z různých úhlů. Prsty jí přitom přejížděl po tvářích, lícních kostech, obočí, důlku na bradě, uších, krku, ramenou, pažích, prsou. „Vidíš taky to neuvěřitelně nádherný děvče?“

Rozpaky celá zrůžovělá se otočila čelem k němu. „Děkuju,“ špitla zjihle a postavila se na špičky, aby ho mohla políbit. Objala ho, ruce sepnula za jeho širokými zády a tvář mu opřela o hrudník. „Víš, žes mi to ještě nikdy neřekl? A už vůbec ne tak hezky?“

„Vím,“ pokýval Marek provinile hlavou a opatrně dívku sevřel v náruči. „Je toho hodně, co jsem ti ještě nikdy neřekl,“ dodal tiše. *A je ještě mnohem víc toho, co ti nikdy neřeknu*, pomyslel si zachmuřeně.

Přes hlavu dívky se zahleděl do zrcadla na svůj vlastní obraz. Viděl velkého, svalnatého, zjizveného chlapa ve středním věku, jak ochranitelsky drží v náruči mladou, proti němu drobnou, zdánlivě křehkou dívku.

Vybavila se mu v paměti hluboko pohřbená vzpomínka, jak stál před miliónem let v podobné koupelně s dívkou v náruči a přes její hlavu se díval do zrcadla.

On sám byl tehdy mladší, mnohem hubenější a jeho tvář a tělo postrádalo většinu jizev, které ho zdobily teď.

Ta dívka byla Andrea. Jeho první a zatím poslední žena. Mrtvá matka jeho mrtvé dcery. Andrea byla vyšší než Marta. A byla více zaoblená, i když štíhlá. Byla velmi ženská, Marta byla ve srovnání s ní díky závodnímu tancování mnohem šlachovitější a svalnatější. I vlasy měla Andrea jiné. Spíše kaštanové a neměla je tak rovné, trochu se jí vlnily.

Martiny vlasy mu připomínaly jinou dívku, kterou držel v náručí jen jedinkrát, a přesto zasáhla do jeho života naprosto zásadně.

Hanku.

S ní se potkal poprvé na Muráňské planině, kde jí a její kamarádce dělal placeného průvodce. Dívky byly obě výsadkářky a užívaly si posledních volných dní před odjezdem na několikaměsíční misi do občanskou válkou zmítané Bosny a on byl prvním dnem ve službě jako profesionální strážce národního parku. Docela ho potrápily.

Když ji potkal podruhé, byla její rozpustilá kamarádka mrtvá a zoufalá. Hanka hledala rameno, na němž by se mohla vyplakat. Marek jí je poskytl.

Strávili spolu den a nakonec neplánovaně i noc.

To už byl Marek ženatý s Andreou. Podvedl ji. Nikdy o tom nemluvili, ale věděl, že ona ví. Poznala to na něm. Trápilo ho to, jelikož Andreu skutečně miloval.

Jeho vztah k Hance byl jiný. Byl živočišný, živený neuvěřitelnou chemií, která mezi nimi zafungovala. Nicméně byli spolu jen tehdy jedenkrát. Dál se už nestýkali, nepsali si, nevyhledávali se. Ani jeden, ani druhý nechtěli rozbít Markovo manželství s Andreou. Marek byl přesvědčený, že se už s Hankou nikdy v životě nevidí. Do okamžiku, kdy zoufale potřeboval pomoc zase on a Hanka přispěchala. Zachránila tehdy Andrein život, ovšem za cenu toho vlastního.

Andrea přežila a porodila Markovi dečku. Tu také držel v náručí a díval se přes ni do zrcadla. Byla ještě tak hrozně maličká, když ji zabil. Ve stejném okamžiku, jako zabil její maminku.

Zůstala jen Andreina deera z prvního manželství, Barbora. I tu držel kdysi dávno v náručí, ale už nikdy ji držet nebude. Odmítá ho od smrti matky a sestry vidět. Chápal to. Zkusil si ji představit, byla jen o pár let mladší než Marta. Ale když ji viděl naposledy, byla dítě. Teď už bude skoro dospělá, byla ročník devadesát dva, takže by jí teď bylo sedmnáct. A několik let dospívání může u dívky

znamenat hodně. Vlastně ani nevěděl, jak teď vypadá. A jestli by ji vůbec poznal.

A teď držel v náruči tady tu dívku. Byla o tolik mladší než on. Vždyť patnáct let je téměř generace. Byla nepochybně dospělou ženou, v posteli ho o tom nenechávala pochybovat ani na okamžik, ale přesto, když ji takto držel, drobnou, bezbrannou, oddanou, vnímal ji spíše jako deeru. Uvědomoval si, že mu nahrazuje v jediné osobě všechny ztracené partnerky i ztracené deery, a měl z toho výčitky svědomí. Nakládal toho na ni tolik, aniž o tom měla sebemenší tušení.

Uvědomil si, že s ním Marta mluví, a vrátil se do přítomnosti. „Odpusť, prosím, zamyslel jsem se. Na co ses mě to ptala?“

„No, jestli mi někdy řekneš všechno to, co jsi mi ještě neřekl?“ zopakovala nesměle. „Ale pokud nechceš, tak mi to neříkej. Nechej být dotěrná.“

Marek se zamyslel. „Řeknu ti to. Určitě ti všechno řeknu.“ *Nikdy ti to neřeknu všechno.* „Jen mně, prosím tě, dej ještě čas. Však víš, že je to se mnou těžký,“ usmál se nevesele. „Nezlobíš se?“ zeptal se, když se dívka v jeho náruči zavrtěla.

Marta se mu vymanila, podívala se mu do očí a mile se na něj usmála. „Jak bych se na tebe mohla zlobit? Se mnou máš tolik času, kolik ho budeš potřebovat, můj milý,“ odpověděla a dala mu mlaskavou pusku na rty.

A Marek si náhle uvědomil, že toto děvče, tahle žena, tohle mládě, to má v hlavě dokonale srovnané. Že ví zcela přesně, jak na tom jejich vzájemný vztah je. A že i tak jí stojí za to o něho bojovat.

A co víc, že by dost možná pro něj mohla být tou pravou holkou do nepohody, která by byla schopná i ochotná unést všechno to, co by na ni musel nalozit.

Ta zneklidňující, ale ne nepříjemná představa, se mu uhnízdila někde vzadu v mozku a začala tam zvolna klíčit.

***

Pondělí, 14.9.2009, Brno

„Pane Koudelko!“ zavolal na Marka šéfredaktor pár minut před polednem od dveří své kanceláře. „Pojďte prosím na chvíli ke mně!“

Marek se zvedl od rozdělané práce a poněkud nechápavě se na šéfa zahleděl. Předpokládal, že to bude zase něco kvůli tomu článku. Co to ráno vyšlo, telefony nepřestávaly drnčet a pořád někdo něco chtěl. Ale odkdy mu šéf vyká? A odkdy je k němu slušný? Vůči cizím lidem dokázal být až nechtutně servilní, důležitým lidem lezl do zadku, že mu kolikrát nebyly vidět ani ty jeho vždy vzorně vycídně polobotky, ale ke svým podřízeným se choval většinou arogantně a urážlivě. Pane Koudelko ho v životě neoslovil. Tohle byla novinka.

Marek si moc dobře všiml, že i kolegové v redakci se tváří užasle. Před hodinou zde byli policajti, aby je oba předběžně vyslechli, a to Šebela k Markovi zdaleka tak zdvořilý nebyl. To mu standardně tykal a oslovoval ho pouze Koudelko.

Toto byla nějaká jeho nová tvář a Marek nevěděl, co si o tom má myslet. A má-li se mu to líbit.

„Prosím tě, buď opatrněj, děje se něco divnýho,“ upozornila ho polohlasem Marta, jak procházel kolem jejího stolu a pohladila ho po ruce. Měla usazené, červené oči.

Marek si uvědomil, že si vlastně až teď mohla přečíst, na čem v posledních dnech pracoval. A uviděla taky ty fotky, v redakčním systému si je už mohla prohlédnout všechny. Musel to pro ni být strašný šok.

Zastavil se u ní, sklonil se a dal jí pusu. „Neplač,“ řekl jí šeptem a otřel jí prstem slzy. „Ne tady před těma lidma. Potom doma si o tom v klidu promluvíme, všechno ti vysvětlím.“

Přikývla a pokusila se tvářit statečně. „Hodná holka,“ pochválil ji Marek a pohladil ji. Koutkem oka viděl netrpělivého Šebelů. „Musím jít za ním. Potom, miláčku, jo?“

„Chtěl jste se mnou mluvit, šéfe?“ zeptal se šéfredaktora stojícího ve dveřích. „Pojďte dál, pane Koudelko, tady návštěva vás ehce, ehm, vidět,“ odpověděl Šebela a ustoupil, aby mohl Marek projít, a jakmile vešel, zavřel za ním dveře.

Marek se zamračil a s pocitem, že zde něco zatraceně smrdí, postoupil dál do místnosti. Čekali tam dva cizí muži, kteří se sem museli dostat šéfovým soukromým vchodem, neboť přes redakci určitě neprošli.

Ti dva návštěvníci snad ani nemohli být rozdílnější.

Jeden byl štíhlé střední postavy, Markova věku nebo o pár let mladší, s precizně ostříhanými vlasy, na skráních mírně prosedivělými. Byl oblečený v ručně šitém světle šedém bavlněném obleku od Hugo Bosse, světle modré košili téže značky, modré kravatě v odstínu Navy Blue od GF Ferre a na nohou měl obuté polobotky, barevně sladěné s páskem od kalhot a koženou taškou na notebook, v tuto chvíli položenou na židli.

Bez hodinek, protože na ty neviděl, toho měl na sobě oblečeného tak za tři jeho měsíční platy.

Ač byl jinak jako ze škatulky, tváře měl ten muž zarostlé, aspoň dva dny neoholené, a oči zarudlé. Přesto měl velice tvrdý a nepříjemný pohled a bylo zřejmé, že bossem v té dvojici je právě on.

Druhý muž byl doslova a do písmene gorila. Obrovský svalnatý mladý chlap kolem pětadvaceti, s tupým výrazem, krkem širším než hlava a pěstmi jako dva kovářské perličky. Do dvou metrů a sto třiceti kilo živé váhy mu moc chybět nemohlo. Oblečený byl ve volných džínách, pohodlné sportovní bundě Adidas a hnědých vojenských kožených botách. Vypadal jako bodyguard toho prvního. Nebo to možná byl nástroj na hrubou práci.

Když Marek vstoupil do místnosti, svalovec si ho ze své výšky změřil pohledem řezníka, chystajícího se k porážce dobytčete, pomalu jej obešel a postavil se zády ke dveřím. Ruce držel daleko od těla, jako kdyby je kvůli všem těm svalům nemohl připažit. Projít ven se kolem něj v žádném případě nedalo.

Marek stáhl obočí, tohle se mu ani trochu nelíbilo. Podíval se tázavě na Šebelu.

„Ehm, Koudelko,“ odkašlal si nervózně šéfredaktor. „Toto je pan inženýr Mrkvička. Přišel sem k nám, protože... protože...“

„Protože jsem otec té zavražděné holčičky,“ dokončil za něj muž v drahém obleku mrazivým tónem. „A chtěl jsem vidět na vlastní oči toho dobytka, co napsal ten článek.“

Přistoupil k Markovi a prohlížel si ho zblízka jako nějaký odporný hmyz, který by nejraději rozšlápl. Oči měl ledové a byla v nich jasně čitelná nenávisť.

Marek zachovával kamennou tvář a nic neříkal, ale už si toho muže zařadil. Znal ho podle jména i podle tváře. Byl to poměrně známý brněnský podnikatel, velmi bohatý a v lokálních poměrech dost vlivný. Povíдалo se o něm, že se nebojí pohybovat za hranou zákona, ale navzdory mnoha fámám, které o něm kolovaly, si nevzpomínal, že by se o něho jejich redakce někdy byť jen otřela. Nikdy dřív o tom neuvažoval, ale teď ho napadlo, že pro to možná nějaký důvod byl. Periferním viděním zahlédl Šebelů, jak se stahuje ke zdi, aby tak dal najevo svůj odstup od svého podřízeného.

A Marek to najednou celě pochopil. Možná, že kdysi nějaký nelichotivý článek o tomto muži vyšel, ale zjevně někdo šéfredaktorovi vysvětlil, že to byl politováníhodný omyl, který by se už vícekrát neměl opakovat. Pravděpodobně ta gorila za jeho zády. Nebo nějaký její stejně tupý, ale stejně svalnatý klon.

„Je mi vaší deery velmi líto, pane Mrkvičko,“ řekl nahlas. Myslel to vážně. Ruku tomu muži ale nepodal, tušil, že by to gesto od něj nepřijal.

„Jak jste věděl, že jsem podnikatel? Policie jméno mé deery zatím nezveřejnila.“

„Nevěděl jsem to, vymyslel jsem si to,“ opáčil. „Stejně jako všechno ostatní. Občas se náhodou trefíme do pravdy. Takhle to tady děláme. Až do této chvíle jsem ani nevěděl, kdo je oběť. Teď už to vím,“ odpověděl klidně a koutkem oka viděl Šebelů, jak bledne a povoluje si kravatu, aby se mu lépe dýchalo.

Mrkvičkova tvář potemněla hněvem. Poodstoupil a pohlédl někam za Markovo rameno. „Pavlíku...“ řekl tvrdě a otočil se k Markovi zády.

Marek ucítil, jak ho prsty jako svěrák silně chytají za rameno, otáčejí ho dozadu a už jen koutkem oka zahlédl obrovskou pěst, jak letí vzduchem a zarává se mu z levé strany pod žebra.

Svinsky to zabořilo a na okamžik ho to připravilo o dech. Ale také to v něm probudilo bojovníka.

První ránu nechal dopadnout, jelikož ji nečekal a překvapila ho.

Tušil sice, že ta gorila tady nebude jen tak na okrasu, ale neočekával surový fyzický útok už v šéfově kanceláři. Spíš předpokládal, že ho budou chtít vytáhnout někam ven, kde u toho nebudou svědci. Ale pan podnikatel si byl zjevně jistý sám sebou a na nějaké svědky zvysoka kašlal. Chtěl Marka potrestat, chtěl si na něm zhojit své nesmírné zoufalství a frustraci a chtěl to udělat hned.

Nemohl se pomstít muži, který mu zabil deerku, protože ho zatím neznal, ale měl zde muže, který napsal ten stupidní článek.

A mohl si vylít svůj bezmocný vztek na něm.

Druhá rána také prolétla vzduchem, ale ta už svůj cíl nezasáhla. Teď už je Marek připravený.

Natáčí trup, lehce se zaklání a nechává Pavlíkovu velkou pěst sklouznout po svém předloktí.

Paže ho sice brní, jako kdyby mu do ní narazil nákladřák, ale tvrdý úder, který by mu jinak polámal žebra, vykrývá a odkloňuje mimo tělo.

A na třetí Pavlíkův pokus už nečeká a rovnou přechází do protiútku.

Využívá toho, že obr po předchozí neúspěšné akci na okamžik ztrácí rovnováhu, vymršťuje nohu a vši silou mu vráží pravé koleno do genitálií.

Pavlík zaúpí a láme se v pase.

Marek máchne prudce pravou paží a bleskurychlým sekem malíkovou hranou mu přeráže nos.

Pavlík jde k zemi, prakticky už je vyřazený z boje, ale má smůlu. Marek je v takovýchto situacích velmi důkladný. A dotahuje věci do konce.

Chytá svalovce oběma rukama za holou hlavu a levým kolenem ho bezohledně nakopává do již tak poničeného obličeje.

Teď je dobojováno.

Zmlácená gorila se svíjí na zemi, ruce vražené do klína, oči jí plavou v slzách a světlá sportovní bunda se barví krví z roztržštěného nosu a rozbitých úst. Sténá bolestí, lapá po dechu, neboť nosem nemůže dýchat a ústa má plné krve, z koutku mu tečou zvratky, plive krev a vyražené zuby a obličej mu rychle otéká a barví se do modrozelená.

Marek ho pár sekund soustředěně pozoruje, a když to vypadá, že jím tady neumře, zvolna se napřímí, vydýchá se a přistoupí k podnikateli, který tomu v lehkém šoku přihlíží. „Opravdu je mi líto, co se stalo vaší dceři, pane Mrkvičko.“

Odmlčel se a okamžik přemýšlel o dalších slovech. „Vím, jaký to je, přijít o malou deeru,“ pokračoval už zase klidným hlasem, jako kdyby za sebou neměl brutální rvačku. „Já tu svoji ztratil jako dvouletou, dneska by byla stará jako ta vaše. Ale já vaši holčičku nezabil. Já to nebyl, já o tom jenom napsal. Jo, já vím, že ten článek byla odporná sračka, ale nic to nemění na tom, že máte

špatnýho chlapa. Tohle divadlo bylo zbytečný a vaší deeří to život nevrátí. Jestliže pro vás můžu něco udělat, promluvmě si o tom. Ale jestli na mě ještě někdy poštvete nějakýho steroidama vyhoněnýho kretěna, udělám sekanou napřed z něho a pak z vás.“

Viditelně zaskočený Mrkvička si ho zamyšleně prohlížel a přemýšlel o tom, čeho byl právě svědkem. Už dlouho si nikdo nedovolil mu takto otevřeně vyhrožovat.

Přejel Marka hodnotícím pohledem a sklouzl očima na zkrvavených sto třicet kilo masa na podlaze. Nehnul přitom ani brvou.

„Možná jsem se ve vás zmýlil,“ prohodil směrem k vyčkávajícímu reportérovi.

„To se někdy mezi lidma, co se moc dobře neznají, stává,“ odpověděl Marek neutrálně a zůstával ve střehu. Po očku sledoval Pavlíka, který se pracně zvedal ze země, tiskl si na nos a ústa zakrvácený kapesník a snažil se udržet ve vzpřímené poloze.

Docela tou zarputilostí Markovi zaimponoval, věděl, že musí trpět jako zvíře. Přesto neviděl důvod, proč by mu měl dávat šanci na reparát. A čistě pro jistotu se přesunul tak, aby měl oba muže před sebou. Nerad by se nechal znovu zaskočit útokem zezadu. Ale nezdálo se, že by se gorila k něčemu takovému chystala. Nebyla na to dost ve formě.

„Proč jste napsal to, co jste napsal?“ upoutal Mrkvička znovu Markovu pozornost.

Marek pokrčil rameny. „Protože jsem za to placenej. Detaily by vám ale vysvětlil spíš tady můj pan šéf,“ kývl bradou do kouta, kde se Šebela snažil udělat neviditelným.

Mrkvička se zamračil a střelil po Šebelovi vražedným pohledem. „Promluvmě si o tom.“

„Tak do toho.“

„Ne. Ne tady,“ podnikatel se podíval s pohrdáním na pobledlého šéfredaktora. „Raději někde v klidu.“

„Aha. A kolik vás u toho bude tentokrát?“ suše opáčil Marek. Dostal jen jednu ránu, ale pořádku cítil a věděl, že ji ještě dlouho cítit bude. Pravděpodobně měl našťipnuté žebro, zabořelo to při každém nádechu. Kdyby na něho

nastoupili takoví stotřicetikiloví Pavlíci dva nebo tři, skončil by v nemocnici na JIP. A to by ještě mohl mluvit o velkém štěstí.

„Jen my dva. Máte snad strach?“ zeptal se Mrkvička trochu výsměšně.

„Vypadám snad, že mám strach?“ podívil se Marek a zahledl se mu upřeně do očí. „Kdy a kde?“

„Dneska v šest večer, v Olympii,“ neuhnul Mrkvička pohledem. „Na terase proti hlavnímu vchodu, kavárna Safari.“

„Neříkal jste někde v klidu?“

„Největší soukromí je mezi cizíma lidma. To byste jako novinář mohl vědět. Nemějte obavy, nikdo si nás tam nebude všímat. A nikomu tam nebudeme nápadní.“

***

„Marku, to jsi zvládl skvěle, skutečně skvěle!“ proměnil se Šebela bleskurychle v zoviálního šéfa, sotva za Mrkvičkou a tou jeho zbídačenou gorilou bezpečně zaklaply dveře.

Marek se na něj podíval, ztvrdl mu obličej a s přimhouřenýma očima udělal krok dopředu.

„Klid, klid! Uklidni se, Koudelko!“ zacouval vyděšený šéfredaktor opět až ke stěně.

Zcela klidný Marek přistoupil až těsně k němu do jeho osobní bubliny a pevně ho popadl za hedvábnou kravatu. „Vy jste mě těm dvěma normálně předhodil, šéfe,“ procedil skrze zuby s despektem. „Věděl jste zatraceně dobře, co se tady bude dít, už když jste si mě sem zavola.“

Dusící se Šebela začínal rudnout, ale přesto ze sebe dokázal dostat. „Já se ti moc omlouvám, Koudelko, ale byl jsem si jistej, že si s tím poradíš!“

„Na omluvy vám seru,“ odpověděl Marek a pustil ho. „Ale myslím, že byste to mohl urovnat nějakou mimořádnou odměnou,“ dodal.

„Ty ode mě chceš prachy?“ zeptal se Šebela nevěříčně, zatímco si upravoval oblečení.

„Jo, chei prachy. To je totiž to jediný, co tady v týhle díře za něco stojí. Omluvama, kór vašima, na benzince nezaplátím. Nebo si myslíte, že si je nezasloužím?“

„No, je pravda, že váš mimořádný výkon si mimořádnou odměnu zaslouží,“ snažil se Šebela neztratit tvář. „Kolik tak asi...“

„Asi tak dvacet tisíc,“ nenechal ho Marek domluvit. Bylo to dost, ale byl si jistý, že nepřestřelil.

„Dvacet tisíc?“ zhrozil se Šebela. „I když vlastně, proč ne, samozřejmě,“ dodal, když uviděl Markův pohled. „Na účet?“

„Ne, na účet ne,“ vysmál se mu Marek. Věděl, že v okamžiku, kdy by za ním zapadly dveře, Šebela si svůj slib rozmyslí. „Hotově, sem do téhle ruky,“ natáhl k němu pravou ruku, dosud potřísněnou Pavlíkovou krví. „Ta dneska bojovala i za vás.“

Šebela nasucho polkl, otevřel zásuvku svého psacího stolu, vytáhl z ní přenosnou pokladničku a z fondu na nepředvídané situace odpočítal požadovaných dvacet tisíc.

Marek útlý balíček tisícovek přeložil a zastrčil do zadní kapsy kalhot. „Fajn, šéfe,“ přikývl. „Tím je to naše malé nedorozumění vyřízený a odteď na mě můžete zase rvát a nadávat mi jako vždycky.“

Zavřel za sebou dveře a zůstal před nimi stát. Spadlo z něj napětí a musel se zasmát. Bylo to tak nečekané, že všichni jeho kolegové v redakci na něj nechápavě zazírali. Výraz mnohých se změnil ve vyděšený, když zaregistrovali čerstvou krev na jeho rukou a oblečení.

Marek se přestal usmívat a nasadil svůj obvyklý nepřístupný a drsný obličej. Přejel pohledem všechny přítomné. Ze dvanácti členů redakce jich tady teď právě bylo sedm, pět mužů a dvě ženy včetně Marty, zbytek byl doma nebo někde venku za prací. Na okamžik se zamyslel a přemýšlel, kolik z přítomných tušilo, co se za zavřenými dveřmi šéfovy kanceláře odehrálo. A kolik z nich snad vědělo dopředu, co se stane, až tam vstoupí. Podle toho, kolik jich uhýbalo pohledem, když se na ně podíval, tak hádal, že velká většina. Potřásl hlavou. Vždyť to bylo jedno. Toto je jen a pouze jeho boj.

Přistoupil k Martě a usmál se na ni. „Pojď se mnou, holčičko,“ řekl a vzal ji za paži. „Jdeme už dneska pryč. Máme práci v terénu.“

Marta na okamžik zaváhala, ale pak si uložila rozdělanou práci, vypnula počítač a posbírala své věci. Opatrně se Marka chytla za zkrvavenou ruku a vyděšeně se na něj podívala s velkým otazníkem v očích.

„Neboj. To není moje krev,“ uklidnil ji. „Všechno ti vysvětlím, ale až jinde,“ dodal. „Kdyby nás tamten pán,“ oznámil nahlas a ukázal přes rameno palcem na šéfovu kancelář, „náhodou hledal, tak že jsme venku kvůli tomu případu.“

Nikdo mu neodpověděl, ale to mu bylo jedno.

Vyšli na chodbu a zamířili rovnou na dámské záchody, aby ze sebe s Martínou pomocí smyl stopy toho krátkého, ale krvavého souboje.

***

Prošli rušným centrem města, proplekli se mezi hlučnými trhovci a jejich zákazníky na Zelném trhu a pod Petrovem si našli o samotě stojící lavičku v nově zrekonstruované Místodržitelské zahradě. Byl odtamtud nádherný výhled na Brno, ale ten je dneska nezajímá.

Posadili se vedle sebe a Marta se k Markovi přitulila. Ten sykl bolestí a vstal. „Prosím tě, posad se z druhý strany,“ požádal dívku, a jakmile se posunula, sedl si tak, aby ji měl z pravé strany.

„Co se děje?“ zeptala se překvapeně a s obavami v očích.

„Mám tady vlevo trochu naražený žebra. Nic vážného, ale bolí to, když se to zmáčkne,“ odpověděl.

„Promiň, to jsem nevěděla, nechtěla jsem ti způsobit bolest. Co se vlastně stalo, Marku? Seš zraněnej. Všechna ta krev, cos měl na rukách... Kalhoty máš zničený... Už mi konečně vysvětlíš, co se u Šebely v kanceláři stalo?“

„No, přišel tam táta tý zavražděný holčičky a chtěl si promluvit s autorem toho článku,“ zamračil se.

Martě se znovu vybavily snímky zavražděné dívky a očí se jí zalily slzami. „Marečku, ty fotky, to bylo tak... tak... příšerný,“ hledala slova. „Já... já nikdy nic podobného neviděla. A nikdy bych nevěřila, že je někdo něčeho takového schopnej. Proč to někdo udělal? Dítěti? A vůbec, jak jsi mohl na něčem takovým pracovat a neříct mi to?“

Marek ji objal pravou rukou kolem ramen a přitáhl ji k sobě. „Nemohl jsem to nikomu říct,“ odpověděl tiše. „Ani tobě. Šéf mi to výslovně zakázal. Nezlob se.“

„Já... víš, co je na tom úplně to nejhorší? Že já na tobě vůbec nepoznala, žeš viděl něco takovýho a žeš to i vyfotil a psal o tom,“ vychrlila ze sebe rozrušená dívka. „Jak je to možný? Podívej se na mě, já celej den kvůli tomu brečím. Ale ty ses se mnou miloval jakoby nic, povídali jsme si, blbnuli jsme ve vaně, celých těch několik dní ses choval úplně normálně, no ani ve snu by mě nenapadlo, že máš za sebou něco takovýho! Jak to, že to s tebou nic nedělá?“ podívala se na něj nechápavě.

Marek pod tou kanonádou výčitek jen zamrkal. Bylo to poprvé od chvíle, kdy spolu začali chodit, že se do něj kvůli něčemu takhle pustila. Povzdechl si, předklonil se, opřel si lokty o kolena a položil si obličej do dlaní. *Co jí na to mám říct?*

Že mnou sice ta mrtvá holčička pořádně otrásla, ale že to nebyla první mrtvola, kterou jsem viděl?

Že jsem viděl už tolik násilných smrtí, že si občas připadám jako v Midso-meru?

Že na rozdíl od ní spolehlivě vím, že po světě běhají psychopati, co nepotřebují k vraždění naprosto žádný důvod?

A že ještě mnohem víc běhá po světě zdánlivě normálních lidí, kteří vraždí úplně stejně jako ti psychopati?

Že jich několik znám dokonce osobně?

Že svět umí být pěkně hnusný místo pro život?

Že se podobný hrůzy dějou dnes a denně?

Že je mně z toho sice zle, ale že nedokážu plakat kvůli cizímu neštěstí, protože jsem o všechny slzy přišel, když jsem zabil svou ženu a deera?

Opravdu jí mám říct, že právě toto jsou ty důvody, proč to se mnou zdánlivě nic nedělá?

Napřimil se, podíval se na zdreenou dívku a pohled mu změkkl.

Ne, toto jí nemůžu říct. Vždyť je to ještě skoro děčko. Malá holka bez oškli- vých zkušeností. Rozpustilý, ztřeštěný, naivní, milující, zatím nezkažený mládě.

Ne, nebudu jí to říkat. Na špatný zprávy je času vždycky dost. A když bude mít ta holka v životě kliku, třeba se jí i ty špatný zprávy budou vyhýbat.

Všiml si, že nervózně čeká, co jí odpoví. „Martí, nezlob se. Já jsem nechťel, abys to na mě poznala. Moc jsem se snažil, abys to na mě nepoznala. Nesměl

jsem o tom s tebou mluvit a nechtěl jsem, aby ses tím trápila dřív, než bylo nutný.“

„Ale jak to dokážeš tak skrývat? Já to nechápu!“ nebyla stále ještě přesvědčená.

„Protože jsem prostě jinej než ty,“ začínal být lehce netrpělivý. „Protože ty seš hodná holka, ale já jsem zlej kluk,“ dodal a usmál se na ni, aby ostří té odpovědi otupil.

„A jak moc zlej kluk vlastně seš?“ zeptala se Marta s lehkým, ale nejistým úsměvem.

Zamyslel se. „Na stupnici od jedny do desíti můžu bejt tak osmička.“

„To je docela dost,“ namítla zaraženě. Tohle nečekala. „Kdo by byl v takovým žebříčku desítka?“

„Třeba ten, kdo zabil tu malou Mrkvičkovou,“ odpověděl Marek, ale okamžitě věděl, že to byla chyba. Martě se zase začaly hrnout slzy z očí. Přitiskl ji k sobě a nechal ji plakat.

„Jak jsi říkal to jméno?“ zeptala se Marta po chvilce a osušila si obličej.

„Křestní jméno zatím nevím, ale příjmením ta holčička byla Mrkvičková. Její táta je dost bohatej podnikatel. Právě on byl dneska u Šebely.“

„Toho já asi znám,“ zamyslela se. „Střední postava, drahý oblečení, docela pěkněj chlap s hezkým zadkem, ale studený oči?“

„Ten zadek nedokážu posoudit, ale jinak to sedí. Odkud ho znáš?“

„Je to jeden z našich největších inzerentů.“

Marek zpozorněl. „Cheeš říct, že tenhle člověk u nás inzeruje? Nikdy jsem na jeho jméno v inzerátech nenatrefil. Ale je fakt, že je moc nečtu.“

„On má spoustu různých firem, myslím, že žádná nenese přímo jeho jméno. On zůstává v pozadí.“

„Tak jak to víš?“

„Marku, já v tý inzerci přece dělám,“ namítla poněkud dotčeně. „Minimálně jednou byl dokonce něco řešit přímo u šéfa, chodí zadem, ale potkala jsem ho na chodbě. A na zbytek jsem se doptala.“

Marek se zamyslel. Měl pocit, že mu uniká nějaká souvislost.

„No a co se v tý kanceláři vlastně stalo?“ přerušila tok jeho myšlenek.

„Jo. No, přišel tam, hrozně vytočeněj kvůli tomu článku. Což se dá dost dobře pochopit, nemám mu to za zlý. Ale trochu za zlý mu mám, že si tam s sebou přivedl jednoho svalovce, aby mi jako honorář pořádně zvalehoval záda.“

„Ztloukli tě?“ vyděsila se. „Přímo v redakci?“

„Ale ne, jenom to zkusili,“ zavrtěl hlavou. „Nějaká ta rána padla, ale já vyhrál. Tomu druhýmu se spustila krev z nosu. A pak už jsme spolu mluvili docela normálně.“

„Prosím tě, a co na to Šebela? On něco takovýho připustil?“

„Počítám, že se ho na dovolení neptali. Stejně byl zalezlejš někde pod stolem a dělal, že tam není,“ prohodil Marek s despektem.

Marta po něm starostlivě přejela pohledem. „Ale seš v pořádku, že jo? Nic na tobě nevidím. Tu krev jsme smyli. Počkej vlastně, co ty tvoje žebra?“ rozšířily se jí oči obavami.

„Asi mám jedno trochu naštěpnutý,“ mávl lhostejně rukou. „To bude dobrý. Už mi bylo v životě i hůř. To ten druhej na to bude vzpomínat podstatně dýl,“ usklíbl se spokojeně. „Ale stejně, můžu tě o něco poprosit? Jak pojeděš domů, stav se prosím tě někde v lékárně a kup mi tam nějaký dost dlouhý, ale hlavně široký pružný obinadlo. Večer mi pak ty žebra stáhneš, jo?“

„Samozřejmě. Ale ty se mnou nepojedeš? Myslela jsem, že pojedeme domů spolu.“

„Rád bych, ale nemůžu,“ zatvářil se smutně. „O šesti se mám s tím Mrkvičkou znovu sejít. V Olympii. Takže tě ještě budu muset poprosit, abys jela domů trolejbusem, auto budu potřebovat, abych se tam nějak dostal.“

„Ty se s ním chceš znovu setkat?“ vykřikla Marta znepokojeně. „Zešilels? Proč? Vždyť tě chtěl nechat zmlátit! Poprvé jim to možná nevyšlo, tak si dají teď o to víc záležet! A ty jim tam chceš sám vlézt?“

„Víš, já si myslím, že mi od něho už nic nehrozí,“ zamyslel se Marek. „Chce se mnou znovu mluvit o tom případě. Abych ale pravdu řekl, tak netuším, co si od toho slibuje. Vždyť o tom vlastně vůbec nic nevím,“ řekl zadumaně. „No, večer budu chytřejší.“

Pár sekund o něčem uvažoval. „Martýsku, pro všechny případy, kdybych tě jenom prozvonil na mobil a hned to típl, tak mám problémy.“

„Ježíši, a co bych měla udělat?“ vyděsila se a v očích se jí mihla panika.

Marek se křivě usmál. „Zavolej majoru Klementovi na kriminálku. Tady na toto číslo,“ dal jí vizitku, kterou dostal minulý týden od komisaře. „Řekni mu, že jsem šel na kafe s Mrkvičkou do kavárny Safari v Olympii.“

Dívka si kriminalistovo číslo pečlivě uložila do svého mobilu, ale mračila se. „Byla bych mnohem radši, kdybys tam nechodil, Marečku. Bojím se o tebe.“

Pak se nečekaně usmála. „Počkej, jak jsi mě to před chvílí oslovil?“

Marek se nad tím musel zamyslet a zavzpomínat. Bylo to spontánní a vypadlo to z něj samo. „Já nevím. Martýsku? Myslím, že takhle. Omlouvám se, pokud ti to vadí. Nechej ti prznit jméno.“

„Vůbec mi to nevadí,“ zavrtěla hlavou. „Naopak. Líbí se mi to. Marta je takové tvrdé jméno, nemám ho moc ráda. Ale Martýsek je milé, hravé, něžné. Budu moc ráda, pokud mi tak budeš říkat. Bude to jenom naše, nikdo jiný mi tak říkat nesmí,“ rozhodla a dala mu pusu na rty.

Posadila se mu na klín, pohladila ho po tváři a políbila ho znovu. „Dneska byl strašnej den,“ povzdechla si.

Marek si na něco vzpomněl. „To byl. Ale měl i svůj světlej moment,“ usmál se.

Marta se zatvářila nesouhlasně. „Co mohlo být na dnešku dobrýho?“

„Mám v kapse dvacet tisíc od Šebely. Než se vrátím večer domů, zkus vysledovat, co s nima provedeme.“

„Dvacet tisíc? Šebela ti dal dvacet tisíc? Dobrovolně? Tomu se mi nechce věřit. Za co ti je dal?“ nechápala.

„Za to, že jsem mu nerozbil hubu za to přepadení, co připustil ve svý kanceláři,“ usklíbl se.

„To ti dal ty peníze sám od sebe? Vím přesně, jakej je lakomec, vidím to každý měsíc na výplatní páse,“ přimhouřila podezíravě oči. Měla strach, jestli se Marek nezapletl do něčeho horšího.

„Neboj se,“ zasmál se, když uviděl její výraz. „Pistoli u hlavy jsem mu nedržel. Myslím, že to udělal nakonec i rád,“ usklíbl se zlomyslně. „Jako náplast na špatný svědomí to pro něho nebylo zas tak drahý.“

„Bude tě nesnášet,“ namítla s obavami. „A dá ti to vyžrat.“

„Nesnáší mě už teď, to nebude žádná změna,“ opáčil bezstarostně. „A už toho nech nebo si začnu myslet, že nedokážeš vymyslet, za co ty prachy utratit. Nebo snad dokážeš?“ podíval se na ni zpod obočí a oči mu zajiskřily.

„To si piš, že jo,“ zašeptala a přísála se mu vášnivě ke rtům.

* * *

Mazlili a líbali se spolu asi pět minut, když si Marek všiml, že se Marta čím dál častěji dívá kamsi za jeho rameno a přestává se soustředit na to, co dělá. „Co se děje?“ zašeptal.

„Banda kluků. Baví se o nás.“

„Kolik je jich?“ zpozorněl.

„Šest.“

„Cigáni?“

„Ne, bílí. Docela mladí. Asi študáci. Ale jsou nadržaní a sprostí.“

„Nevšímej si jich, přestane je to bavit,“ řekl a znovu našel svými rty ty její.

Jenže kluky to bavit nepřestávalo. Naopak, jak se ve skupině cítili silní a sebejistí, jejich vtípky nabíraly na hlasitosti i vulgaritě a stávaly se nepřeslechnutelnými. Dokud se zaobírali jen jím, Marek to ignoroval. Nevadilo mu, že o něm mluví jako o starém křenovi, co si musí platit mladý holky, aby si vůbec zašukal. Ale když kterýsi z nich prohlásil, že on na jeho místě by tu čubku vychrtlou hned teď omrdal, až by jí ty zelený voči vystřelily z hlavy, vadit mu to začalo. Tím spíš, že Martě vhrkly slzy do očí a zatvářila se jak raněná laň.

Také to slyšela.

„Kterej z nich to řekl?“ zeptal se. Zatím se na ně nepodíval, jen je poslouchal.

„Takovej blondák v modrým triku od New Yorkera,“ procedila mezi rty.

„Zabiju ho! Já že jsem vychrtlá?“ V očích se jí objevily blesky.

„Počkej, ty ho nezabíjej,“ krotil ji. „Nezapomeň, že ty seš hodná holka. Ten zlej jsem tady já. Já to vyřídím. Ty zůstaň tady. Jenom kdyby se to začalo vyvíjet nějak hodně blbě, kdybych třeba skončil na zemi nebo se objevily nože nebo tak něco, tak se seber a zdrhej odsud pryč a nezastavuj se, dokud nepotkáš nějaký policajty. Rozumíš?“

Když ale uviděl, jak se Marta začala tvářit vyděšeně, upravil instrukce: „Prostě tady zůstaň sedět a nech to na mně. Bude to v pořádku. Uvidíš.“

Posadil ji vedle sebe a vstal. Pomalu se napřímil v celé své výšce a mohutnosti a teprve pak se otočil směrem k výtržníkům.

Kluci na moment zmlkli, Marek byl přece jen zatraceně velký kus chlapa. Při výšce metr dvaosmdesát vážil sedmadvadesát kilo a všechno to byly svaly. Dlouho jim to ale nevydrželo. Stádní myšlení převážilo, odvaha se jim vrátila a začali znovu provokovat. Mysleli si, že když je jich šest, jsou před jedním dědkem, byť docela namakaným, v bezpečí.

Víc mýlit se nemohli.

Marek si je pohledem bleskově zhodnotil a pak se rozběhl přímo k tomu blondřákovi v modrém tričku s nápisem New Yorker na hrudi.

Nejvíce ze všeho se bál, že se před ním ti kluci rozprehnou. Představa, že je bude muset honit po parku jako jestřáb slepice po dvorku, se mu ani trochu nezamlouvala. Na to se cítil už opravdu starý.

Zrychlil, širokými rameny si jako buldozer tvrdě prorazil cestu mezi dvěma výtržníky, co se mu nerozumně postavili do cesty, levou rukou si přitáhl toho verbálního svalovce blíž k sobě a pravou napřáhl.

Napřed ho chtěl praštit pěstí do nosu, ale v poslední chvíli se to rozmyslel a místo toho mu pouze uštědřil dvě tvrdé facky.

Jednu zleva, druhou zprava.

I tak to bylo, jako když kopne kůň.

Strčil do něj a napůl omráčený kluk se s rudými fleky na tvářích odporoučel k zemi.

Celé to trvalo asi pět vteřin.

Jen velmi lehce zadýchaný Marek se rozhlédl, vybral si ze tří dosud stojících toho největšího vazouna a přistoupil těsně k němu, aby mu narušil komfortní zónu a vyvedl ho tím z rovnováhy.

„Ještě někdo chce dělat nějaký blbý poznámky na naši adresu?“ zeptal se zcela klidným hlasem a hleděl mu přitom z pár centimetrů přímo do očí.

„Ne-e, pane, to bylo nedorozumění,“ dostal ze sebe oslovený a o krok ustoupil. „Nezlobte se, my to tak nemysleli.“

„Zatím se nezlobím, hoši,“ řekl s ošklivým úšklebkem. „Jen mě nechtějte doopravdy nasrat, pak bych se zlobit začal. A teď si seberte ze země tu sračku a zmizte odsud. A ve vlastním zájmu zapomeňte, že jsme se někdy potkali. Nebo vás všechny postupně obejdu a neskončí to jen u facek...“ nechal hlas výhruzně poklesnout.

Otočil se a bez jediného ohlédnutí se vracel k Martě. Z kluků za sebou neměl strach, ti už nebyli nebezpeční. Mnohem víc se obával reakce té padesátikilové žabky před sebou.

Věděl, že to poněkud přehnal.

„Asi jsem právě povýšil na devítku, co?“ řekl s křivým úsměvem, když přišel blíž, a nervózně si mnul prsty, které si obrazil o čelist toho kluka.

Marta se na okamžik zarazila a přemýšlela, o jaké devítce to Marek mluví, ale pak jí to došlo.

„Ne, naopak! Pro mě jsi sedmička!“ zasmála se uvolněně. Vyskočila, objala ho a položila mu odevzdačně hlavu na hrud. „Nikdy se mě nikdo nezastal a nechránil mě tak jako ty,“ řekla. „To bylo tak statečný,“ vydechla obdivně.

Marek se musel usmát. Těch kluků sice bylo šest, ale ve skutečnosti byli úplně neškodní. Statečného na tom nebylo vůbec nic. Neměli proti němu nejmenší šanci. V tomhle případě byl on útočníkem a agresorem.

Ale byl rád, že to udělal. Celý svět spasit nedokáže, ale byl si jistý, že minimálně ten blondák už nikdy žádnou holku urážet nebude. Určitě ne tu jeho.

A kromě toho, strašně si po dnešku potřeboval do někoho praštit.

***

Do Olympie přijel o hodinu dřív, chtěl se původně posadit někam do ústraní a sledovat, zda se kolem kavárny, kde se měli sejít, neděje něco podezřelého. Ale nakonec si to rozmyslel.

Motalo se tam příliš mnoho lidí a nedokázal rozlišit, kdo je tam jako běžný návštěvník a kdo tam eventuálně kuje pikle. A také si skutečně myslel, že na něj Mrkvíčka už žádný podraz nechystá.

Raději se proto vrátil do auta na parkovišti a rozhodl se, že na schůzku přijde až přesně na šestou. Zamknul se, sklopil sedadlo, nastavil na mobilu budík a okamžitě usnul. Měl za sebou těžký den.

Za pět minut šest vystoupil z vozu a vydal se na místo.

Prošel hlavním vchodem do nákupního střediska a nechal se davem lidí unášet k centrální křižovatce. Kavárnu Safari měl teď přímo nad hlavou. Vyjel po pojízdných schodech do prvního patra a přesně s úderem šesté vstoupil mezi květináče s utrápenými živými palmami, které vymezovaly prostor kavárny.

Mrkvička seděl u stolku pro dva hned u zábradlí a před sebou měl čerstvě uvařené espresso. Všiml si Marka, ale nijak nereagoval. Čekal, až k němu přijde sám. Marek se však zastavil a rozhlédl se napřed kolem sebe.

Většina stolků byla obsazených, ale vypadalo to na normální lidi. Nebyli mu ničím nápadní ani podezřelí, pili kávu nebo čaj, občas Coca-colu nebo Fantu, jedli medovíčky, bavili se spolu, četli si, telefonovali, posílali esemesky.

Prostě běžný kavárenský ruch.

Jedinou výjimku tvořil svalovec, jenž seděl sám u stolku nedaleko Mrkvičky, a byl nápadně podobný Pavlíkovi z rána.

Podobně hromotluecká postava, podobná sportovní bunda a džíny, jen ten výraz v obličejí měl o poznání inteligentnější a byl o pár let starší. Tomuhle mohlo být tak třicet, dvaatřicet. Na stolku před ním ležely černé sluneční brýle.

Popíjel zrovna tonika, ale když si všiml, že se na něj Marek dívá, položil sklenici, pokynul mu a pozdravil ho přiložením sevřené pěsti pravé ruky na hrudník.

Marek se domýšlel, že ho tím ten vazoun asi zdraví jako bojovníka a vzdává mu svým způsobem čest. *Zřejmě se mi podařilo něčím udělat na Mrkvičkovy bodyguardy dojem*, ušklíbl se v duchu.

Marek to gesto ocenil, nieméně se naštvál. Takhle dohoda nezněla. Zastavil se u baru, aby si taky objednal kávu, a přisedl si k podnikateli. „Neříkal jste, že tady budeme sami?“ zeptal se místo pozdravu.

„Jste tady přece sami,“ opáčil Mrkvička zaskočeně.

„A co tamta hrouda masa?“ ukázal Marek palcem přes rameno na hromotluka.

„Ach, ten. To je Pavlík, šéf mé ochranky. Chodí se mnou všude, bohužel si nemůžu dovolit chodit nikam sám. Ten tady není kvůli vám. Ten je zde kvůli mně.“

„Ode mne vám přece nic nehrozí,“ namítl Marek.

„To já vím,“ přikývl podnikatel. „Ale i bez vás mám dost jiných nepřátel.“ Nezdálo se, že by ho to nějak vzrušovalo, bral to prostě jako fakt.

„Říkáte, že chodí všude s váma, ale v redakci s váma byl někdo jinej.“

„Tenhle čekal dole na ulici. Do redakce se mnou šel ten druhej.“

„Všichni vaši bodyguardi se jmenují Pavlík?“ zeptal se Marek.

„Všichni ne, jen tři. Nehleďte za tím žádnou konspiraci, je to skutečně jen náhoda,“ řekl Mrkvička už podrážděně. „Poslyšte, co kdybychom se začali věnovat tomu, kvůli čemu tady jsme?“

„A kvůli čemu tady jsme?“ zeptal se reportér a pozorně si Mrkvičku prohlížel. Muž vypadal naprosto klidně, ale Marek tušil, že za tou klidnou maskou se skrývá velké přemáhání. A když mu pohlédl hlouběji do očí, zamrazilo ho. Nechtěl by být v kůži toho, kdo jeho dcerku zabil.

Marta říkala, že ten člověk má oči studené.

Marek v nich zřetelně viděl vraždu.

Hezká mladá servírka přinesla Markovu kávu a s milým úsměvem mu ji naservírovala na stůl. Když odcházela a proplétala se mrštně mezi stolky, dívali se jí oba muži na zadek.

Byl to ale jen nepodmíněný reflex, kterého se nedokáže vyvarovat žádný chlap. Ani Marek, a už vůbec ne Mrkvička, neměli na hezké zadky servírek v tuto chvíli ani pomyslení.

„Ehm, mrzí mě, co jsem napsal v tom článku,“ pokusil se Marek ještě jednou omluvit.

Mrkvička však mávl netrpělivě rukou. „To je minulost. Přemýšlel jsem o tom, a už se o tom bavit nechci. S výjimkou jedné věci. Vlastně dvou.“

Markovi zatrnulo. Napadalo ho dost věcí z toho článku, o kterých by se dalo mluvit.

„Jsem skutečně ochotnej vyplatit štědrrou odměnu za jakoukoliv informaci, která mě dovede k té svini,“ řekl Mrkvička a poprvé dovolil, aby mu do hlasu pronikla hluboká a nefalšovaná nenávisť.

Marek se uvnitř otrásl. V tom muži naproti dřímala strašlivá síla.

„A ta druhá věc?“ zeptal se opatrně.

„Chtěl bych, abyste diskrétně prověřil, zda ta vražda přece jenom nějak nesouvisí s mým podnikáním. Hodně lidí mne nemá rádo.“

„Neměl byste se s tím obrátit spíš na policajty? Mají mnohem víc možností než já.“

„Ano, policie bude mé podnikání určitě prověřovat a hledat souvislosti. Ale o některých mých obchodních partnerech se oficiálně neví. A já chci, aby to tak zůstalo. Mám představu, že byste pro mě v tichosti nějakou dobu pracoval a prověřil některé záležitosti, řekněme důvěrnějšího charakteru. A taky bych

chtěl, abyste se pro mě pokusil toho chlapa najít dřív než policie. Všechno samozřejmě platím, za dodání vraha dostanete extra prémie.“

„Dobře. Zeptám se, čistě hypoteticky. Co bude, jestli to dokážu? Když ho najdu dřív jak policajti a dodám vám ho?“ zeptal se Marek zvědavě.

„Čistě hypoteticky? Bude z vás poměrně bohatej člověk,“ odpověděl podnikatel klidně a pomalu lžičkou v kávě rozmíchal napěněné teplé mléčko.

„Jak moc bohatej?“ zajímal se Marek.

„Bavíme se tady o šesti nulách,“ pokrčil muž lhostejně rameny v perfektně padnoucím bílém tričku s límečkem. Oproti polednímu setkání v redakci byl převlečený a přezutý, hnědé polobotky vyměnil za drahé bílé tenisky z limitované série, i když značka Hugo Boss zůstal věrný. Zjevně se ale držel zásady, že různé situace vyžadují různé oblečení.

Marek se úvahami o přiměřenosti bavlny či hedvábí k podvečerní kávě nezabýval. Měl doma v šatníku přesně jedno béžové semišové sako, které mu muselo vystačit na všechny situace, kde si nevystačil s tričkem s krátkými rukávy. Jemu vyrazila dech ta jen tak mimochodem zmíněná částka.

Doteď jejich rozhovor nebral příliš vážně, považoval ho za víceméně bezvýznamné tlachání. Ovšem suma, kterou Mrkvička naznačil, mu vyrazila dech.

Šest nul... To je přece minimálně milión! Sakra, to mít, tak se můžeme s Martou okamžitě sebrat a odejít z redakce, poslat Šebelu s psaním těch jeho sraček do prdele a přitom budeme mít dost času a prostředků na hledání něčeho jinýho někde jinde... Přece by o tom ten Mrkvička nemluvil, kdyby to nemyslel vážně?

„To je zatraceně velká spousta peněz,“ řekl, aby získal čas se trochu vzpamatovat.

Podnikatel přestal míchat, nechal lžičku okapat a položil ji beze spěchu na okraj oválného podšálku. Podíval se na Marka. „To je relativní, pane Koudelko,“ řekl vážně. „Moje dcera pro mě byla absolutně vším. Na penězích, na těch mi teď už nezáleží. Víte, s její smrtí jsem ztratil jakýkoliv důvod je hromadit.“

Marek se uvnitř zachvěl. Lhostejnost, s jakou to Mrkvička řekl, byla děšivá. „Dobře. Rozumím vám. A co s tím chlapem, kdyby se mi ho náhodou podařilo najít?“ vrátil se k tématu.

Mrkvička pokýval hlavou, jako by ani na okamžik nepochyboval, že se s Markem dohodnou. „Toho mi dodáte na adresu, kterou vám určím. Pokud bude potřeba, moji hoši vám s tím pomůžou. Na samostatnou práci se nehodí, ale pokud je zaúkolujete, dokážou být velice výkonní. A hlavně jsou velice mlčenliví.“

„Co s ním uděláte?“ zajímal se Marek, ale už v okamžiku, kdy ta slova vypustil z úst, věděl, že to byla naprosto zbytečná otázka. Otec té dívky mohl chtít jejího vraha do rukou jen z jednoho jediného důvodu.

Mrkvička se opřel zády o křesílko, položil si obě ruce volně na stůl a chvíli přemýšlel. Pak se mírně předklonil a zahleděl se Markovi přímo do očí: „Řekněte mi, pane Koudelko, kdybyste byl vy na mém místě, někdo vám bestiálně umučil jedinou dceru, a vy byste ho dostal do rukou. Co byste s takovým člověkem udělal vy? Čistě hypoteticky, samozřejmě.“

Marek před mužovým chladným, soustředěným a jakýkoliv soucit postrádajícím pohledem neuhnul. V tomhle měl naprosto jasno. Přemýšlel o tom od okamžiku, kdy to děvčátko našel. On sám nestihl být tátou dlouho, ale svou dcerku miloval. A klidně by kvůli ní vraždil. Nadechl se. „Přitloukl bych ho někde ve sklepe ke dveřím a dal si zatraceně záležet, aby umíral velmi dlouho a velmi bolestivě,“ odpověděl bez zaváhání. „A to říkám zcela nehypoteticky,“ dodal tvrdě.

„Jsem moc rád, že si v téhle věci rozumíme. Takže vám asi nemusím podrobně popisovat, co s ním mám v úmyslu udělat já,“ konstatoval Mrkvička a znovu se napil kávy.

Ruka s hrnkem se ani nezachvěla.

Chvíli o tom přemýšlel. „Pane Mrkvičko, proč já?“

Mrkvička nezaváhal. Bylo zřejmé, že tu otázku čekala a byl na ni připravený. „Jste v tom už namočenej,“ začal vyjmenovávat. „Umíte se o sebe účinně postarat. Nejste hloupej. A budete pro mé okolí nová figura ve hře, nikdo vás nezná. Budete můj žolík.“

„A nebojíte se, že bych to mohl proti vám zneužít? Vždyť mě neznáte.“

„Pane Koudelko, já svoji dceru miloval. Co mi umřela manželka, měl jsem jen ji. Mně už na ničem nezáleží. Vy to nezneužijete, nemáte důvod. A kromě toho, slušně vám zaplatím.“

„A pokud přece? Peníze přece nejsou všecko.“

„Nemluvíte doufám o svědomí?“ zeptal se Mrkvička tónem, který naznačoval, že už o svém protějšku taky ledacos ví a že ta nabídka nebyla nepromyšlená ani nepřipravená. Vypadalo to, že si už stačil Marka prolustrovat. Marek zjevně nebyl jediný, kdo měl u policie kamarády.

„Jestliže mě podrazíte, tak vás zabiju taky. Pane Koudelko, věřte tomu, že mně už v životě vůbec na ničem nezáleží. Jediné, co ještě chci, je vidět mrtvolu toho, kdo zabil moji deerku. Co bude se mnou, co bude dál, kdo další kvůli tomu umře, to je mi naprosto lhostejný.“

***

„Pane Koudelko?“ zvedl se ze židle bodyguard, když o půl hodiny později okolo něj odcházel z kavárny. „Můžu se vás na něco zeptat? Slíbil sem našim klukům, že to udělám.“

Marek se ostražitě zastavil. „A co by ti vaši kluci rádi věděli?“

„No, ehm, je to trochu choulostivá věc. Ale uzavírali jsme sázky, kdo uhodne, kde jste se naučil bojovat tímhle stylem.“

Marek, přestože měl ještě hlavu plnou rozhovoru s Mrkvičkou, se musel usmát. Mohlo ho to napadnout. „Pět let tréninku v Banské Bystrici – Kráľovej. Jestli vám to něco říká.“

„Kurva,“ zatvářil se Pavlík zklamaně. „To ste nás pěkně dostal. Slovensko sme nikdo nehádali.“

„Co jste tipoval vy?“ zeptal se Marek se zájmem.

„Valdice. S tím vaším efektivním stylem byste se tam neztratil.“

Marek se zasmál. „Beru to jako poklonu. Je mi líto, že jste to neuhádl.“

„Ale to nic, to je život. Třeba to vyjde příště,“ mávl Pavlík tlapou. Pak ji napřáhl k Markovi: „Pavel Šafář, čtyři roky Ruzyně. Pochopil sem, že budeme nějakou dobu spolupracovat.“

Pobavený Marek ruku přijal a potřásl si s ním. „Marek, těší mě. A opravdu mě mrzí, že jsem vašemu kolegovi způsobil ty... nepříjemnosti.“

„To je v oukej,“ zatvářil se Pavlík velkoryse. „Pavlík je kretén, nezaškodí, když mu tu tupou hlavu občas někdo naklepe. Tam se moc škody nadělat nedá.“

***

„Dvě latěčka a dvakrát dvě deci bílého pro dvě půvabné slečny. Ták, prosím pěkně,“ mohl se mladý, sotva dvacetiletý brigádník přetrhnout, aby obsloužil dvě krásné, rozesmáté holky, které se před chvílí posadily do proutěných kře-sílek letní zahrádky Vesny, malé kavárny na pěší zóně.

Ta černovlasá a zelenooká byla v černém basic tričku a černých džínových kraťasech s vyšším pasem, zeleném oversize sáčku a černých botaskách, se svými oblíbenými zirkonovými šperky na uších a na krku a se stříbrným řetízkem na pravém kotníku a černým psaníčkem na stole před sebou. Modrooká s červeným melírem na blond vlasech měla krátké hořčicově zbarvené hedvábne šaty, na opěradle židličky přehozenou bílou džínovou bundu, na nohou bílé tenisky s hořčicovou aplikací. Na čele měla posazené velké, kulaté sluneční brýle Dior, v uších, na krku a na ruce sbírku šperků značky Pandora a na stolku vedle Martina psaníčka malou hořčicovou O bag kabelku.

Ani jedna neměla podprsenku. Markéta bez ní chodila běžně, Marta se té své zbavila při odchodu z redakce. V práci přece jen nechtěla příliš provokovat. A obě děvčata měla dokonalé štíhlé opálené nohy, na kterých mohl mladík nechat oči.

„Stál by za hřích,“ prohodila s mlsným úsměvem modrooká. A zatímco pobaveně sledovala, jak nervózní číšník při chůzi nenápadně zatíná hýžděové svaly, olízla si, jako správná zkažená holka, špičkou jazyka rudě namalované rty.

Marta se nahlas rozesmála. „To ti nestačí ten jeden něžnej koloušek, co ho máš doma? Že se koukáš po dalších?“

„No jo, já úplně zapomněla, že tebe mladší kluci vlastně neberou,“ ušklíbala se Markéta, opřela se, pohodlně si přehodila nohu přes nohu a pohupovala špičkou páskových sandálků. Nehty na nohou i ruce měla nalakované ve stejném odstínu jako měla rtěnka.

Potkaly se čistou náhodou v lékárně U červeného raka na rohu Masarykovy a Jánské ulice. Marta tam sháněla to obinadlo na Markova žebra a Markéta antikoncepci.

„Hele, a co vlastně ten tvůj fotřík?“ zeptala se Markéta zvědavě. „Ještě ti v posteli stačí?“

„To by ses divila, milá Markétko,“ opáčila Marta s nadhledem. „Na rozdíl od toho tvýho hubeňourka, je můj Marek pořádněj kus chlapa. A má fantazii, výdrž, zkušenosti, skvělý tělo a velice, velice šikovný ruce.“

„Pche, jak ty asi tak můžeš vědět, jakej je ten můj?“ nedala se Markéta. „Nikdy jsi ho nevyzkoušela, na tebe je přece moc mladej?“

„Máš pravdu, z osobní zkušenosti to nevím. Ale všechny holky z crew to povídaly,“ vychutnala si ji Marta.

„Ty seš blbá,“ rozesmála se Markéta. „Čin-čin,“ přitukla si s ní vínem a napila se. Na okraji skleničky zůstala rudá šmouha. Usmívala se. Byly s Martou pořád nejlepší kamarádky, sedm měsíců stará trapná situace byla dávno zapomenuta, a to špičkování k tomu patřilo.

„Mimochodem, kdyby ses někdy náhodou ocitla v Japonsku, tak tam to svý čin-čin neříkej,“ ušklíbala se Marta zlomyslně. „Tuhle jsem si přečetla, že v japonštině tak malí kluci říkají tomu svýmu mrňavýmu nádobíčku.“

„To jako fakt?“

„Víš, pracovat v novinách má občas svý výhody. Člověk se ledacos dozví,“ dodala Marta, ale zároveň se vzpomínkou na noviny ji přešla dosavadní dobrá nálada. Viditelně povadla a povzdechla si.

„Copak se děje, Marřánku? Poznám na tobě, když nejsi ve svý kůži.“

„To opravdu nejsem,“ přiznala Marta a povyprávěla přítelkyni, co všechno se dneska událo.

„Ty bláho,“ vydechla Markéta. „Já ten váš plátek nečtu, ale na Novinkách o tý holíičce taky psali. To je maso. A Marek že tam tu mrtvou našel? To by možná vysvětlovalo, proč se chová tak násilnický.“

„Násilnický?“ opáčila Marta nechápavě. „O čem to, proboha, mluvíš? Jak to spolu souvisí? A vůbec, Marek se přece nechová násilnický.“

„Hele, holka, tobě snad přijde normální, že se chlap porve dvakrát za den?“

„Normální... Normální to není. Ale to taky nebyly normální situace. Poprvé byl v redakci napadeněj zezadu a podruhý bránil mě,“ začínala se zlobit Marta.

„Jo, a kvůli jedný pitomý poznámce na tvou adresu vyfackoval nějakýho mladýho blbýho kluka. Počkej, sama jsi něco takovýho říkala,“ zvedla ruce v obranném gestu, když se Marta nadechovala k protestu.

Marta se zamračila, ale už neodpověděla. Pomalu upíjela laté, které jí najednou přestalo chutnat, a dívala se kamsi do ulice. Markétina slova jí vrtala hlavou. *Byl snad Marek opravdu násilník?*

„Martí,“ položila jí kamarádka dlaň na předloktí. „Jak jste na tom doma? Neubližuje ti? Nebije tě?“ zeptala se měkce. „Víš, že mně to můžeš říct.“

Marta se jí prudce vytrhla. „Zbláznila ses? Tak já se ti pochlubím, že mě můj chlap bránil před partou debilů, a ty z něho hned uděláš násilnický hovado?“ vyjela na ni podrážděně. „Fakt díky, to jsem ještě dneska potřebovala, aby ten den stál za...“ zmlkla. „Promiň, nechtěla jsem na tebe takhle vystartovat. Já to dneska prostě nedávám. Bylo toho moc.“

„Ne, ty se nezlob,“ zavrtěla Markéta hlavou a pohladila ji po předloktí. „Nechtěla jsem se tě nijak dotknout. Jen o tebe mám starost. V tom tvém chlapovi je cosi temného, to přece musíš taky vidět.“

Marta si povzddechla. To temné v Markovi samozřejmě viděla. Musela by být slepá, aby ne.

„Ne, nebije mě, abys věděla,“ odpověděla ale. „Nikdy na mě nevztáhl ruku a nikdy se na mě ani křivě nepožíval. Abych pravdu řekla, je to ten nejnežnější chlap, jakýho jsem kdy poznala,“ řekla se smutným úsměvem.

„Máš ho hodně ráda, co?“ pousmála se Markéta.

„Miluju ho,“ odpověděla Marta bez rozmyšlení.

„A on tebe?“ zeptala se Markéta opatrně.

„Co je zase tohle za otázku?“ naježila se Marta okamžitě.

„No, už ti někdy řekl, že tě miluje? Ne takový ty kecy, že tě má rád, že seš super holka, že je to s tebou fajn a tak. Marto, já tě miluju. Řekl ti to někdy takhle?“

Marta se hryzla do rtů. Tohle bylo její bolavé místo. Zavrtěla pomalu hlavou. „Ne, neřekl. Ale víš, že chlapi tohle neradi říkají.“

„Jo, to je fakt,“ zasmála se Markéta. „Radši by se nechali zabít, než by to sami vypustili z pusy. Ale zeptala ses ho na to aspoň někdy?“

Marta znovu zavrtěla hlavou. „Na toto já se ho nikdy ptát nebudu,“ řekla se sklopenýma očima.

„Proč ne?“ nechápala Markéta.

„Protože vím přesně, co by mi odpověděl,“ řekla Marta smutně.

„A co by ti odpověděl?“

„Že mě má rád, ale že mě nemiluje,“ vyhrkla ze sebe a vytryskly jí slzy z očí.

Markéta zlým pohledem zahrnala mladého číšníka, který se chtěl nějak angažovat, a naklonila se k přítelkyni. „Ale no tak, nebul tady. Roztečou se ti oči.“

„Neroztečou. To jsou voděodolný stíny,“ posmrkla Marta a ubrouskem si osušila slzy. Vypadala nešťastně. „Já to nevím, ale myslím si to. Cítím to. Myslí si, že poslední, koho kdy miloval, byla jeho bývalá žena.“

„On byl ženatej?“ zeptala se Markéta překvapeně. „Vlastně proč ne, starej je na to dost. Je rozvedenej?“

„Ne,“ zavrtěla Marta hlavou. „Řekl mi, že je vdovec.“

„Jak ta jeho manželka umřela?“

„Nevím, je to už dlouho, asi šest let.“

„A děti spolu neměli?“

„Nikdy o žádných nemluvil.“

„A ty ses ho na to nezeptala?“

„Ne.“

„Vy dva spolu asi moc nemluvíte, co?“

„Mluvíme spolu pořád,“ ohradila se Marta. „Ale o některých věcech ne,“ připustila váhavě.

„Budu hádat,“ řekla Markéta. „Nemluvíte spolu o ničem, co se týká jeho minulosti.“

Marta pokrčila útlými rameny. „On vlastně nebyl důvod,“ řekla poněkud nepřesvědčivě.

„Kočko, nemáš z něho někdy strach?“

„Mám,“ přiznala Marta. „Docela často.“

„A co s tím uděláš?“

„Nic s tím nebudu dělat,“ řekla Marta rozhodně. „Já ho mám ráda takovýho, jakej je,“ dodala bez zaváhání.

Markéta se lehce usmála. „Vlastně jsem ani nečekala, že bys řekla něco jinýho. Na to tě znám až moc dobře. Ale možná byste si vy dva měli spolu přece jenom promluvit. Ať víš, na čem s ním seš.“

„Raději ne,“ zavrtěla Marta hlavou. „Já některý věci ani vědět nechci,“ špitla. „Bojím se, že pokud na něj budu tlačit, tak ode mě odejde. A já ho nechci ztratit. Potřebuju ho. A on potřebuje mě. Cítím to.“

Vše podstatné o knize najdete zde: <https://www.bohdandlouhy.cz/vzdycky-zaplatis/>